

Посібник з вивчення Біблії в Суботній школі
з коментарями для вчителів
(жовтень, листопад, грудень 2023 року)

БОЖА МІСІЯ – МОЯ МІСІЯ

Автори: керівники навчальних центрів Глобальної місії

ЗМІСТ

Перестань тільки говорити й почни щось робити!	2
Урок 1. Божя місія для нас. Частина 1 (30 вересня – 6 жовтня)	4
Урок 2. Божя місія для нас. Частина 2 (7–13 жовтня)	18
Урок 3. Божий заклик до місії (14–20 жовтня)	32
Урок 4. Ділитися Божою місією (21–27 жовтня)	46
Урок 5. Виправдання для ухилення від місії (28 жовтня – 3 листопада)	60
Урок 6. Мотивація і підготовка до місіонерства (4–10 листопада)	74
Урок 7. Місія щодо ближніх (11–17 листопада)	89
Урок 8. Місія щодо нужденних (18–24 листопада)	103
Урок 9. Місія щодо сильних цього світу (25 листопада – 1 грудня)	117
Урок 10. Місія щодо нехристиян. Частина 1 (2-8 грудня)	132
Урок 11. Місія щодо нехристиян. Частина 2 (9–15 грудня)	146
Урок 12. Естер і Мордехай (16-22 грудня)	160
Урок 13. Завершення Божої місії (23–29 грудня)	173
Програма росту й розвитку вчителів Суботньої школи. Частина 4	186

ПЕРЕСТАНЬ ТІЛЬКИ ГОВОРИТИ Й ПОЧНИ ЩОСЬ РОБИТИ!

Багато років тому один з адвентистських журналів опублікував притчу про жакливе болото. Через це болото вела стежка, прямуючи якою люди часто падали й тонули. Їхні передсмертні крики було чути в сусідньому селі. Це було жакливо!

Жителі села зібралися на раду. Вони представили різні теорії і документи, які аналізували причину та пропонували рішення. На раду збиралися регулярно й обговорювали «болотну проблему», проте так нічого й не робили. Минали роки, а дискусії тривали. На цю тему було написано дисертації, виступали почесні лектори. Проводили спеціальні розпродажі, щоб зібрати кошти для тих, хто пожертвував стільки годин, сидячи на цих зборах. Зрештою, зібрали гроші на будівництво звукоізолюваного конференц-залу, щоб крики тих, хто заблукав і помирає у болоті, не заважали обговоренню. Однак ніхто нічого не зробив, аби допомогти тим, хто потрапив у біду. Ніхто нічого не зробив, щоб запобігти загибелі ще більшої кількості людей. Члени рад лише розмовляли.

Церква загалом і ваш клас Суботньої школи зокрема точно не хочуть бути схожими на жителів цього села. Так, ми любимо проводити час разом у молитві, досліджуючи Боже Слово, розмірковуючи й обговорюючи. Однак ми прагнемо вийти за межі таких зустрічей і в реальному житті зробити щось для довколишніх, справляючи на них добрий вплив. Ми хочемо змінити ситуацію у своїх спільнотах і в усьому світі, аби Божа справа була завершена і Христос швидше повернувся на Землю.

Мета Посібника з вивчення Біблії цього кварталу – спонукати нас вийти до людей і зробити щось для них. Ми розглянемо багато чудових біблійних розповідей, прочитаємо захопливі історії і досвіди. Ми дізнаємося про доступні ресурси, які допоможуть нам об'єднатися з ближніми, особливо з тими, хто далекий від християнства. Однак справжня мета, справжня серцевина кожного уроку – спонукання піти і справді щось зробити (цю мету ми обговорюватимемо щотижня по четвергах).

У цьому Посібнику ми поділимося богословським поглядом, надамо вам інструменти й ідеї для роботи. А в четвер частина уроку буде присвячена ретельно продуманій послідовності завдань. Ми почнемо з легких завдань, але в міру вивчення уроків кварталу вони поступово будуть ускладнюватися. Мета полягає в тому, щоб кожен з нас прийняв цей виклик, помолився про керівництво Святого Духа, застосував вивчене в уроці, а наступного тижня витратив кілька хвилин на обговорення того, чи все вдалося. Цей час буде не для хвастощів, а для обміну досвідом: що було добре, а що – не дуже. Слухаючи досвіди, група формуватиме нові ідеї. Списки особистих і колективних молитов зростатимуть.

Ми бажаємо, щоб цей квартал запам'ятався незвичайними ідеями, захопливими історіями або глибокими теологічними концепціями. Їх буде багато, але ми хочемо, щоб усі згадували цей квартал як час, коли Святий Дух благословив наші скромні зусилля та здійснив місіонерські чудеса на Божу славу й честь.

У 1980 році Генеральна Конференція вперше відкрила навчальні центри Глобальної місії. Вони діють під керівництвом Офісу Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня. Нині таких центрів шість. Їхня мета полягає в тому, щоб допомогти Церкві ефективніше створювати нові групи віруючих серед основних нехристиянських спільнот світу.

Цей Посібник з вивчення Біблії для дорослих склали директори навчальних центрів Глобальної місії ГК: Петрас Бахадур, Річард Елофер, Клебер Гонсалвес, Кліфмонд Шамірудін, Дуг Венн, Грег Уйтсетт за сприяння Гері Краузе (директора Адвентистської місії) і Джеффа Скоггінса (директора з планування Глобальної місії). Для отримання додаткової інформації можна перейти на сайт www.GlobalMissionCenters.org.

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 3:9–15; 28:15; Вих. 29:43, 45; Матв. 1:18–23; Івана 1:14–18; 3:16; 14:1–3.

Пам'ятний вірш:

«І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: "Де ти?"» (Бут. 3:9).

Творець місії – Бог, і сенс місії полягає лише в Богові. Ця місія розпочалася не з покликання Аврама (Бут. 12:1–4), не з Виходу (Вих. 12:31–42) і навіть не з народження Ісуса Христа (Матв. 1:18–25) або з місіонерських подорожей Павла (Дії 13:4–14:26). Початок місії поклав Сам Бог, коли створив наш Усесвіт, а потім і людство (Бут. 1:26, 27).

Писання зображає Бога, Який простягає руку Своїм дітям і бажає перебувати з ними. Від самого початку Він установлює взаємини з Адамом та Євою. Навіть після появи гріха Господь продовжує Свою місію, але тепер вона полягає у відновленні взаємин з людством. Божа місія буде виконана наприкінці часів (Об'явл. 21, 22), і це мотивує нас сповіщати вічне Євангеліє світові (Об'явл. 14:6, 7).

Тому будь-яка місіонерська діяльність має ґрунтуватися на взаєминах із Творцем, на правильному розумінні Його місіонерської природи й характеру. Та перш ніж ми зрозуміємо місію Бога, нам важливо краще зрозуміти Бога місії.

БОГ ЗВЕРТАЄТЬСЯ ДО НАС

Бог створив наших прабатьків за Своїм образом та подобою і дарував їм досконалий світ. Його мета полягала в тому, щоб ми жили в досконалих взаєминах з Ним, заснованих на Його найціннішій якості – любові. А щоб наша любов була справжня, Господь дав нам ще один дорогоцінний дар – свободу волі, свободу обирати, яким шляхом іти. Він дав Адамові та Єві чіткі вказівки про небезпеку й згубні наслідки непослуху (Бут. 2:16, 17). Проте сатана обманним шляхом переконав Єву, що вона може з'їсти плід із дерева пізнання добра та зла без жодних негативних наслідків. Ворог стверджував, що вони будуть, «немов Боги, знаючі добро й зло» (Бут. 3:5). На жаль, Єва вирішила з'їсти заборонений плід і дала його Адамові, який зробив такий самий вибір. Так досконале творіння було заплямоване гріхом.

Ця подія змінила початковий план і мету Бога для новоствореної планети Земля. Тепер треба було виконувати місію спасіння, задуману «раніше від створення світу» (Ефес. 1:4).

Прочитайте уривок Бут. 3:9–15. Які були перші слова Бога до Адама після гріхопадіння і чому навіть сьогодні вони мають особливе значення з богословського погляду?

Звичайно, Бог точно знав, де перебувають Адам і Єва. Охоплені страхом, вони не могли збагнути, що відбувається. Однак вони потребували викриття, щоб зрозуміти жахливі наслідки свого гріха. Потрібно було перемогти й сатану. Тому Бог уже тоді почав виконувати Свою місію: План викуплення (див. Бут. 3:14, 15) – єдина надія і спосіб, аби примирити світ із Собою (див. 2 Кор. 5:19).

Однак необхідно звернути увагу на факт, що перед викриттям та обітницями про примирення Господь прийшов шукати пару, яка згрішила. Незважаючи на безнадійне становище людей, Він у Своему запитанні до Адама відкриває два важливих аспекти: наш грішний стан і Свою місіонерську

природу. Ми відчайдушно потребуємо спасіння, а Бог рішуче знаходить нас, аби спасти й перебувати з нами.

Протягом усієї історії Господь продовжує запитувати: «Де ти?» Що для вас означає це запитання і як ви відповісте Йому?

Понеділок, 2 жовтня

БОГ БАЖАЄ БУТИ З НАМИ

Прочитайте тексти Бут. 17:7; 26:3; 28:15. Згідно із цими віршами, що було головним у Божій обітниці Авраамові та його нащадкам? _____

_____

У Старому Завіті Бог діє згідно зі Своєю місіонерською природою, аби здійснити Свої наміри. Наприклад, після потопу жителі Вавилону вирішили зібратися в одному місці, щоб збудувати місто й башту, яка сягатиме небес. Господь змішав мови вавилонян, аби розпорошити їх по всьому світі (Бут. 11:1–9). Потім Він розширив Свою місію, покликавши Аврама (який згодом став Авраамом) бути провідником Божих благословень для всього світу (Бут. 12:1–3). Божі обітниці Авраамові та його нащадкам були багатогранні, але одна особливо виділяється. Декілька разів Бог обіцяв їм: «Буду Я Богом для тебе»; «Я буду з тобою»; «Я не покину тебе» (Бут. 17:7, 8; 26:3; 28:15).

Згідно з Божим планом, Йосип опинився в Єгипті як інструмент спасіння Його народу. Біблія повідомляє, що на кожному етапі життя Йосипа – навіть у найважчі моменти – «був Господь з Йосипом» (Бут. 39:2, 21, 23).

Через століття Бог, виконуючи Свою місію, послав до фараона Мойсея як визволителя Свого народу з єгипетського рабства. Під час покликання Мойсея Він сказав йому: «Я буду з тобою» (Вих. 3:12). Знову і знову Ягве підтверджував Своє глибоке бажання бути зі Своім народом.

Прочитайте Вих. 29:43, 45. Яка була одна з головних цілей існування старозавітного святилища? _____

_____

Бог вирішив перебувати зі Своїми дітьми в інший спосіб. Він підтвердив Мойсею Своє бажання жити серед дітей Ізраїлю завдяки скинії і спеціальній системі, що вказувала на остаточне знаряддя Його місії – Ісуса Христа. «Жертвоприношення та священство єврейської системи були встановлені, щоб представити смерть і посередницьке служіння Христа. Усі ці обряди самі собою не мали б жодного сенсу й жодної сили, якби не були пов'язані з Христом» (Е. Уайт. Адвент Рев'ю енд Саббат Геральд, 17 грудня 1872 р.).

Як ви відчуваєте Божу присутність у своєму житті?

_____

Вівторок, 3 жовтня

БОГ СТАВ ЄДИНИМ ІЗ НАМИ

У Старому Завіті показано, як Творець почав здійснювати Свій задум через єврейський народ, який мав представляти світові Його характер і місію. Усі діяння Бога відповідали Його місіонерській стратегії. Він сказав через пророка Ісаю: «Пам'ятайте про давнє, відвічне, бо Я Бог, і немає більш Бога, й нікого, як Я, що звіщаю кінець від початку, і наперед – що не сталося ще, і що говорю: “Мій замір відбудеться, і всяке жадання Своє Я вчиню”» (Ісаї 46:9, 10). Однак у Новому Завіті бажання Бога бути з людством набуває нового сенсу. Завдяки втіленню Христа обітниця, дана в Еденському саду (Бут. 3:15), стає реальністю.

Прочитайте в Матв. 1:18–23 розповідь про народження Ісуса. Що ця розповідь говорить нам про Бога?

_____

«Емануїл... З нами Бог». Раніше Бог жив серед Свого народу у святилищі, а тепер – у фізичному тілі Ісуса з Назарета. Справді, у народженні Ісуса Бог явив Своє постійне бажання перебувати з нами в природі й місії. Божий Син був повністю Людиною і повністю Богом. Він підтвердив: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:6).

Прочитайте Івана 1:14–18. Що історія народження Христа говорить про Божу місію заради нашого спасіння?

Бог втілював План Своєї місії, а потім через Ісуса Христа був присутній у тілі серед Своїх дітей. «І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, – славу як Єдинородного від Отця, повного благодаті й істини» (Івана 1:14). Ісус виконав старозавітні пророцтва і, згідно з Божественним задумом, став єдиним з нами, Богом у людському тілі. Бог місії продовжував здійснювати свій намір.

Подумайте про Божу любов до нас. Вона така велика, що Він прийшов на Землю, втілившись у людську природу! Як ми повинні реагувати на цю любов, особливо у світлі місії зі спасіння людей?

Середа, 4 жовтня

БОГ ЗАЛИШАЄТЬСЯ З НАМИ

Життя й служіння Ісуса – найповніше Боже одкровення. Приблизно за три роки Він зміг відкрити про Себе, Свою природу й місію більше, ніж протягом століть до цього. Христос – досконалий «образ невидимого Бога», у Ньому «перебувала вся повнота, щоби через Нього примирити із Собою все, примирити кров'ю Його хреста, – і земне, і небесне» (Колос. 1:15, 19, 20). У Христі повністю відкрилася місіонерська природа Бога. Сам Ісус розкрив Свою місію, сказавши: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10).

Прочитайте й поміркуюте над текстом Івана 3:16. Як у цьому тексті зображено взаємодію любові й місії Бога?

Коли наближався останній тиждень життя Ісуса, на карту була поставлена остаточно доля людства. Події, які тоді відбувалися, пов'язали очікування минулого з надією на майбутнє. Під час святкування Пасхи, яке вказувало на звільнення з

египетського рабства, Ісус Христос, Бог у тілі, віддав Своє життя, щоб визволити нас з рабства гріха. Апостол Павло написав: «Того, Хто не знав гріха, Він зробив за нас гріхом, щоб ми в Ньому стали Божою праведністю» (2 Кор. 5:21).

Прочитайте Матв. 28:18–20. Яка обітниця міститься в цьому Великому дорученні? Беручи участь у Божій місії, у чому ми можемо бути впевнені?

Смерть Христа була частиною процесу примирення, а не його завершенням. Своїм воскресінням Ісус переміг смерть, і Йому була дана «вся влада на небі й на землі» (Матв. 28:18). Грунтуючись на цьому, Він доручив Своїм послідовникам готувати учнів по всьому світі, давши їм приголомшливу обіцянку: «Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Матв. 28:20).

Як обітниця Ісуса бути завжди з нами виконується у вашому особистому житті, коли ви берете участь у місіонерській діяльності?

Четвер, 5 жовтня

БОГ ПОВЕРНЕТЬСЯ ЗА НАМИ

Прочитайте Івана 14:1–3. Як ці слова пов'язані з вісткою про останній час, про який говорить Писання?

Під час Свого земного служіння Ісус висловив одну з найцінніших обітниць, яка ще раз відображає бажання Творця бути з нами у вічності. Христос запевнив: «І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоби де Я, там і ви були» (Івана 14:3).

За словами апостола Івана, ця обіцянка стане реальністю. «І почув я гучний голос із престолу, що промовляв: Ось Божа оселя з людьми; і Він поселиться з ними, і вони будуть Його народом, і сам Бог буде з ними – їхній Бог» (Об'явл. 21:3).

«Справа викуплення буде завершена. Там, де колись множився гріх, безмірно виявляється Божа благодать. Земля, на котру сатана претендує як на свою власність, буде не тільки викуплена, а й звеличена. Наш маленький світ, котрий через прокляття гріха є єдиною темною плямою в Божому славному творінні, буде вшанований понад усі інші світи в Божому Всесвіті. Тут, де Божий Син зодягнувся в людське ество, де Цар слави жив, страждав і помер, – саме тут, коли Він створить усе нове, – skinія Божа буде з людьми, і “Він поселиться з ними, і вони будуть Його народом, і сам Бог буде з ними – їхній Бог” (Об’явл. 21:3). А викуплені, котрі впродовж нескінченних віків ходитимуть у світлі Господа, будуть славити Його за невимовний дар: Емануїл – “З нами Бог”» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 26).

Тут ми знаходимо чудову картину викуплення. Бог місії нарешті здійснить Своє бажання жити вічно зі Своїми дітьми. Який величезний привілей бути частиною цієї реальності!

Щотижневе завдання. Протягом кварталу ми будемо пропонувати вам брати участь у Божій місії. Ви матимете змогу побачити й відчути дію Бога місії у вашому особистому житті. Скористайтеся цим моментом для особистих роздумів і будьте готові щотижня ділитися своїм досвідом з класом. До того ж щотижневе завдання спонукатиме вас активніше брати участь у Божій місії.

Завдання. Щодня протягом наступного тижня молитесь, аби Бог відкрив ваше серце і ви могли брати участь у Його місії. _____

_____

_____

Завдання із зірочкою. Дізнайтеся ім'я однієї людини, з якою ви ще не знайомі, – сусіда, колеги, власника магазину, водія автобуса, прибиральника тощо. Почніть молитися за цю людину щодня. _____

_____

_____

_____

_____

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«План нашого викуплення не був запізнілою відповіддю, він був створений не після гріхопадіння Адама. Цей план став “відкриттям тайни, яка споконвіку замовчувалася...” (Римл. 16:25). У ньому розкриті принципи, котрі споконвіку були основою Божого престолу. Від самого початку Бог і Христос знали про відступництво сатани й падіння людини через оманливу силу відступника. Бог не запланував існування гріха, натомість передбачив його виникнення й ужив заходів, щоб діяти відповідно до критичної ситуації. Наскільки ж сильна була Його любов до світу, що Він погодився віддати Свого Єдинородного Сина, “щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне” (Івана 3:16)» (Е. Уайт. Бажання віків. 22).

«Христос не говорив учням, що їхня праця буде легка. Він указував їм на велике об'єднання сил зла, що шикуються проти них. Їм доведеться провадити боротьбу з “началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби” (Ефес. 6:12). Однак вони не будуть вести боротьбу власними силами. Він запевнив, що перебуватиме з ними, якщо вони з вірою йтимуть уперед. Він закликав їх бути мужніми й незламними, бо в їхніх рядах перебуватиме Той, Хто могутніший за ангелів, – Вождь Небесного війська. Він подбав про все необхідне для виконання цієї роботи і взяв на Себе відповідальність за її успіх. Доки вони будуть слухняні Його Слову і працюватимуть разом із Ним, доти не зазнають поразки. *Ідіть до всіх народів, – звелів Він. – Ідіть у найвіддаленіші куточки земної кулі з упевненістю, що Я перебуватиму з вами й там. Працюйте з вірою і довір'ям, бо Я ніколи не залишу вас. Я завжди перебуватиму з вами, допомагаючи виконувати ваш обов'язок, скеровуючи, потішаючи, освячуючи і підтримуючи вас. Я вкладаю у ваші уста слова, які будуть спрямовувати погляд людей до неба»* (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 29).

Запитання для обговорення:

1. Першими словами Бога до грішного людства були не «що ти зробив?» або «чому ти не послухався Мене?», а «де

ти?»). Яку втіху дає нам ця істина щодо Божого задуму про нас і наших близьких? _____

---

2. Сам Бог в Особі Ісуса прийшов у світ, аби спасти нас. Христос на хресті явив нам Бога як Бога місії. Що це говорить про Його характер? _____

---

3. Місія належить Богові, тому Він наділятиме людей силою і можливостями для її виконання. У світлі такої реальності, зважаючи на проблеми всесвітньої евангелізації, як ви можете впоратися з почуттям власної невідповідності їй чи страхом? _____

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Бог Біблії – це Бог-Місіонер. Його місіонерська природа й характер кореняться в Його ініціативі створити людство за Своєю подобою і в Його бажанні спілкуватися з ним. Взаємини Бога з Адамом і Євою до гріхопадіння включали щоденне спілкування в Еденському саду (Бут. 3:8). Еллен Уайт зазначає: «Якби вони [Адам і Єва] зберегли вірність Божественному Закону, їхня здатність пізнавати, радіти й любити постійно вдосконалювалася б. Вони збагачувалися б новими скарбами знань, знаходили б нові джерела радості й отримували все більше розуміння незмірної вічної Божої любові» (Патріархи і пророки. С. 51). На жаль, гріх зруйнував таке спілкування віч-на-віч.

Гріхопадіння не поклало кінця місії Бога щодо людства, а спрямувало її до нового виміру. Після гріхопадіння основою Божої місії стала Його рішучість викупити грішне людство. Господь пообіцяв викупити людей з неволі гріха (Бут. 3:15), тому Писання загалом розповідає про різні кроки, зроблені заради спасіння й відновлення грішного людства згідно з початковим задумом. Творець відмовляється покинути нас, оскільки місія – Його невід’ємна риса, що походить з Його природи й характеру.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**Місія як атрибут Бога**

Від Буття до Об’явлення в Біблії простежується одне спільне послання: Бог сповнений рішучості усунути наслідки гріхопадіння. Якщо все Писання говорить про невинне звернення Господа до людства, то текст Бут. 3:9 можна вважати відпо-

віддую на запитання, чому Він так робить. Третій розділ книги Буття – це розповідь про трагічну спробу Адама та Єви стати незалежними від Бога. У такий спосіб перші люди виявили дух самоствердження. Цей розділ також нагадує про реальність гріха та його наслідки. Результат вибору Адама та Єви змусив їх сховатися від Господа. Його першою реакцією на тяжке становище людства стало адресоване Адамові запитання: «Де ти?». Розуміння цього запитання має важливе значення для розуміння сенсу й мети всього Писання.

Запитання «Де ти?» не богословське, а місіологічне. Це запитання показує, що, незважаючи на неправильний вибір Адама та Єви, Бог не залишив їх. Людський бунт анітрохи не зменшує Його бажання мати близькі взаємини з людьми. Бог, як і раніше, любить і шукає Своїх заблудлих дітей.

Запитання «Де ти?» – перше запитання, яке Бог поставив у Біблії, – адресоване людині та стосується більше її стану, ніж місця перебування. Це запитання не мало на меті з'ясувати, де саме ховаються від Бога Адам і Єва. Господь ніколи не ставить запитань для збору інформації. Його всезнання є джерелом безмежного знання, навіть знання про те, чого ще не існує і чого ще не сталося. Усезнаючий Бог достеменно знав, де ховалися Адам і Єва, що вони зробили і в якому стані були.

Відсутність Адама на місці зустрічі з Богом свідчила: щось не так. Отже, поставлене Богом запитання – це не «Де ти?» в сенсі географічного розташування Адама, а запитання про взаємини: «Де ти у взаєминах?». Перші наслідки гріха вже були відкриті (у попередніх віршах), і Бог поставив запитання насамперед для того, щоб спонукати Адама та Єву замислитися про їхні взаємини з Богом і про наслідки їхнього непослуху. Першій парі було дано нагоду дослідити себе й визнати свою провину. Запитання Господа сприяє таким роздумам: «Чому ти не на звичному місці нашої зустрічі? Що сталося з нашими взаєминами? Чому ти намагаєшся триматися від Мене на відстані? Що означає це фігове листя, яким ви прикриваєтеся?»

Оманлива обіцянка сатани нашим прабатькам полягала в тому, що через непослух вони стануть подібними до Бога. Інакше кажучи, він обіцяв їм, що гріх покращить їхнє життя. Ми знаємо, чим це скінчилося. Замість того щоб стати подібними

до Бога, Адам і Єва виявилися нагими. Аби приховати свою наготу, вони вирішили зшити фігове листя. Якби це рішення допомогло в їхній ситуації, вони б не намагалися сховатися від Господнього обличчя, а відкрито сказали Йому про те, що Він позбавляє їх чогось важливого для їхнього цілковитого благополуччя.

До того ж запитання «Де ти?» – це щирий вигук Бога-місіонера, Чий сповнений болю голос видає Його усвідомлення глибини прірви, яка утворилася між Ним і людьми. Це запитання також було запрошенням Господа до Його заблудлих дітей повернутися до довірливих взаємин із Ним. У світлі обітниць з Бут. 3:15 це запитання містить обітницю надії. Хоч непослух Адама та Єви кинув тінь на Божий план для людства, цей план не був зруйнований. У контексті суду дано обітницю про Викупителя.

Третій розділ книги Буття – це не лише розповідь про реальність гріха та його наслідки. Фактично це миттєвий знімок спасенної Божої місії. Коли Адам і Єва свідомо не послухалися Бога, Він не роздумував, як учинити з порушниками Його доброї волі. План нашого викуплення не був запізнілою відповіддю, він був створений не після гріхопадіння Адама. Цей план став «відкриттям тайни, яка споконвіку замовчувалася» (Римл. 16:25). Прірву у взаєминах, створену свідомим непослухом Адама та Єви, Бог подолає завдяки Жертві. Хоч люди страждатимуть від наслідків свого гріха і стануть смертними, вони мають надію на викуплення й вічне життя. Викуплення людства було не тільки обіцяне на словах, а й видиме в дії: «І зробив Господь Бог Адамові та жінці його одягу шкуру звіра – і зодягнув їх» (Бут. 3:21). Цей одяг, виготовлений зі шкур принесених у жертву тварин, є виявом як справедливості, так і благодаті Бога. Хоч гріх у будь-якому прояві образливий для Нього, Він милостиво пропонує очистити нас від усякої нечистоти і покрити нашу наготу Своєю праведністю.

Втілення як місія

Втілення Христа мало найважливіше значення для здійснення Божої місії. У Бут. 3:15 Адамові та Єві був обіцяний Прихід

Викупителя, а в Новому Завіті ця обітниця виконалася в народженні Ісуса. Через втілення трансцендентний Бог-Творець став іманентним, щоб явити Себе людям найбільш повно й доступно. В Особі Свого Сина Господь ототожнив Себе з людством, аби явити нам настільки велику любов, що вона привела Ісуса на Голгофу. Прагнучи спасти людей, Бог не залишився стояти осторонь. Навпаки, Він проклав міст через прірву, яка розділила нас, прийнявши людську природу й відчувши людський смуток і спокуси. Звершуючи служіння для людей, Христос не тільки провіщав з наполегливістю пророка Боже правління, а й утілював його, наділивши Божу викупну місію обличчям, голосом і руками. Зцілюючи хворих, очищаючи прокажених, даруючи зір сліпим і воскрешаючи мертвих, Ісус продемонстрував Божу владу, здатну повністю знищити прокляття гріхопадіння. Він виявив Божу любов так, щоб люди могли зрозуміти її, відчути й повернутися до Бога. Найвищим проявом цієї любові стала замісна смерть Христа, завдяки якій відчужене людство примирилося з Богом (Івана 3:16). Служіння й жертва Ісуса – ось у чому переважно полягає Божа місія.

Нова фаза Божої місії

Останні слова Ісуса в Біблії: «Так, незабаром приходжу!» (Об'явл. 22:20). Другий прихід Ісуса завершить Божу місію, яка розпочалася після гріхопадіння, і відкриє нову фазу Божої місії на Новій Землі. Обітниця викуплення з Бут. 3:15 буде повністю виконана, коли Ісус повернеться, щоб оголосити землю Своїм Царством.

Фаза Божої місії на Новій Землі знаменує повну ліквідацію наслідків гріхопадіння: Бог знову перебуватиме серед Свого народу; страждань і смерті більше не буде (Об'явл. 21:3, 4); люди матимуть доступ до дерева життя (Об'явл. 22:2).

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Головне запитання Бога: «Де ти?» сьогодні адресоване кожному з нас. Біблія повідомляє: «Всі згрішили й позбавлені Божої слави» (Римл. 3:23). Замість того щоб намагатися схо-

ватися від Бога через провину за свої гріхи, як це безуспішно робили Адам і Єва, нам потрібно об'єктивно дослідити, де ми перебуваємо з погляду наших взаємин з Ним, і сповідувати Йому всі наші гріхи. Керований Святим Духом апостол Іван пише: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9). Без упевненості в цьому ми справді не змогли б змінити напрямок свого духовного життя. Будь-яка спроба прикрити свою наготу перед Богом так само нерозумна, як і спроба Адама та Єви використати листя смоківниці. Будь-яке придумане людиною розв'язання проблеми гріха і провини неадекватне й марне. Фігове листя наших добрих справ, репутації і церковних чинів не замінить духовного вбрання. Тільки Бог може зодягнути нас у справжній духовний одяг. Єдине надійне рішення – запропонований Ним одяг праведності Ісуса. Бог не покриває наших гріхів і провини. Він ліквідує їх, а натомість покриває нас Христовою праведністю.

Як Бог вирушив шукати Адама та Єву, так Він шукає і нас, але не для того, щоб покарати, а щоб запропонувати нам примирення з Ним і спасти від покарання за наші гріхи.

**БОЖА МІСІЯ
ДЛЯ НАС**

Частина 2

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 20:21, 22; Матв. 28:16–20; Об'явл. 14:6, 7; П. Зак. 7:6, 11, 12; Об'явл. 7:9, 10.

Пам'ятний вірш:

«Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Матв. 28:19).

Святе Письмо свідчить про те, що Бог є Богом місії. Ця істина – сполучна нитка в історії людства, вона відкриває намір Господа щодо Його творіння. Завдяки цій істині видно мету Божественного об'явлення: відновлення Божого образу в Його грішних дітях (пор. Колос. 3:9, 10; 1 Івана 3:2).

Місія Бога – це також призма, через яку слід бачити та сприймати Боже Слово. Читаючи Біблію, ми чуємо голос Господа, Який звертається до нас. Незважаючи на спричинене гріхом розділення (Ісаї 59:2), Творець через Свою місію продовжує відновлювати зруйновані взаємини з людством до славного часу, коли Він створить «все нове» (Об'явл. 21:5).

Бог вирішив явити Себе нам, щоб ми могли зрозуміти Його природу, наміри й налагодити справжні тривалі взаємини з Ним. Ми не тільки пізнаємо Спасителя, а й ділимося з іншими своїм досвідом спілкування з Ним і Його спасенною любов'ю.

Отже, у Святому Письмі Бог викладає основні особливості Своєї місії.

ВИТОКИ МІСІЇ – У ТРИЄДИНОМУ БОГОВІ

Святе Письмо повідомляє, що на чолі й у центрі Божої місії стоїть Ісус як єдиний шлях до спасіння. Сам Христос проголосив: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:6). Ісус також допомагає зрозуміти головну роль Триєдиного Бога в Його місії.

Усе, що Христос здійснив на Землі, було або для Його Небесного Отця, або від Нього (див. Івана 4:34; 5:30; 12:45). Однак ми завжди повинні пам'ятати, що місія Ісуса почалася не тоді, коли Він прийшов у світ. Триєдиний Бог розробив План спасіння раніше від створення нашого світу (пор. Ефес. 1:4; 1 Петра 1:20).

Бог планував Свій крок назустріч людству ще до заснування нашої планети, і Він цілеспрямовано ввійшов в історію людства, щоб зробити цей крок.

Божий Син створив наш світ (Івана 1:3), і коли «прийшла повнота часу» (Гал. 4:4), Бог явив Свою любов, пославши Його на Землю (Івана 3:16, 17). Божий Син прийшов, помер на хресті й переміг смерть. Потім на Землю зійшов Святий Дух (Івана 14:26; 16:7), Який обвинувачує світ за гріх (Івана 16:8–11) і нині продовжує місію Отця й Сина, спонукаючи Божий народ сповіщати вістку про Бога (Івана 14:26; 16:13, 14).

Прочитайте Івана 20:21, 22. Як розуміння того, що місія бере свій початок в Отцеві, Сині та Святому Духові, має формувати нашу місію? _____

Незважаючи на те, що в Біблії немає слова «Трійця», існує безліч свідчень триєдності Божества. Наприклад, після воскресіння Христос явився Своїм учням і пообіцяв: «І ось Я посилаю на вас *обітницю Мого Отця*, а ви залишайтеся в місті Єрусалимі, *доки не зодягнетеся силою з висоти!*» (Луки 24:49, курсив автора). Тут в одному реченні описана реальність місії Триєдиного Бога: *обітниця Отця*, *упевненість Сина* у виконанні цієї *обітниці* й *сама обітниця* – злиття Святого Духа (див. Луки 3:16; Дії 1:4, 5, 8).

Отже, місія належить не нам. Вона належить Триєдиному Богові, тому буде успішно доведена до кінця.

У справі спасіння душ беруть участь Отець, Син і Святий Дух. Чому розуміння цієї істини приносить нам утіху й дарує підтримку?

Понеділок, 9 жовтня

МЕТА МІСІЇ – ЗДОБУТТЯ УЧНІВ

Прочитайте Матв. 28:16–20. Які елементи учнівства можна виділити в цьому уривку? _____

Уривок Матв. 28:16–20 містить біблійний мандат, який зазвичай називають Великим дорученням (вірші 18-20). У ньому Ісус закликає Своїх послідовників іти у світ і готувати учнів, навчаючи і хрестячи їх (див. також Марка 16:15, 16; Луки 24:44–49; Івана 20:21–23; Дії 1:8).

Тексти Матв. 28:16–20 можна розділити на чотири частини:

1. Ісус наказує Своїм учням іти до Галилеї, щоб зустрітися з Ним (вірші 16, 17). 2. Наблизившись до них, Він проголошує Свою владу й суверенітет (вірш 18). 3. Господь доручає Своїм учням виконати конкретне завдання, а саме: готувати учнів (вірші 19, 20). 4. Спаситель обіцяє перебувати зі Своїми учнями до кінця (вірш 20).

Здобуття учнів є основним напрямком Великого доручення й головним завданням місії. У грецькому оригіналі тексту Матв. 28:19 говорить: «Тому ідіть... і зробіть їх Моїми учнями». Слово «тому» дає основу дорученню, яке щойно було представлено (Матв. 28:18): сила, влада й панування Ісуса – це результат перемоги, здобутої у Його воскресінні.

Зверніть увагу: єдине дієслово у Великому дорученні, що вжито в наказовому способі, – «зробіть» у словосполученні «зробіть їх Моїми учнями». Навчити народи, хрестити їх і ділитися вченням Ісуса з усім світом – це характеристика процесу учнівства. Тут Христос направляє Своїх учнів до однієї мети: здобувати учнів. Це справді один із найбільших місіонерських

уривків у всьому Писанні. Він закінчується обітницею Ісуса постійно перебувати зі Своїми послідовниками до кінця.

Звичайно, Велике доручення призначалося не лише для перших учнів, які зібралися на схилі гори. Вони не могли самі вирушити до всіх народів, аби виконати цю місію. Тому доручення універсальне за своїм охопленням: кожен справжній послідовник Ісуса Христа повинен здобувати учнів. Вістка, яку потрібно передати (вічне Євангеліє Ісуса Христа), призначена для всього світу без жодних географічних, соціальних чи етнічних обмежень.

Місія полягає в тому, щоб робити інших учнями Христа. Як це повеління Вчителя впливає на ваше життя та служіння людям? Що ви можете зробити, аби активніше виконувати Велике доручення?

Вівторок, 10 жовтня

ПОСЛАННЯ МІСІЇ – ВІЧНЕ ЄВАНГЕЛІЄ

Прочитайте Об'явл. 14:6, 7. Які аспекти Божої місії ви можете виділити у «вічному Євангелії», представленому першим ангелом у Триангельській вістці? _____

Це єдине місце в Писанні, де пов'язані слова «вічне» та «Євангеліє». Євангеліє – Блага вістка про благодать, запропоновану всім в Ісусі Христі. Він прийшов у наш світ, аби явити «благодать й істину» (Івана 1:14). Ісус прожив безгрішне життя й помер на хресті як викупна Жертва, щоб понести покарання за наші гріхи (Ісаї 53:4, 5; 1 Петра 3:18). Він воскрес до життя, повернувся на Небо, був звеличений Отцем і нині заступається за нас у Небесному святилищі (Об'явл. 1:18; Дії 2:33; Євр. 7:25). Незабаром Спаситель виконає Свою величну обітницю – прийде вдруге у величі та славі, а через тисячоліття встановить Боже Царство на Новій Землі (Івана 14:1–4; Дії 1:11; Об'явл. 21:1–4). Саме про це свідчить вічне Євангеліє.

Однак зауважте, що це послання вічне. Існує тільки одне Євангеліє, яке може спасти нас. Так буде доти, доки Божа місія не буде повністю виконана. Ніколи не буде іншого Євангелія.

Оманливі вчення приходять і йдуть (Ефес. 4:14), а вістка про спасіння (вічне Євангеліє) залишається незмінною, і ті, хто вірить у неї і живе в послуху, отримують нагороду (див. П. Зак. 5:33; Римл. 2:6).

Це доручення дано як першим учням, так і нам. Ми також повинні всюди здобувати учнів для Христа. Але яких учнів? Чи мають це бути добрі, чесні, люблячі, віддані Богові люди? Такі якості потрібні, але їх недостатньо. Ми повинні здобувати учнів, які будуть зосереджені на всіх біблійних елементах учнівства (Луки 9:23; Івана 13:34, 35; 2 Кор. 5:17) з кінцевою метою: знайти й підготувати інших учнів до Другого приходу Вчителя, Ісуса Христа.

«Проголошення суду – це повідомлення про близький Другий прихід Христа. І це проголошення названо вічним Євангелієм. Отже, проповідь про Другий прихід Христа й попередження про Його близькість – суттєва частина євангельської місії» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 227).

Як у вістці першого ангела концепція суду пов'язана з «вічним Євангелієм»? Чому, говорячи про суд, слід пам'ятати, що в його основі лежить Євангеліє?

Середа, 11 жовтня

ПОСЕРЕДНИКИ МІСІЇ – БОЖИЙ НАРОД

Протягом усієї історії у Бога завжди були люди, які вірно представляли Його характер і в послуху намагалися досягати Його цілей. Божий народ – це ті, хто був покликаний і прийняв запрошення Господа стати учасником Його благодаті. Усі вони були та продовжують залишатися Господнім інструментом для виконання Його місії.

Прочитайте Бут. 12:1–3 та П. Зак. 7:6, 11, 12. Яка була початкова мета Бога щодо Свого народу в старозавітні часи?

Завіт Бога з Авраамом і його нащадками мав особливу мету. Вони були покликані й уповноважені стати посередниками

Божої місії – каналами благословення для всіх народів (пор. П. Зак. 28:10; Ісаї 49:6). Однак вони були обрані в рамках взаємин завіту з Богом, заснованих на умові віри й послуху (Бут. 22:16–18; Вих. 19:5, 6; П. Зак. 28:1, 2; 2 Хронік 7:14). Цей процес залучення довколишніх народів до Ізраїлю був Божою «стратегією місії» у старозавітні часи.

Проте Божа місія продовжується і в новозавітні часи. Воскреслий Господь і Спаситель розпочав оновлену «місіонерську стратегію» (див. Матв. 28:18–20; Дії 1:8). Згідно із цією стратегією, учні Христа, які є Церквою, самі вирушають з місією до всього світу, не чекаючи, доки світ прийде до них (як це робив давній Ізраїль). Місія виникла не з народженням новозавітної Церкви. Навпаки, Церква існує, тому що Бог ще має місію, яку потрібно виконати, і для цього Він використовує Свою Церкву.

Однак залишається запитання: яка місія Церкви? Вона така сама, як і в Того, Хто покликав Церкву до існування: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10). Хоч ніхто з нас не може нікого спасти, ми можемо й повинні вказувати іншим на єдиного, Хто може спасти, – на Ісуса Христа.

«Місія Христової Церкви – спасти грішників, які гинуть. Вона повинна сповіщати про любов Бога до людей і здобувати їх для Христа силою цієї любові» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 381). Який привілей і яка величезна відповідальність!

Місія для Церкви – те саме, що повітря для нашого життя. Без повітря ми помираємо, без місії Церква також помирає. Що ви можете зробити для підтримання життя вашої громади?

Четвер, 12 жовтня

АРЕНА МІСІЇ – СВІТ

Прочитайте Об'явл. 7:9, 10. Що ці вірші повідомляють про географічні масштаби Божої місії? _____

В уроці цього тижня ми обговорили два важливих тексти про місію, у яких наголошується, наскільки важливу роль виконує здобуття учнів у Великому дорученні й вістці вічного Євангелія. Цікаво, що обидва тексти мають принаймні одну спільну точку дотику: місцезнаходження місії. «Тож ідіть і навчіть усі народи» (Матв. 28:19; курсив автора); «...звіщати його жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені й народності» (Об'явл. 14:6; курсив автора).

Інакше кажучи, Євангеліє Христа має досягнути представників усіх класів, націй, племен і народностей. Євангеліє об'єднує всіх спасених в одне велике братство. У нас є тільки один Взірєць для наслідування – Христос. Якщо ми приймемо істину такою, якою вона є в Ісусі, національні забобони й ревності будуть зруйновані, і дух істини об'єднає наші серця в єдине ціле.

Коли Ісус сказав: «Ви будете Моїми свідками» (Дії 1:8), Він мав на увазі три географічних регіони:

Перший: «Ви будете Моїми свідками в Єрусалимі». Тоді Його учні жили дуже близько до Єрусалима. Тому Ісус, по суті, сказав: «Почніть ділитися своїм досвідом спілкування з Богом зі своїми близькими». Місія починається вдома, у сім'ї, серед сусідів, друзів. Це початкова територія місії.

Другий: Потім Ісус продовжив: «...по всій Юдеї та Самарії». Наша місія також включає тих, хто певною мірою близький, але водночас далекий від нас. До цієї групи належать люди, які можуть говорити тією самою мовою, що й ми, – люди зі схожою культурою, але які не розділяють наших переконань. Це наша наступна територія місії.

Третій: Далі Христос сказав: «...до краю землі». Божа місія закликає нас досягати людей з усіх місць, народів, племен і народностей. Це наша кінцева територія місії.

Завдання. Цього тижня щодня моліться за свою громаду. Бог помістив вас до неї не випадково. _____

Завдання із зірочкою. Вивчіть демографічні дані вашого регіону (які люди живуть навколо вас): етнічна, релігійна

й мовна приналежність, вік, соціальне становище тощо. Попросіть Бога показати вам, як ви можете стати Його каналом любові до цих людей. _____

П'ятниця, 13 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Для свідчення всім народам. «Слова Спасителя: “Ви – світло для світу” вказують на те, що Він поклав на Своїх послідовників всесвітню місію. Як сонячні промені проникають у найвіддаленіші куточки земної кулі, так і Бог бажає, щоб світло Євангелія поширилося на кожну душу на Землі. Якби Церква Христа виконувала задум нашого Господа, світло пролилося б на всіх, хто перебуває у смертній темряві. Замість того щоб збиратися разом, уникаючи відповідальності й виконання своєї місії, члени Церкви розсіялися б по всіх країнах, дозволяючи світлу Христа сяяти через них, працюючи, як Він, для спасіння душ, і це Євангеліє про прийдешнє Царство швидко поширилося б по всьому світі.

З усіх країн звучить македонський заклик: “Прийди і допоможи нам”. Бог відкрив перед нами поля. Небесні істоти співпрацюють з людьми. Провидіння йде попереду нас, і Божественна сила співпрацює з людськими зусиллями. Воістину, сліпими мають бути очі, які не бачать праці Господа, і глухими вуха, що не чують заклику істинного Пастиря до Своїх овець. Ми почули Божий заклик і відгукнулися. Нехай тепер відгукнеться кожне освячене серце, прагнучи проголосити життєдайну вістку. Якщо чоловіки й жінки в покорі й вірності візьмуться до дорученої їм Богом роботи, Божественна сила виявиться в навершенні багатьох до істини. Результати їхніх зусиль будуть прекрасні» (Е. Уайт. Адвент Рев'ю енд Саббат Геральд, 14 листопада 1912 р.).

Урок 2
Запитання для обговорення:

1. Вплив Церкви на суспільство визначається тим, наскільки ми – Тіло Христове – виявляємо у своєму житті Божу любов у виконанні Його місії. Як ви ставитеся до цього завдання?

---

2. Як ваші сусіди-неадвентисти сприймають Церкву АСД? Поясніть свою відповідь. Якщо сприйняття позитивне, що ви можете зробити, аби посилити його? Якщо воно негативне, як ви можете покращити ситуацію?

---

3. Чому так важливо зберігати «вічне Євангеліє» як центр нашої місії на Землі? Яку надію на вічність ми могли б запропонувати комусь у світі, якби вона не ґрунтувалася на тій великій надії, яку ми маємо завдяки Благій вістці про те, що Ісус здійснив для нас на хресті?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Прощаючись з учнями перед Своїм вознесінням на Небо, Ісус сказав: «Дана Мені вся влада на небі й на землі. Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку! Амінь» (Матв. 28:18-20). Це повеління відоме як Велике доручення. Давши Велике доручення, Ісус поклав на Своїх учнів місію з поширення Його вчення серед усіх груп людей у світі. Христос запевнив Своїх послідовників: виконання цього складного завдання можливе завдяки Його всемогутності та всюдисущості, які Він виявлятиме заради них.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР

Хоч спочатку виникали певні розбіжності з приводу деяких аспектів Великого доручення (Дії 15:1-29; Гал. 2:11-14), загалом розуміння ранньою Церквою своєї ідентичності й місії було зосереджене на повелінні Христа здобувати учнів серед усіх народів. Той факт, що кожне з чотирьох Євангелій закінчується Великим дорученням, є переконливим свідченням важливості його ролі (Матв. 28:18-20; Марка 16:15-20; Луки 24:45-49; Івана 20:21-23). Відтоді Велике доручення протягом століть інтерпретувалося й застосовувалося по-різному.

Урок 2 Компоненти учнівства

Огляд літератури з учнівства виявляє три основних виміри ефективного підходу до учнівства: раціональний, реляційний і місіонерський.

Раціональний (навчальний) вимір розглядає учнівство як процес, у якому віруючий свідомо навчається в Ісуса. Учень – це той, кого віддавали на навчання вчителів. Ця людина слідувала за вчителем для набуття як теоретичних, так і практичних знань. Раціональний вимір передбачає необхідність постійного оновлення та зростання учнів. Оскільки навчання в Матв. 28:19 представлено як безперервний процес, як раціональний вимір учнівства, то це процес навчання та зростання протягом усього життя. Однак мета такого постійного навчання полягає не тільки в тому, щоб передати знання, а й у тому, аби прищепити учневі повне посвячення Ісусові.

Реляційний (суспільний) вимір учнівства розвивається в контексті спільноти. Новий Завіт зображує динамічну суспільну культуру ранньої Церкви, яка склалася завдяки їхньому розумінню учнівства як процесу взаємин. Маючи старозавітне коріння, рання Церква продовжувала підкреслювати спорідненість як одну зі своїх основних цінностей. Цю нову громаду відрізняло те, що спорідненість більше не визначалася з погляду родоvodu чи етнічної приналежності, а з точки зору спільної віри та спілкування в Христі. Церква стала середовищем включення та прийняття (Гал. 3:28). Членство було відкрите для всіх на підставі визнання віри в Христа як Спасителя й публічної демонстрації цілковитої вірності Христові через водне хрещення (Дії 2:37, 38).

Рання Церква виражала свої цінності суспільної солідарності та спорідненості за допомогою таких термінів, як «Тіло Христове» й «Божа сім'я», для опису взаємозалежності між її членами, яка дозволяла їм ставитися одне до одного як до членів сім'ї (Римл. 12; 1 Кор. 12; Ефес. 2:19; Ефес. 4; Гал. 6:10; 1 Тим. 3:15; 1 Петра 4:17). Така турбота сприяла розвитку міцного почуття взаємозалежності, корпоративної солідарності й підзвітності серед членів Церкви. Їхня взаємозалежність передбачала, що кожен член Тіла повинен відігравати свою унікальну роль і водночас залежати від усіх інших членів.

Ставши свідками цього нового способу життя, до нової спільноти віруючих приєднувалося безліч людей (Дії 2:46, 47). Тоді учнівство не було синонімом простого прийняття істин про Ісуса. Бути учнями Христа означало навчатися в Ісуса і втілювати в життя знання про Нього. Цей вид учнівства був тим, що рання Церква здійснювала від імені Христа і як вона представляла Христа у світі. Ця суспільна культура Нового Завіту, у якій віруючі були інтегрованими членами груп підтримки, стала благодатним ґрунтом для посіву та зростання насіння Євангелія.

Місіонерський вимір учнівства (необхідність ділитися своєю вірою) пов'язаний із розумінням заклику «навчіть»* (*mateusate*) у тексті Матв. 28:19. Це закликає до місіонерської діяльності та здобуття нових учнів. Це основне повеління Великого доручення, і воно має залишатися головним обов'язком Церкви в будь-якому контексті. Віруючі Нового Завіту пов'язували поняття приналежності до громади з відповідальністю ділитися тим, що сповідує ця громада. Місія в контексті Великого доручення – це більше, ніж закликає ділитися Євангелієм з тими, хто не знає Христа. Місія – це закликає і ділитися своєю вірою, і наставляти зацікавлених слухачів, щоб вони могли звільнитися від влади сатани, повністю й постійно присвячуючи себе служінню Ісусові Христу.

Отже, у Новому Завіті слово «учень» вживається для позначення взаємин із Христом і цілковитої відданості Йому. Ці взаємини виникають у процесі вивчення й засвоєння Його вчення, оновлюючись завдяки постійному зростанню в пізнанні Ісуса Христа (2 Петра 3:18) і життю повного підкорення Його волі через силу Святого Духа (Филп. 3:8). Особливе значення має прагнення допомогти іншим познайомитися з Ісусом, довіритися Йому і йти за Ним (2 Тим. 2:2). Учнівство не слід розуміти як окрему церковну програму, що триває певний час. Учнівство – це процес зростання в Христі протягом усього життя; цей процес змінює пізнавальні, емоційні й оціночні погляди віруючих на життя.

*У грецькому оригіналі тут вжито наказовий спосіб у множині дієслова *mateuo* – «робити учнем» (прим. експерта).

Нинішній стан учнівства

Християнські дослідники учнівства досягли консенсусу, що порівняно з Новим Заповітом нинішня практика учнівства значною мірою втратила свій початковий зміст серед християн. Підготовка учнів переважно зводиться до простого переведення новонавернених християн до членів Церкви. На жаль, сьогодні зростання Церкви сприймається як чисельне та статистичне зростання без особливої духовної глибини. Інакше кажучи, християни загалом краще навертають людей, ніж допомагають новонаверненим стати учнями Христа. На жаль, це свідчить, що можна стати християнином, але при цьому не обов'язково бути учнем Христа.

Зробити учнями – відповідальність кожного віруючого

Повеління Ісуса зробити учнями всі народи стосувалося не лише апостолів. Ця праця є обов'язком кожного християнина. Петро стверджує, що саме для цього й існують віруючі: «А ви – рід вибраний, царське священство, святий народ, придбаний, аби звіщати чесноти Того, Хто вас покликав із темряви до дивного Його» (1 Петра 2:9). Зверніть увагу на такі твердження Духа пророцтва:

- «Кожний справжній учень народився для Царства Божого як місіонер. Хто п'є живу воду, той сам стає джерелом життя. Отримувач стає роздавачем. Благодать Христа в душі подібна до джерела в пустелі, яке всіх освіжає та пробуджує в душах, що гинуть, бажання пити воду життя» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 195).
- «Від усіх, кому Бог довірив істину для теперішнього часу, Він очікує особистого служіння. Не всі можуть вирушити в інші країни як місіонери, але всі можуть бути місіонерами у своїх сім'ях і серед сусідів» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 30).
- «Відповідальність за виконання цього доручення лежить не тільки на служителях, посвячених через покладання рук. Кожний, хто прийняв Христа, покликаний працювати для спасіння своїх ближніх» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 110).

- «Скрізь, де заснована церква, усі її члени повинні брати активну участь у місіонерській роботі. Їм необхідно відвідати кожну сім'ю в околиці та з'ясувати її духовний стан» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 296).

Брати активну участь у виконанні Великого доручення – постійна й обов'язкова вимога для кожного учня Христа.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Силою євангельського доручення всі християни покликані активно ділитися своєю вірою. Нижче наведено три важливих поради, які допомагають віруючим працювати відповідно до місіонерського повеління Христа у всіх сферах життя, зокрема й професійній.

1. Усі християни повинні зробити високі стандарти трудової етики частиною свого християнського свідчення. Писання велить християнам зберігати у своєму професійному житті богоподібний характер, виконуючи роботу з усією старанністю, ніби вони працюють безпосередньо для Бога (Колос. 3:23, 24). Коли віруючі розглядають свою роботу як частину Божого покликання, вони надають християнському свідченню нового сенсу. Чесність, прагнення до досконалості, надійність, шанобливе ставлення до інших на робочому місці – ці якості можуть дати християнам міцний фундамент для того, щоб ділитися своєю вірою.
2. Через наставників, орієнтованих на місію, церкви можуть спонукати молодших членів поєднати свої професійні мрії з їхньою вірою у Христа і Його Великим дорученням.
3. Завдяки правильному підходу до учнівства й постійній підтримці батьки можуть підвищити місіонерський потенціал своїх дітей. Тому церкви повинні допомагати батькам наставляти своїх дітей, аби їхня відповідальність за виховання дітей спонукала зробити їх учнями.

**БОЖИЙ
ЗАКЛИК
ДО МІСІЇ****Біблійні тексти для дослідження:****Бут. 11:1-9; 12:1-3; Дан. 9:24-27; Матв. 1:21; Бут. 12:10-13:1; Дії 8:1-4; 1:8.****Пам'ятний вірш:****«Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:8).**

Іноді Бог може вивести нас із зони комфорту та зробити Своїми свідками. Часом така зміна може бути використана для досягнення Його цілей, як відбулося з розпорошенням будівельників Вавилонської башти. «І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі» – так через розділення заселялася людсьма земля; Господній намір здійснився за допомогою саме тих засобів, якими люди бажали перешкодити йому» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 120). Патріарх Авраам вирушив зі своєї рідної країни до іншої (Бут. 12) для свідчення. Учні Ісуса перейшли від служіння лише серед євреїв (Дії 3) до служіння і для інших народів (Дії 8:1-4). У тексті Дії 1:8 Ісус сформулював принцип евангелізації: вона повинна розпочатися з місця проживання учнів, з Єрусалима та Юдеї, потім поширитися на Самарію і зрештою по всій землі.

Бог бажає, щоб ми простягли руку допомоги людям, які нас оточують. Коли Церква в Єрусалимі перестала бути активною, її члени розпорошилися. Хоч розпочалися гоніння і люди постраждали, ці сумні події стали засобом поширення Благої вістки по всьому світі.

ВИХІД ЗА МЕЖІ ЗОНИ КОМФОРТУ

Бог бажає, щоб ми вийшли за межі своєї зони комфорту й вирушили до інших людей. Бажання перебувати лише з подібними до нас, з тими, хто нам близький за етнічними чи соціальними ознаками, може призвести до егоїзму й навіть зла. Історія Вавилону добре ілюструє цю небезпеку й містить важливий урок для нас.

Прочитайте Бут. 11:1-9. Які були наміри людей? Що вони хотіли зробити і чому Бог перешкодив їм?

Ця історія розкриває величезні амбіції вавилонян. Вони задумали збудувати монументальну споруду – небачені досі місто й башту. «І сказали вони: Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення, щоб ми не розпорошилися по поверхні всієї землі» (Бут. 11:4).

Як часто люди прагнуть зробити те саме? Чи то через політику, мистецтво, бізнес, чи навіть релігію – це не має значення. Багато хто прагне вчинити для себе велике ім'я. Соломон відкриває, наскільки марні й безглузді їхні зусилля (див. Екл. 2:1-11).

Текст Бут. 11:4 повідомляє: вавилоняни хотіли збудувати башту, щоб не розпорошитися по поверхні Землі. Згідно з егоїстичними задумами, вони прагнули триматися разом та об'єдналися для будівництва башти. Проте Бог мав інший план. «І промовив Господь: Один це народ, і мова одна для всіх них, а це ось початок їх праці. Не буде тепер нічого для них неможливого, що вони замишляли чинити» (Бут. 11:6). Цей честолюбний план був злом.

Еллен Уайт пише, що вавилоняни не довіряли Божій обітниці про те, що Він більше ніколи не знищить землю потопом (Бут. 9:14, 15). Вони мали намір збудувати башту для власної безпеки. Якби не були їхні мотиви, Бог знав, що ці наміри нечисті та сповнені егоїстичних амбіцій, тому завадив їм досягти заявлених цілей.

Чи належите ви до спільноти, членам якої комфортно спілкуватися одне з одним? Як ви можете взаємодіяти з людьми, які належать до інших спільнот?

Понеділок, 16 жовтня

СТАТИ БЛАГОСЛОВЕННЯМ ДЛЯ ВСЬОГО СВІТУ

Прочитайте Бут. 12:1–3. Чи було Боже повеління Аврамові закликком до місії? _____

Бог закликав Аврама (чиє ім'я Він пізніше змінив на Авраам) залишити свою країну, свій народ і вирушити в іншу землю. Усе це було частиною Божого плану використати Авраама для виконання Божественної мети на Землі. Авраам повірив слову Господа і пішов. Бог має план і для вас, і це може бути заклик залишити свою велику родину, свій народ і вирушити в інше місце, щоб служити Йому і бути благословенням для інших.

Прочитайте наведені нижче тексти. Що вони повідомляють про Божий завіт і про Його обітницю нам?

Бут. 3:15 _____

Бут. 17:19 _____

Числ. 24:17 _____

Ісаї 9:6 _____

Дан. 9:24–27 _____

Матв. 1:21 _____

Ці пророцтва свідчать: Бог прийняв рішення виконати дану в Едені обітницю про те, що прийде Месія, Який завжди розв'яже проблему гріха. Ісус Месія мав походити з роду Авраама. У тексті Євр. 11:9 ідеться про те, що Ісаак і Яків були співспадкоємцями обітниці, яку Бог дав Авраамові. Авраам повірив Богові та в усьому був слухняний Йому. «Вірою Авраам, коли був покликаний іти на місце, яке мав одержати в спадок, – послухався і пішов, не знаючи, куди йде» (Євр. 11:8). Який приклад для нас!

Припустимо, що Бог спонукав вас іти, а ви нічого не знаєте про те місце. Як ви відповісте на цей заклик?

Вівторок, 17 жовтня

ПОКЛИКАННЯ АВРААМА

Відгукнувшись на Божий заклик, Авраам увійшов в Обітовану землю. Однак від самого початку все було не дуже добре. Патріарх прибув у вказане місце, але «ханаанецьнин тоді проживав у цій Краї» (Бут. 12:6). Це були язичники, відомі своєю аморальністю, жорстокістю й насильством. Не дивно, що одразу після того, як Авраам потрапив туди, Господь явився йому і сказав: «Я дам оцей Край потомству твоєму» (Бут. 12:7). Безперечно, Авраам потребував підбадьорення. Однак справи у нього, як і раніше, ішли не дуже добре.

Прочитайте Бут. 12:10–13:1. Що сталося на тій землі та яких помилок припустився Авраам? _____

Звичайно, Авраамові було непросто залишити безбідне, благополучне життя на батьківщині й піти, «не знаючи, куди йде» (Євр. 11:8). Одним із перших випробувань, з яким він зіткнувся, був голод в Обітованій землі! Голод був настільки сильний, що патріархові довелося покинути цю землю й вирушити в інше місце. Однак після цього ситуація знову погіршилася.

«В Єгипті виявилось, що й Авраам не позбавлений людських слабкостей і недоліків. Приховавши той факт, що Сарра

є його дружиною, він виявив своє недовір'я Божественному піклуванню, відсутність тієї високої віри й мужності, благородним прикладом яких до цього часу служило його життя... Через невір'я Авраама Сарра опинилася у великій небезпеці. Єгипетський цар, почувши про її вроду, звелів привести жінку до палацу, маючи намір взяти її собі за дружину. Проте Господь у Своїй великій милості захистив Сарру, вдаривши царський дім поразками» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 130).

Ніхто ніколи не казав, що місіонерська робота буде легка. Вдавшись до обману, Авраам тільки погіршив своє становище. На щастя, Бог довготерпеливий, Він не відкинув Свого слугу за помилку. Як радісно знати: навіть незважаючи на наші провини, Господь не залишає нас. Якщо ми у вірі й покорі покладаємося на Нього, як це робив Авраам, то ми не тільки отримаємо прощення, а Бог зможе використати нас для Своєї місії.

Які уроки ми можемо почерпнути з історії про Авраама в Єгипті?

Середа, 18 жовтня

РАННЯ ЦЕРКВА Й ЗОНА КОМФОРТУ

Прочитайте Дії 8:1–4. Що спонукало віруючих ранньої Церкви вийти за межі їхньої зони комфорту?

Досі рання Церква була переважно в Єрусалимі (або на єврейській території і серед єврейського народу). Коли почалися гоніння, у яких брав активну участь Савло, побожний юдей і фарисей, тоді єрусалимська Церква розсіялася по всій Юдеї і Самарії. Ісус передбачив: «Ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії» (Дії 1:8). Тепер це передбачення сповнилося, як зазначено в тексті Дії 8:4: «А ті, які були розпорошені, ходили й благовістили Слово».

Навіть після того як церква почала виходити за межі Єрусалима, віруючі все ще проповідували лише в районах проживання євреїв чи в сусідніх містах. У тексті Дії 11:19

зазначено, що церква була розсіяна по всій Фінікії (Лівану) і Кіпру, проте на цьому етапі християни не проповідували вістку нікому, крім юдеїв. Учні Ісуса й рання Церква не збиралися відвідувати язичників і приймали лише юдеїв, які приходили до Господа. Вони все ще мали дуже вузькі погляди на те, яка має бути місія Церкви.

Апостол Петро, учень Ісуса й один з найвидатніших діячів ранньої Церкви, не бажав нести Благу вістку язичникам навіть після того, як це почав робити Павло. Петро був відомий як апостол для обрізаних (тобто юдеїв), а Павла вважали апостолом для язичників (Гал. 2:8). Спочатку Петро навіть не хотів, щоб його бачили з язичниками (Гал. 2:11, 12). Однак Бог вивів Петра з його зони комфорту та змінив його поняття. Він усвідомив, що насправді означало євангельське доручення і що смерть Ісуса мала здійснити для всього світу.

Прочитайте Дії 10:9–15, 28, 29. Яку вістку Господь послав Петрові та як ми повинні застосовувати цей принцип у нашій місіонерській роботі?

Четвер, 19 жовтня

ПОЧИНАТИ ТАМ, ДЕ МИ ПЕРЕБУВАЄМО

Прочитайте Дії 1:8. Що Ісус сказав Своїм учням?

Учні Христа повинні проголошувати Благу вістку всім людям. Ділитися істиною потрібно не для того, щоб переконувати інших у їхній неправоті, а для того, аби представити Ісуса, зображеного в Триангельській вістці (Об'явл. 14:6–12).

Які ж принципи містяться в тексті Дії 1:8?

По-перше, «будете Моїми свідками в Єрусалимі». Як ми вже говорили, нам необхідно бути свідками Господа там, де

ми живемо. Це можуть бути наші дім, громада, район і місто. Ми маємо бути Його свідками насамперед для близьких людей: родичів, членів церкви, колег, сусідів, а також для жителів нашого населеного пункту.

Іноді люди зацікавлені лише в тому, щоб вирушити в далеку країну, аби бути там Божими свідками. Проте, перебуваючи вдома, вони не свідчать довколишнім. Ми повинні почати там, де перебуваємо, і рухатися далі так, як веде нас Господь.

Далі: «по всій Юдеї та Самарії, – і аж до краю землі» (Дії 1:8). Ісус наголошує: місіонерська робота передбачає подолання культурних кордонів. Ми починаємо там, де перебуваємо, а потім нас можуть спонукати переїхати в інші місця, щоб охопити різноманітні соціальні, етнічні й релігійні групи. Якщо я належу до певної етнічної чи мовної групи, мені може бути значно легше свідчити їм через мінімальні культурні бар'єри. У деяких регіонах світу церкву відвідують представники лише однієї нації чи народу. Однак, згідно з Великим дорученням Ісуса, нам, Його свідкам, дуже важливо вийти із зони комфорту і працювати з такими групами людей. Вони також потребують Благої вістки про Ісуса.

Завдання. Подумайте та складіть список груп людей у вашій спільноті, яким ваша громада досі не свідчила.

Завдання із зірочкою. Почніть молитися про можливість у найближчому майбутньому брати участь у місії для згаданих вище людей.

П'ятниця, 20 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Еллен Уайт «Дії апостолів» розділ «Велике доручення» (с. 25–34) і «Шукач істини» (с. 131–142).

«Перед вознесінням на Небо Христос дав Своїм учням доручення. Він наказав їм виконати Його завіт, у якому передавав світові скарби вічного життя. Ви були свідками Мого жертвовного життя задля спасіння світу, – сказав Він їм. – Ви бачили, як Я трудився для Ізраїлю, і хоч Мій народ не прийшов до Мене, щоб отримати вічне життя, хоч священники й начальники зробили зі Мною те, що хотіли, і відкинули Мене, їм буде надана ще одна можливість прийняти Божого Сина. Я охоче приймаю всіх, хто приходить до Мене, визнаючи свої гріхи. Того, хто приходить до Мене, не прожешу геть. Вам, Моїм учням, Я доручаю цю вістку милості. Вона має бути проповідана як юдеям, так і язичникам; спочатку Ізраїлеві, а потім кожному народові, племені й народності, аби всі, хто увірує, були зібрані в одну Церкву» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 27, 28).

Ісус сказав: «Тож ідіть і навчіть усі народи» (Матв. 28:19).

«Доручення проповідувати Євангеліє – це великий місіонерський привілей Христового Царства. Учні мали горливо працювати для спасіння душ, несучи всім запрошення милості. Вони не повинні були чекати, доки люди самі прийдуть до них, натомість іти до людей зі своєю вісткою» (там само. С. 28).

«У нашому світі є багато людей, які ближче до Божого Царства, ніж ми уявляємо. У цьому похмурому світі гріха Господь має багато дорогоцінних перлин, до котрих Він посилає Своїх вісників. Усюди є душі, котрі будуть свідчити про Христа. Чимало людей дорожитимуть Божою мудрістю більше за будь-яку земну перевагу і стануть вірними світлоносцями. Спонукувані любов'ю Христа, вони кликатимуть й інших приходити до Нього... Почувши такі слова, брати заспокоїлися. Переконавшись, що поведінка Петра була прямим виконанням Божого плану, а їхні упередженість і почуття винятковості повністю суперечили духові Євангелія, вони прославили Бога, говорячи: “Отже, і язичникам Бог дав покаєння для життя!” Тому без суперечок і дискусій упередженість була облишена, дух винятковості, прищеплений багатовіковою традицією, був подоланий, і відкрився шлях для проповіді Євангелія язичникам» (там само. С. 140–142).

Запитання для обговорення:

1. Як би ви застосували слово «місія» до свого життя?

---

2. Як ви могли б щодня відображати місію у своєму ставленні й поведінці? Як ви можете бути орієнтовані на місію у своїх повсякденних справах?

---

3. Наскільки важливо досліджувати своє серце і шукати сили згори, щоб очиститися від упереджень проти тих, хто відрізняється від нас?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Вивчаючи два попередніх уроки, ми зрозуміли, що місія заснована насамперед на діяннях Бога. Божа місія – це рушійна сила для всіх видів місії, що здійснюються Церквою, і головна умова їхнього успіху. Цього тижня акцент зміститься з Божої місії на заклик співпрацювати з Богом і ділитися Його любов'ю з рештою світу. Хоч основну увагу ми приділимо людському аспекту місії, усі уроки потрібно вивчати у світлі двох попередніх уроків, присвячених місіонерській ініціативі Бога.

Безліч розповідей та окремих уривків Писання свідчать: Бог активно закликає людей стати Його співпрацівниками й ділитися благословеннями, які Він бажає дарувати всьому людству. Цього тижня ми розглянемо декілька таких випадків. Усі приклади, наведені в цьому уроці, потрібно розглядати у світлі споконвічного Божого задуму творіння, описаного в Бут. 1, 2 і коротко підсумованого в Бут. 1:26–28. Навіть після гріхопадіння початкові наміри Бога щодо людства залишилися незмінними. Однак втілення цих намірів змінилося через розрив взаємин, який стався внаслідок вибору Адама та Єви. Тепер на додаток до початкового бажання Бога почав здійснюватися План викуплення. Його головні етапи – утілення, життя, смерть, воскресіння, заступництво та Другий прихід Ісуса Христа. Радісну вістку про це несуть нашому світові послідовники Ісуса.

Помістивши людство у щойно створений світ, Бог поділився Своїм початковим наміром з Адамом і Євою. Вони були покликані піклуватися про землю, про тваринний і рослинний світи, а також плодитися і розмножуватися (Бут. 1:26-28). Це повеління і той факт, що протягом усього творчого тижня постійно повторюється слово «добре», дають нам уявлення про те, що Бог помістив людство у світ, наповнений прекрасними творіннями. Вивчення цих творінь і життя серед них сприяли б процвітанню й достатку. Господь постійно долучався до життя на Землі, Його звичкою було періодично приходити до Еденського саду (Бут. 3:8). Людство отримало свободу для творчої реалізації поставлених Богом завдань. Це благословення було Його початковим місіонерським закликом до людства.

Після гріхопадіння все на нашій Землі змінилося. Однак зміни не скасовували початкового Божого повеління людству. Неодноразово Господь нагадує тим, хто готовий слухати, що вони повинні плодитися й розмножуватися, а також піклуватися про землю (Бут. 9:1; 15:4, 5; 22:17, 18; 35:11). У Біблії цей лейтмотив повторюється від початку і до кінця, досягаючи кульмінації у темі про Нову Землю в Об'явл. 21, 22.

Однак гріх призвів до необхідності здійснення Плану спасіння, який дозволив би людству жити повним життям, яке Бог від самого спочатку призначив для нього. Викуплення було продемонстроване людям за допомогою ритуалу жертвоприношення. Ділячись цим Планом з наступними поколіннями, Адам і Єва також передали їм і акт жертвоприношення, розкривши масштаб Божих діянь для спасіння грішних людей. Імовірно, багатьом було складно зрозуміти, як буде здійснене викуплення, але все ж таки люди могли бачити, що в Бога є обнадійливий План для грішників. Цей План став частиною всеосяжної вістки, яку необхідно нести світові. Здійснення Божого Плану дозволить людям жити в тій реальності, яку Він спочатку призначив нам в Едені.

Урок цього тижня присвячений покликанню Авраама (Бут. 12:1-3). Це покликання включає кілька життєво важливих складових. Нам слід зрозуміти їх, якщо ми хочемо усвідомити, яким був, є і буде Божий заклик до місії. По-перше, цей заклик корениться в текстах Бут. 1:26-28. Цей зв'язок найбільш чітко виражений у зверненні Ісаї розділити зі світом радість Едену, де пророк згадує про покликання Авраама й Сарри (Ісаї 51:1-3). Коли Бог закликав Авраама стати благословенням для народів, Він мав на увазі, що це благословення прийде через оновлене життя, життя в цілковитій свободі та творчості, як Господь задумав від самого початку. Побіжно прочитавши тексти Бут. 12:1-3, ми не зможемо до кінця зрозуміти суть цього благословення, але його значення стає яснішим, якщо читати біблійний уривок у ширшому контексті Писання. Розділ 22 книги Буття дає додаткову інформацію про те, чим мав ділитися Авраам, а саме – Планом Бога послати людям Заступника, Який помре за них і потім воскресне. Цей План дав людству надію на усунення наслідків гріха та перемогу над смертю, а також на те, що обітниця з Бут. 1:26-28 виконаються в майбутньому.

Інша складова покликання Авраама, яку не беруть до уваги, згадана в Бут. 12:1-3. Авраам був покликаний благословляти народи. Ми покликані робити те саме. Проте ми часто не зважаємо, що народи також будуть благословляти Авраама (вірш 3). Божий заклик до місії завжди передбачає двостороннє благословення. Послідовники Господа повинні бути готові також отримувати благословення від свого ширшого оточення. Заклик до місії – це завжди заклик благословляти і бути благословеним. Розуміння цієї динаміки змінює і ставлення покликаної людини до інших, і її підхід до сповіщення Благі вістки. Наступного тижня ми розглянемо цю тему докладніше.

Читаючи Святе Письмо, ми простежуємо в обох Завітах одну тенденцію. Вона полягає у тому, що Богові доводилося періодично нагадувати людству про початкове покликання, описане в книзі Буття. Необхідність нагадування була викликана двома причинами: 1. Божі послідовники часто забували, до чого їх покликав Бог. 2. Часи змінюються, тому Божий

заклик необхідно контекстуалізувати, але сам заклик залишається таким самим.

Ми не будемо досліджувати всі наступні біблійні нагадування про Божий заклик до місії, а згадаємо лише деякі з них. Вивівши ізраїльтян з Єгипту до пустелі, Бог нагадав Своєму народові, що він покликаний служити всім іншим народам як священники (Вих. 19:4-6). Інакше кажучи, Ізраїль був покликаний служити благословенням для довоколишніх народів і також отримувати благословення. Соломон повторив цей заклик, звершуючи молитву посвячення збудованого храму (1 Цар. 8:41-43). Пророки Ізраїлю та Юдеї по-різному повторювали цей заклик, як це видно з уривків Ісаї 19:23-25 і Мих. 4:2-5. Коли Ізраїль повернувся з вигнання, Бог знову нагадав їм про цей заклик через пророка Захарію (Зах. 8:20-23).

Ісус продемонстрував виконання цього заклику, здійснюючи План спасіння у Своєму житті, смерті й воскресінні. Провівши кілька років з Ісусом і побачивши Його воскреслим, учні були покликані, як був покликаний Авраам, а потім Ізраїль (Матв. 28:18-20). Апостол Павло також визнавав, що його покликання корениться в тому самому покликанні, яке стосувалося Авраама. Про це він ясно пише в Посланні до послідовників Ісуса в Галатії (Гал. 3:8, 9, 14). Востаннє ми чуємо Божий заклик у тексті Об'явл. 14:6. І це не новий заклик, а повторення заклику, який пролунав у Бут. 1:26-28 і звучить упродовж усієї історії. Ми віримо, що останній заклик призначений для нас, людей, які живуть в останні дні земної історії.

Отже, сьогодні ми покликані жити й процвітати, як задумав Бог в Еденському саду. У нас є надія, що життя і процвітання за покликанням можливі завдяки тому, що Ісус уже здійснив на Землі та звершує для нас на Небесах. Ми маємо перевагу співпрацювати з Богом у цьому покликанні та йти у світ, щоб ділитися благословенням з іншими, чекаючи на благословення і від них.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Часто, чуючи або проповідуючи про заклик до місії, люди діляться Благою вісткою як інформацією. Немає сумнівів у

тому, що участь у поширенні благословення, уперше представленого людству в Едені й переданого багатьма каналами в історії, включає обмін інформацією. Однак Божий заклик – це дещо більше.

Якщо ми усвідомимо, що заклик Бога до нас, людей, сягає корінням у Бут. 1:26-28, це розуміння може допомогти нам (за сприяння наших талантів і навичок) залучити людей до благословення процвітання, яке від самого початку Господь призначив для нас. Наше свідчення іншим має поєднуватися з розповіддю про План спасіння. Та зрештою саме життя, яке стає можливим завдяки спасінню, надає сенсу зверненому до нас Божому покликанню. Тому наше покликання таке: жити під Божим благословенням так, аби люди бачили, що ми маємо в Богові, і бажали того самого. Це означає, що ваше робоче місце, ваш дім і ваше коло друзів – це найважливіші сфери, де ви втілюєте покликання до місії. Можна розповідати про Бога і розповсюджувати літературу, але виконання покликання Авраама і вашого також включає дещо більше. А саме: як ви проживаєте своє повсякденне життя, який вплив справляєте на інших людей, які не покорилися Ісусові або ще не мали переваги познайомитися з Ним. Пам'ятайте також, що Божий заклик – це подвійне благословення. Коли ви втілюєте це покликання у своєму повсякденному житті, чекайте й шукайте благословень, які повернуться до вас від інших людей, від яких ви, можливо, навіть не чекали.

ДІЛИТИСЯ БОЖОЮ МІСІЄЮ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 12:1–9; 18; 19:1–29; Якова 5:16; Римл. 8:34; Євр. 7:25.

Пам'ятний вірш:

«Нову заповідь даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного. З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:34, 35).

Від самого початку Авраам хотів, аби Бог використав його для Своєї місії. Про це свідчить, наприклад, розділ 18 книги Буття. Тоді Бог попередив патріарха про те, що мало статися із Содомом і Гоморою. «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7). А в історії Содома й Гомори Божим слугою-пророком був Авраам (див. Бут. 20:7).

Відпочиваючи під час денної спеки, Авраам побачив трьох мандрівників. «У своїх гостях Авраам побачив лише трьох втомлених подорожніх, навіть не здогадуючись, що серед них був Той, Кому він міг беззастережно поклонитися» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 138).

Однак незабаром Авраам особисто почав брати участь у Божій місії. Як показано в розділі 18, його участь полягала в тому, щоб молитися й заступатися за жителів Содома й Гомори. Він бажав спасти цих людей. І саме в цьому полягає місія, чи не так?

У цьому розділі зображено три великих духовних якості Авраама: гостинність, любов і молитва. Ці якості можуть допомогти нам у місіонерській роботі.

ДАР ГОСТИННОСТІ

Прочитайте Бут. 18:1–15. Наскільки гостинно Авраам зустрів гостей? _____

Сидячи біля свого намету під час денної спеки, Авраам побачив трьох мандрівників. Звичайно, Авраам мав звичку виявляти гостинність незнайомцям, саме тому він побіг назустріч мандрівникам. Тобто Авраам виявив ініціативу зустрітися з ними ще до того, як вони прийшли до нього.

«Господи, коли тільки знайшов я милість в очах Твоїх, – не прохось повз Свого раба! Принесуть трохи води, – і ноги Свої помийте, і спочиньте під деревом. І хай хліба шматок принесу я, а Ви підкріпіть серце Ваше. Потому підете, бо на те Ви йдете повз свого раба» (Бут. 18:3-5).

Авраам знав про своє завдання ділитися з усіма людьми знанням про Господа у світі язичництва, ідолопоклонства й політеїзму. Як бачимо, безпосереднім способом виконання місії була гостинність до незнайомців, які з'явилися на горизонті.

«Його [Авраама] великий табір налічував понад тисячу душ, серед яких було багато голів родин і немало новонавернених з язичництва. Така сім'я вимагала твердої руки біля керма. Слабкі, нерішучі методи виявилися б неідеальними. Про Авраама Бог сказав: “Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі” (Бут. 18:19). Однак Авраам застосовував свою владу з такою мудрістю і любов'ю, що завойовував серця. Ось свідчення Божого Стража: “І будуть вони дотримуватися дороги Господньої, щоб чинити справедливість та право” (Бут. 18:19). Вплив Авраама поширювався за межі його дому. Де б він не розкладав свого намету, поруч споруджував жертвник для жертвоприношення й поклоніння. Коли намети знімали, залишався жертвник, і не один ханаанський кочівник, який отримав пізнання Бога завдяки життю Його слуги Авраама, зупинявся біля того жертвника, аби принести жертву Єгови» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 187).

Від самого початку цей чоловік зрозумів, що Бог покликав його до місіонерства, і він вирушив в Обітовану землю не для відпочинку, а для того, щоб стати благословенням для довколишніх, а через своє насіння – для всього світу.

Як ви можете наслідувати гостинність Авраама у своєму житті?

Понеділок, 23 жовтня

ЛЮБОВ АВРААМА ДО ВСІХ

Прочитайте Бут. 18:16–33. Як Авраам виявляв любов до людей різних племен, рас і народів? _____

Другою рисою Авраама, згаданою у Бут. 18, була його любов навіть до незнайомих людей. Це важливий урок для кожного з нас. Жителі Содом і Гомори були грішниками, далекими від цінностей Авраама, але його серце було наповнене любов'ю до всіх, незалежно від раси, статі, мови чи релігії.

Потім Бог відкриває Авраамові Своє рішення знищити Содом і Гомору. «І промовив Господь: “Через те, що крик Содому й Гомори великий, і що гріх їхній став дуже тяжкий, зійду ж Я та й побачу, чи не вчинили вони так, як крик про них, що доходить до Мене, – тоді їм загибель, а як ні – то побачу”» (Бут. 18:20, 21).

З великою покірною і благоговінням Авраам звернувся в благанні до Бога: «Не можна Тобі чинити так, щоб убити праведного з нечестивим, бо стане праведний як нечестивий, цього ж не можна Тобі! Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?» (Бут. 18:25).

Керований любов'ю, Авраам сподівався спасти не тільки праведників, а й усіх жителів цих міст. Звичайно, йому було відомо, наскільки вони злі й безбожні. Хто знає, які розповіді він чув про цих людей і їхні звичаї? З наступного (19-го) розділу, де описано жакливу історію Лота і натовпу біля його будинку, ми дізнаємося, що це були дуже злі люди.

Проте Авраам, відчуваючи Божу любов, звернувся до Господа із заступницьким проханням. Патріарх знав, що люди, покаючись, завжди можуть повернутися до Бога. Авраам вважав, що збереження життя жителів безбожних міст дало б їм шанс покаятися.

Підставою для такого прохання Авраама було те, що він особисто знав, наскільки велика Божя любов до людей. Він також був сповнений любові до заблудлих, розуміючи: доки людина жива, є надія на спасіння.

Чому заступництво таке важливе в нашому молитовно-му житті? Як молитва за інших допомагає нам зростати духовно й більше відчувати реальність Божої любові до грішників?

Вівторок, 24 жовтня

МОЛИТОВНИЙ ДУХ АВРААМА

Прочитайте Бут. 18:23–32 і Якова 5:16. Що ці тексти повідомляють про силу заступницької молитви?

Діалог між Авраамом і Богом є прообразом заступницької молитви. Авраам представлений у цьому розділі як заступник перед Богом за жителів Содом і Гомори. Авраам – прообраз Ісуса як нашого Заступника перед Отцем. Наша місія сьогодні матиме успіх лише в тому разі, якщо ми продовжуватимемо заступатися в молитві.

Бог наповнив Авраама любов'ю до жителів Содом, Гомори й інших довколишніх міст. Ось чому його молитва була чесна та щира. Раніше він уже воював з деякими царями, які перемогли царів Содом і Гомори. Після перемоги Авраама назустріч йому та Мелхиседеку вийшов Берай, цар Содом. Берай попросив патріарха: «Дай мені людей, а майно візьми собі» (Бут. 14:21). Це показник любові царя Берая до свого народу. Оскільки однією з найвеличніших рис Авраама була любов, він любив царів Содом і Гомори, молився за них і

їхній народ. «Любов до людей, які гинуть, надихала Авраама до молитви» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 140).

У своїх молитвах Авраам виявляв покору й наполегливість. Після того як Бог прийняв перше прохання патріарха про спасіння міста, якщо в ньому живе 50 праведників, він продовжив своє заступництво.

Наша місія не може бути успішна без заступницької молитви. Після зустрічі з кимось, після проповіді чи вивчення Біблії ми повинні молитися за людей, з якими спілкувалися. Господь уважно стежить за тим, щоб через наші молитви небесна благодать торкалася сердець цих людей. Наших друзів чи знайомих навернуть не наші слова чи красномовство, а Святий Дух. Ось чому, займаючись будь-якою місіонерською діяльністю, ми повинні молитися за кожну людину окремо.

Прочитайте Римл. 8:34 та Євр. 7:25. Що Ісус здійснює для нас і як ця істина допомагає нам краще зрозуміти свою роль заступників за інших?

Середа, 25 жовтня

МІСІЯ АВРААМА

Прочитайте Бут. 19:1–29. Чому сприяли дух гостинності, любов і молитви Авраама? _____

Текст Бут. 19:1 повідомляє: «Лот сидів у брамі содомській». Це означає, що він був важливою людиною у місті, державним чиновником, оскільки сидіти біля брами – привілей чиновників, суддів і царів (2 Сам. 19:8; Єрем. 38:7; Рут 4:1).

Розділи 18 і 19 книги Буття перегукуються між собою, і розповідь про Лота аналогічна історії про візит ангелів до Авраама. Авраам сидів біля входу до намету, Лот сидів біля брами (18:1; 19:1). Авраам і Лот запросили чужинців відпочити в їхній оселі (18:3, 4; 19:2). Авраам і Лот приготували їжу для відвідувачів (18:4–8; 19:3). Якими б не були недоліки Лота, він мав і добрі якості, перейнявши їх від Авраама.

«І Господь послав на Содом та Гомору дощ із сірки й огню, від Господа з неба. І поруйнував ті міста, і всю околицю, і всіх мешканців міст, і рослинність землі» (Бут. 19:24, 25).

Ми не знаємо, скільки осіб проживало тоді в Содомі й Гоморі, але з тисяч людей лише четверо покинули місто, і лише троє врятувалися від вогню. Те саме сталося і під час всесвітнього потопу. Ми не знаємо, скільки тоді жило людей, але знаємо, що, за винятком восьми осіб, усі загинули.

Невелика кількість врятованих жителів Содома нагадує нам про те, що далеко не всі люди будуть спасенні. Ми хотіли б, щоб усі прийняли Ісуса та Його План спасіння, однак кожна людина має свободу волі. Наше завдання – запросити якнайбільше людей зробити вибір на користь Ісуса. Доки ми виконуємо свою місію, Бог допомагає нам Святим Духом, але Він ніколи не піде проти будь-якої волі. Свобода волі означає: незалежно від того, що ми робимо і скільки молимося, зрештою спасіння залежить від вибору людини.

Як ми можемо навчитися не розчаровуватися, якщо, виконуючи місію, не бачимо бажаних результатів?

Четвер, 26 жовтня

ПОКОРА БОЖІЙ ВОЛІ

Прочитайте Бут. 12:1–9. Що ці вірші повідомляють про покору Божій волі, навіть якщо майбутнє незрозуміле?

Однією з головних якостей Авраама була його покоря Божій волі. Увесь досвід Авраама з Богом характеризувався послухом.

Покликання Авраама. Він отримав заклик із Неба: «І промовив Господь до Аврама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу» (Бут. 12:1). Почувши голос, патріарх міг би проігнорувати його, вважаючи його галюцинацією. Також він міг заперечити Богові, сказавши, наприклад: «Я не хочу йти, мені й тут подобається». До того ж слова «до Краю, який Я тобі покажу»

можуть здатися дивним описом пункту призначення! Однак Авраам відгукнувся на цей заклик Господа. Він підкорив свою волю Божій волі й залишив батьківський дім та свою країну: «І відправивсь Аврам, як сказав був до нього Господь» (Бут. 12:4).

Вибір землі. Між слугами Лота й Авраама спалахнула сварка, але патріарх був не з тих, хто всіма силами обстоює свої права. Він підкорився волі Бога, Який знову благословив його: «І промовив Господь до Аврама, коли Лот розлучився із ним: “Зведи очі свої, та поглянь із місця, де ти, на північ, і на південь, і на схід, і на захід, бо всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навіки тобі та потомству твоєму”» (Бут. 13:14, 15).

Зруйнування Содома й Гомори. Коли Бог відкрив Авраамові долю цих двох міст, сповнений любові патріарх спробував їх урятувати. Оскільки навіть десяти праведників не було в цих містах, їх було зруйновано. Авраам підкорився Божій волі та прийняв Його суд над безбожними містами.

Господь зміг використати Авраама завдяки його послуху за будь-яких обставин. Такий самий послух повинні виявляти і ми.

Завдання. У містах ми стикаємося з перешкодами, які заважають правильно й ефективно проповідувати Євангеліє. Нам треба благати Бога втрутитися.

Завдання із зірочкою. Знайдіть можливість поспілкуватися з людиною, яка перебуває у складній ситуації, схожій на вашу. Скажіть їй, що ви молитесь за неї. Попросіть Бога показати вам, як ви можете допомогти цій людині.

П'ятниця, 27 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Любов до людей, які гинуть, надихала Авраама до молитви. Ненавидячи гріхи цього розпусного міста, він бажав спасіння для грішників. Глибока зацікавленість Авраама долею жителів Содома свідчить про турботу, яку ми повинні виявляти до не-

розкаяного грішника. Ми маємо плекати ненависть до гріха, але водночас – жалість і любов до грішника. Навколо нас душі, що прямують до загибелі, – такої ж безнадійної та жахливої, яка спіткала Содом.

Кожний день є для когось останнім днем випробування. Щогодини хтось відходить у вічність, де вже ніколи не почує про Божу милість. Де ж той голос остороги, який би благав беззаконника рятуватися від жахливої загибелі? Де руки, які б простягнулися до грішника, щоб врятувати його від смерті? Де ті, котрі б в покорі та з непохитною вірою благали Бога за нього? Дух, виявлений Авраамом, – дух Христа. Сам Божий Син є великим Заступником за грішника. Той, Хто заплатив за викуплення людської душі, добре знає її ціну. Відчуваючи до гріха огиду, на яку тільки здатна Бездоганна Чистота, Христос виявив до грішника любов, яку може збагнути лише Безмежна Милість. У смертній агонії на хресті, знемагаючи під жахливим тягарем гріхів усього світу, Він молився за тих, хто знущався над Ним і вбивав Його: “Отче, прости їм, – бо не знають, що роблять” (Луки 23:34)» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 140).

«Народи, по сусідству з якими жив Авраам, шанували його як могутнього князя, мудрого й талановитого вождя. Вплив Авраама поширювався і на них. Його життя і характер, які помітно відрізнялися від способу життя ідолопоклонників, свідчили на користь правдивої віри. Його відданість Богові була непохитна; люб'язність і добродійність викликали довір'я і дружні почуття, а його невідомі велич – повагу й пошану» (там само. С. 133, 134).

Запитання для обговорення:

1. Наведіть із Писання приклади людей, які виконали своє покликання до місії. Подумайте про Івана Хрестителя. Чи можна вважати, що він досяг успіху в місії?

2. Прочитайте уривок Бут. 19:30–36. Що він повідомляє нам про моральність дочок Лота, врятованих із Содому?

---

3. Які ще уроки ми можемо засвоїти з прикладу Авраама щодо місіонерської діяльності та її методів?

---

4. Як ви вважаєте: заступництво Авраама за Содом і Гомору було успішне чи невдале?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Попередній урок був присвячений Божому заклику до людей співпрацювати з Ним і ділитися Його любов'ю зі світом. Ця місія бере початок з часів творіння і золотою ниткою проходить через усе Писання. Цього тижня ми зосередимося на тому, як ділитися Божою вісткою. Місія починається із заклику, але на цьому не закінчується, оскільки без активних дій від самого заклику буде мало користі.

У тексті 1 Івана 4:8 ми читаємо, що Бог є любов. У цьому Посланні йдеться про те, що люди, які стали свідками Божої любові, будуть ділитися нею з ближніми. Якщо ви ділитесь з ближніми тим, що не є виявом любові, отже, це не частина Божої місії і цим не варто ділитися. Нижче наведено кілька прикладів, які можуть служити керівництвом, як сьогодні ділитися Божою любов'ю з довколишніми людьми, які ще не відчували повноту Його любові.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР

Найкраще для початку пізнання Божої любові – це Євангеліє. Втілення Ісуса стало досконалим прикладом любові. Ніхто з нас не може відтворити у своєму житті приклад Ісуса, але ми покликані наслідувати цей приклад, особливо в тому, як Він ставився до людей і виявляв любов. Читаючи Євангеліє, ми знаходимо повторювані епізоди з життя Ісуса. Саме ці епізоди допомагають нам оцінити, як ми ділимося Божою любов'ю.

Ісус виявляв співчуття як до окремих знедолених людей, так і до великих натовпів. Нерідко співчуття спонукало Його

торкатися людини та зціляти її (Луки 5:12, 13), в іншому випадку Він забезпечував їжею кілька тисяч людей (Івана 6:1-14) або викладав істину в притчах (Матв. 13:34). Співчуття невіддільне від Божої місії. Якщо, подумавши, ми не можемо пригадати достатньо випадків вияву співчуття нами чи нашими церквами, нам необхідно переосмислити, як ми беремо участь у Божій місії та чи беремо в ній участь взагалі.

Ісус також шукав і знаходив людей, відкритих для злиття благословення. Беручи участь у Божій місії, ми повинні наслідувати Його приклад. Наша перевага – шукати в нашому суспільстві тих, хто потребує допомоги і, застосовуючи творчий підхід, ділитися з ними Божою любов'ю. Тоді ми будемо йти за Ісусом і виконувати Його настанови (див. Матв. 25:31-46). Спаситель прагнув відновити зруйновані взаємини, і більшу частину Свого часу на Землі Він провів, відновлюючи розірвані зв'язки. Ми всі недосконалі, але якщо відчули любов і прощення Ісуса, то повинні явити їх усьому світові. Ця праця – частина Божої місії.

Учені сперечалися: Ісус прагнув насамперед працювати для юдеїв чи дбав і про решту світу. Деякі стверджують: оскільки Христос проводив більшу частину Свого часу з євреями й наказав учням робити те саме, то в центрі Його уваги були євреї (Матв. 15:24). У цій ідеї є суттєва частка правди, оскільки Він насамперед «до Своїх прийшов». Однак Господь прийшов не лише спасти їх, а й виховати з-поміж них перших місіонерів, які понесуть Його вістку далеко за межі Ізраїлю. Євангеліє містить безліч прикладів, які свідчать про любов Ісуса не лише до євреїв. Він згадував старозавітні розповіді про вдову із Сарепти Сидонської, про Наамана-сирійця, царицю Савську, протиставляючи вірі цих людей невір'я Свого народу (Луки 4:24-27; Матв. 12:42). Ісус бував і за межами Юдеї, спілкуючись із місцевими жителями: провів два дні в самарійському місті (Івана 4:40), відвідав землі Тирські й Сидонські (Марка 7:24), не кажучи вже про населене язичниками Десятимістя (Мрка 7:31-36).

Спаситель жив місією і любов'ю, які тоді кидали виклик вузькому мисленню багатьох Його співвітчизників. Виявляючи любов і виконуючи Свою місію, Він підготував ґрунт для того,

що сталося після Його смерті, – воскресіння й вознесіння. Ісус очікував, що люди, які йшли за Ним під час Його перебування на Землі, настільки відчують Його любов, що захочуть поділитися нею з іншими людьми й народами. Передбачаючи такий досвід любові, Ісус зробив добре відомий заклик, доручивши Своїм учням іти у світ (Матв. 28:18-20). Це доручення було не просто заклик до місії, а заклик здобувати й виховувати нових учнів, ділячись з ними Божою любов'ю, яку кожен з учнів Ісуса відчув особисто. Господь не закликає нас брати участь у Його місії, доки ми не пізнаємо Його і не відчуємо Його любов. Тільки тоді ми матимемо те, чим варто поділитися.

У Писанні є ще одна важлива книга, яку корисно прочитати, щоб зрозуміти, як свідчити про Бога любові. Хоч у нашій Біблії вона названа «Дії святих апостолів», було б ліпше назвати її «Дії Святого Духа». Ця книга є свідченням партнерських взаємин між Святим Духом і людьми. Як і в Євангеліях, ми бачимо тут віруючих, які мали чудовий досвід спілкування з Ісусом і не бажали берегти цей досвід лише для себе. Наділені силою Святого Духа, вони всюди ділилися любов'ю Христа.

Як згадувалося в одному з попередніх уроків, місія – це завжди дорога із двостороннім рухом, де всі учасники можуть чогось навчитися одне в одного. Книга Дій нагадує нам, що ми, люди, не займаємо місце Бога. Адже Він через Духа скрізь іде попереду нас. Ця біблійна істина веде до певних висновків.

По-перше, якщо Дух іде попереду нас, ми повинні чекати будь-якого прояву Духа, коли досягнемо мети нашої подорожі. Петро відчув це під час зустрічі з Корнилієм (Дії 10-11:1-18). Зрештою Петро зрозумів: Бог не тільки вже був там до його приходу, але і йому самому є чого навчитися в Корнилія щодо Божої любові. Історія Петра й Корнилія свідчить як про постійне зростання Петра в розумінні Бога, так і про зростання Корнилія і його сім'ї. Ми не повинні виконувати Божу місію самовпевнено, ніби нам нема чого навчитися в тих, хто приходить до нас у пошуках світла. Ми йдемо у світ, очікуючи побачити: Дух вже діє, відкриваючи нам можливості для співпраці.

По-друге, ми маємо чим поділитися. Святий Дух, ідучи попереду нас, співпрацює з нами. Кожен з нас має унікальну історію або свідчення про нашу подорож з Ісусом. Нам потріб-

но ділитися цими історіями. Завдяки їм ми можемо запалити в чиемусь серці нове розуміння Бога або пробудити в людині бажання йти за Спасителем. Це спонукання виникає тому, що через наші слова й учинки ми виявляємо Божу любов. Оскільки в основі Божого плану для нашого життя лежать здорові взаємини, Він часто чекає або обмежує Своє одкровення, доки не з'явиться Його послідовник, готовий поділитися Благою вісткою. Тому важливо розуміти цей привілей, молитися за тих, з ким Бог уже працює, і, якщо є змога, ділитися з ними своїми духовними досвідами.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Тимчасом як церковні лідери часто намагаються мотивувати людей взяти участь у місії, дуже важливо визнати: є те, що кожен з нас може зробити, аби оцінити себе та здатність місцевих церков виконувати Божу місію. Якщо ми робитимемо це свідомо, то відчуємо кардинальне перетворення, щоб ми могли покоритися та внесли такі зміни до церкви, які допоможуть нам більше зосередитися на потребах довколишніх людей.

Кожен із нас має періодично приділяти час самоаналізу. Це вимагає великої чесності перед собою, що часто нам важко дається. Кожен із нас повинен запитати себе: чи відчував я останнім часом любов Бога? Якщо ні, то чому? Якщо так, то поставте собі наступне запитання: чи поділився я цією любов'ю, яку відчуваю, з ближніми? Ці прості запитання можуть багато чого відкрити.

Водночас церква може ставити ті самі запитання. Чи є церква місцем, де громада пізнає Бога? І якщо так, чи ділиться вона цією реальністю з довколишніми людьми? Після того як церква підіб'є підсумки такого аналізу, можна скласти подальші плани, щоб або рухатися до нового сприйняття Бога, або активно використовувати свій досвід з Господом, ділячись ним із ширшою спільнотою.

Тут дуже суттєвими є періодичні нагадування (через проповіді, дитячі розповіді, книги, статті) про потреби світу. Нині Бог ставиться до нас так, як Ісус поведився зі Своїми учнями.

Він бажає, щоб ми були громадянами світу, які думають не лише про свої потреби. Нам необхідно прагнути того, аби все людство відчуло Божу любов, і ми повинні активно шукати шляхи здійснення цієї мети. Для деяких ця істина означає, що потрібно відкласти частину своїх фінансових ресурсів на цілеспрямовану місію. Для інших вона означає особисту відкритість для Божого заклику, який, можливо, включає переїзд на нове місце або в тій самій країні, або в іншій. Чому? Тому що Господь просить кожного з нас поділитися своєю історією та своїми талантами з людьми, які відчайдушно потребують прояву Божої любові. Незалежно від того, до чого Бог закликає вас, пам'ятайте: ви повинні залишатися відкритими для отримання благословень, коли ділитесь ними, а Бог уже там попереду вас.

ВИПРАВДАННЯ ДЛЯ УХИЛЕННЯ ВІД МІСІЇ

Біблійні тексти для дослідження:

Йони 1–4; Наума 1:1; 2 Цар. 17:5, 6; Псал. 24:1; Якова 1:27; Ісаї 6:1–8.

Пам'ятний вірш:

«І почув я голос Господа, що говорив: “Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?” А я відказав: “Ось я, – пошли Ти мене!”» (Ісаї 6:8).

Не всі люди, покликані виконувати місію, були такі слухняні, як Авраам. Негативним прикладом може бути пророк Йона (прочитайте Йони 1–4). Бог закликав його викрити жителів Ніневії, столиці Ассирії. Це місто, розташоване на території сучасного Іраку, за 900 км від Єрусалима, тобто на відстані одного місяця пішого шляху. Йона не просто відмовився йти – він побіг у протилежному напрямку. Прибувши до Яффи, він знайшов корабель, що вирушав до Таршішу (нині південна Іспанія), і заплатив за дорогу. Подорож морем на відстань 3000 км тривало б не менше місяця, залежно від погоди. Не бажаючи проповідувати в Ассирії, Йона був готовий витратити на втечу цілий місяць – саме стільки, скільки йому знадобилося б на дорогу до Ніневії. Чому ж цей Божий пророк так учинив?

Ніневітяни, відомі своєї безбожністю й жорстокістю, раніше нападали на Ізраїль та Юдею. Проте Бог закликав Йону піти до Ніневії і проповідувати проти її зла (Йони 1:2). Характеристика ніневітян дуже схожа на характеристику Содома й Гомори, використану Богом у розмові з Авраамом (Бут. 18:20, 21). Однак, на жаль, пророк Йона не був схожий на Авраама.

Які виправдання міг знайти Йона, щоб не виконувати доручену йому місію? Чи не знаходимо й ми таких виправдань?

Неділя, 29 жовтня

НАШІ ВИПРАВДАННЯ: СТРАХ

Прочитайте Наума 1:1; 3:1–4; 2 Цар. 17:5, 6; 19:32–37. Що ці тексти повідомляють про Ніневію і відносини між Ассирією та Ізраїлем? Як ці відносини могли вплинути на рішення Йони вирушити до Таршішу замість Ніневії?

Можливо, однією з причин небажання йти до Ніневії був страх. Ассирійці були грізним противником, а Ніневія була столицею їхнього царства.

«За днів розділення Ізраїлю Ніневія, столиця Ассирійського царства, була одним із найбільших міст стародавнього світу... У період свого матеріального процвітання Ніневія була осередком злочинів і беззаконня. Богонатхненне перо характеризує її як “місто кровожерне... повне неправди й насилля”. Користуючись мовою образів, пророк Наум порівнює Ніневію із жорстоким хижим левом: “Бо над ким, – запитує він, – твоє зло не ходило постійно?” (Наума 3:19)» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 265).

Ніневія була чудовим містом. Історики свідчать, що Санхерів значно розширив місто, на південному заході збудував величезний палац завбільшки 503 м на 242 м, у якому було 80 кімнат. Він також збудував 18 каналів для подачі води до міста на відстані 65 кілометрів. Розміри цієї споруди вражали око.

Ассирійці були вкрай безжальні. У своєму звіті про завоювання Вавилону Санхерів хвалився, що заповнив вулиці трупами його жителів, молодих і літніх; а рельєфні зображення, знайдені під час розкопок, зображують солдатів, які пронизують своїх жертв. З такими людьми нікому не хотілося б зустрітися, адже вони були готові вкрай жорстоко вчинити з тими, хто їм не подобався. Справді, при думці про те, що він ходитиме серед багатьох таких лиходіїв у Ніневії, Йона міг тремтіти від страху.

Однак ми часто засуджуємо Йону за те, що він дозволив страху перешкодити йому виконати Божу вказівку. На жаль, ми не усвідомлюємо, що здатні зробити те саме – дозволити страху, а не Богові керувати нами.

Згадайте час, коли ви були впевнені, що Бог наказує вам зробити щось, чого ви через страх не хотіли робити. Які уроки ви засвоїли із цього досвіду?

Понеділок, 30 жовтня

НАШІ ВИПРАВДАННЯ: ХИБНІ ПОГЛЯДИ

Коли здійнялася буря, Йона звинувачував себе (Йони 1:1–12). Моряки були язичниками, вони вірили, що різні боги правлять різними землями, а море вважали хаотичним царством демонів. На думку моряків, необхідно було умилостивити гнів демонів, а для цього потрібна жертва. Йона розумів, що через нього Господь здійняв бурю, тому запропонував морякам кинути його в море. Хоч і неохоче, але вони були змушені так учинити.

Прочитайте Йони 2:1–3, 7–10. Що ці вірші говорять про те, як Йона розумів Боже провидіння? _____

Хоч пророк утік з тієї території, де люди проголосили своїм Богом Єгову, він дізнався (на гіркому досвіді), що навіть в іншій країні Єгова залишається Верховним Владикою. Вітер і хвилі належать Богові. Риба також. «Господня земля, і все, що на ній» (Псал. 24:1). Серце Йони звернулося до Володаря землі й моря, він покався і був врятований.

Ми також можемо мати неправильне розуміння Бога та Його волі. Хоч нам наказано зберігати себе «чистими від світу» (Якова 1:27), наша увага має бути зосереджена на тому, як ми можемо принести Божі благословення й надію нужденним.

Ще одна омана, яка заважає нам прийняти Божий заклик до місії, – віра в те, що успіх залежить від нас самих. Ми можемо спасти когось не більше, ніж Йона міг спасти Ніневію. У місіонерській роботі ми можемо взяти на себе роль «спасителя». Однак наше покликання не в тому, щоб займатися спасінням, а в тому, аби співпрацювати з Богом у Його спасінні. Ми свід-

чимо, прославляючи Бога за те, що Він змінює нас, але тільки Господь може повернути людей до Себе. Ми можемо посягати насіння істини, проте тільки Бог може повернути серця. Ми часто плутаємо свою роль з роллю Бога, і цього достатньо, щоб знайти привід не свідчити. Так, Бог використав Йону, але тільки Господь, а не Йона, повернув серця жителів Ніневії.

Якщо в місіонерській роботі ми покладаємося на себе, а не на Бога, нам буде складно і навіть неможливо здобувати душі. Як ми можемо навчитися дозволяти Богові здобувати душі, використовуючи нас, наше життя і свідчення?

Вівторок, 31 жовтня

НАШІ ВИПРАВДАННЯ: НЕЗРУЧНІСТЬ

Господь допустив драматичні переживання Йони в утробі риби (див. Йони 2) з любові й милості до нього. Молитва пророка свідчить, що він не залишив непоміченим це Боже послання любові. Однак така неймовірна зустріч з Богом ще не гарантувала, що спосіб мислення Йони легко зміниться, навіть якщо він все ж таки вирушить до Ніневії.

Прочитайте Йони 3. Як люди відреагували на вістку пророка? Які уроки ми можемо почерпнути із цієї розповіді? _____

Якими б не були особисті почуття Йони до ніневітян, він проповідував те, що сказав йому Бог, і результати були неймовірні. Ніневітяни покаялися! Так, пророкові довелося багато пережити; він зробив те, чого не хотів робити, і Бог був прославлений.

Отже, Божа місія лягає на плечі тих, хто готовий жертвувати, хай і неохоче (див. Филп. 1:15-18). У Господа в пріоритеті заблудлі душі, і наші цінності повинні поступитися місцем Божому пріоритету.

Подібно до Йони, ми іноді маємо упередження, які заважають нам звернутися до певної людини або групи людей. Подолання забобонів вимагає покори. А місіонерська діяльність потребує часу й емоційної енергії. Інвестування в життя

інших людей і щира турбота про них можуть стомлювати. В епоху, коли ми самі відчуваємо стрес, намагаючись впоратися з власними проблемами, надання емоційної підтримки іншим може здатися надто виснажливою справою.

До того ж участь у місії часто вимагає, щоб ми змінили своє ставлення до грошей і використовували їх для місії. Місіонерські витрати пов'язані з турботою про людей, придбанням літератури та просвітницьких матеріалів або з оплатою послуг, щоб звільнити час для місіонерської роботи. Будь-яка місіонерська діяльність потребує жертв.

Гарна новина полягає ось у чому: незважаючи на недоліки Йони, Бог дивовижно використав його, щоб привести ніневітян до покаяння. На жаль, пророк не відчував радості з приводу спасіння ніневітян, йому ще потрібно було багато чого навчитися.

Яку жертву Бог просить вас принести для того, щоб поділитися Його любов'ю з людьми? Наскільки ви вірите в те, що Він виконає Свою обіцянку збагатити ваше життя через цю жертву?

Середа, 1 листопада

НАШІ ВИПРАВДАННЯ: НЕПРИЄМНІ КОНФРОНТАЦІЇ

«І молився він до Господа та й казав: О Господи, чи ж не це моє слово, поки я ще був на своїй землі? Тому я перед тим утік до Таршішу, бо я знав, що Ти Бог милостивий та милосердий, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за злом» (Йони 4:2). Яку гарну молитву промовив Йона! А може, це не так?

Прочитайте Йони 4. Що було не так із цією людиною?

Йона настільки ненавидів людей, до яких Бог послав його, що вважав за краще померти, ніж принизити свою гідність, коли виявиться невдале завершення його проповіді про судний день для Ніневії. Фактично він хотів, щоб Ніневія стала наступною після Содома й Гоморри. Пророк чекав на Боже покарання для

цих ненависних людей. Коли ж цього не сталося, його світогляд похитнувся, і Йона хотів краще померти, ніж допустити, щоб його погляди на світ зазнали змін.

І знову Бог протистоїть пророкові не з проповіддю чи зауваженням, а через життєвий досвід. Світогляд не формується миттєво. Він не змінюється лише тому, що ми чуємо щось нове чи незвичайне. Світогляд часто формується та змінюється на основі життєвого досвіду.

Господь провів Йону через новий досвід, аби допомогти йому усвідомити, що його світогляд спотворений. Він за день виростив таку велику рослину, що вона дала достатню тінь для захисту Йони від палючого сонця. Однак пророк був вдячний не Богові, Який здійснив чудо, а рослині. Замість того щоб розглядати це незаслужене чудо як Божий дар, він вважав його справедливим благословенням за його добрі вчинки. Коли ж рослина всохла, для Йони це було нещастям, через яке він зомлів, сильно засмутився й розлютився.

Бог м'яко змінює пророка і допомагає йому зрозуміти, наскільки безглуздо з його боку цінувати рослину більше, ніж багато тисяч чоловіків, жінок і дітей у Ніневії, а також їхніх тварин.

Ця біблійна історія не завершується покаянням Йони. Як ми ставимося до того, що Господь піклується про нечестивців з жорстокими й упертими серцями?

Четвер, 2 листопада

«ОСЬ Я, – ПОШЛИ ТИ МЕНЕ!»

Історія Йони більш ніж дивовижна. Бог зміг спасти ніневітян завдяки свідченню неслухняного пророка, і це серйозне нагадування для нас: наша роль полягає лише в тому, аби бути каналами для Бога – єдиного, Хто може переконувати й навертати серця. Це нагадування про те, що Господь шукає тільки покірних посланців, які будуть дотримуватися Його вказівок.

Прочитайте Ісаї 6:1–8. Яка головна думка цього уривка?

Звучить заклик. Бог шукає добровольців. Ми повинні відгукнутися на цей заклик, підкорившись Його керівництву, слухаючи Його голос, а потім прийнявши рішення коритися всьому, що Він говорить нам.

Історія Йони також відкриває Божу любов до людей, які живуть там, де не відчувають Його любові й не чують Його голосу. Як Бог змилювався над Ніневією, так Він милує мільйони людей, які сьогодні населяють ті міста, де дерева та квіти замінені будинками, а постійний шум заважає зберігати спокій і слухати. Господь сказав, що жителі Ніневії «не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці» (Йони 4:11). Богові потрібні посланці, готові нести Його вістку надії тим, хто первантажений суєтою і життєвими проблемами.

Ісая почув голос, Який говорив: «Хто піде для Нас?» Якою буде ваша відповідь?

Завдання. На чистому аркуші паперу або у своєму молитовному щоденнику складіть список із 10 осіб, які не вірять у Бога. Назвемо їх вашими учнями. Запишіть їхні імена, якщо це можливо. Тримайте цей список під рукою і до кінця кварталу моліться щодня за кожного з ваших 10 учнів. Моліться, аби Бог допоміг стати друзями із цими знайомими. Моліться про те, щоб у вас встановилися близькі стосунки з ними. У міру зміцнення ваших взаємин із цими людьми уважно спостерігайте за ними та слухайте їх, щоб визначити їхні потреби, образи й біль. Потім моліться, щоб Господь допоміг вашим учням розв'язати їхні проблеми.

Завдання із зірочкою. Виберіть сусіднє місто, а також місто в іншій частині світу. Почніть молитися за людей, які живуть і працюють у кожному з них. Просіть, аби Бог спонукав адвентистів у цих містах ділитися істиною про близький Прихід Христа.

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Еллен Уайт висловила серйозне попередження тим, хто не бажає виконувати заклик Ісуса свідчити ближнім.

«Виправдання тих, хто не виконує цієї роботи, не звільняють їх від відповідальності. Якщо вони вирішать не виконувати цієї роботи, вони нехтують душами, за які помер Христос, нехтують даною їм Богом відповідальністю і рееструються в небесних книгах як невірні раби. Чи працює служитель так само, як Учитель, аби бути силою і благословенням для інших, коли він закривається від тих, хто потребує його допомоги? Ті, хто нехтує особистим спілкуванням з людьми, стають егоцентричними і потребують досвіду спілкування зі своїми братами, щоб вони могли зрозуміти свій духовний стан і навчилися пасти Боже стадо, даючи кожному своє у потрібний час. Ті, хто нехтує цією роботою, показують, що потребують морального оновлення, і тоді вони побачать, що не несуть тягара роботи» (Е. Уайт. Адвент Рев'ю енд Саббат Геральд. 30 серпня 1892 р.).

Хоч це дуже сильні слова, які підкреслюють, наскільки важливою Бог вважає місію, ми не залишені без надії. «Разом з дорученням на Йону покладалася величезна відповідальність, однак Той, Хто послав пророка, був достатньо могутнім, щоб підтримати Свого слугу, забезпечуючи йому успіх. Якби пророк беззастережно послушався Бога, він уникнув би багатьох гірких переживань та отримав би рясні благословення. Однак Господь не залишив Йону в його відчаї. Випробування й дивовижні події мали відродити віру пророка в Бога і Його безмежну рятівну силу» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 266).

Як і Йона, ми можемо легко виправдати нашу відмову брати участь у місіонерській діяльності. Наші виправдання можуть бути подібні до тих, які ми розглянули в уроці. Однак Бог закликає нас до місії не менш ясно, ніж закликав Йону. Яка буде ваша відповідь на цей заклик?

Запитання для обговорення:

1. Які виправдання ви використовували, щоб не брати участі в місії? Що є вашою Ніневією?

---

2. Подумайте про те, наскільки дорогоцінна істина, яку ми, адвентисти сьомого дня, маємо проповідувати. Подумайте також про те, як Бог благословляє вас цією істиною. Що заважає вам поділитися з іншими вісткою про Христа, Якого ви любите?

---

3. Як за допомогою Божої благодаті ви можете навчитися долати будь-які страхи, які можуть виникнути у вас через необхідність свідчення й виконання місії?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

В уроках кількох останніх тижнів наголошувалося, що місія виникла з Божої ініціативи і саме Він закликає нас до місії. Цього тижня основна увага приділяється тому, що деякі, пізнавши Бога, уникають свого покликання й переваги поділитися особистим досвідом любові.

Якоюсь миті всі люди, які мали досвід спілкування з Богом, зіткнулися зі спокусою не ділитися цим досвідом з іншими. Краще покійно визнати цю реальність, ніж припускати, що така спокуса трапляється лише з іншими. Щойно ми усвідомимо, що зіткнулися із цією спокусою, нам стане легше зробити свідомі кроки із зони мовчання у здоровіший простір, де ми будемо ділитися Божою любов'ю з іншими.

Виправдання для ухилення від місії – це спокуса диявола, який не хоче, аби будь-хто відчув Божу доброту. Отже, ухилення від місії – це не просто порушення свого обов'язку, а й утрачена можливість залучити інших до більш глибокого та значущого досвіду з Господом і наповненого сенсом життя. У наступному розділі коментарів описано причини, які спонукають нас уникати участі в місії. Ці причини не єдині, але вони найпоширеніші. Перший приклад представлений у поведінці учнів у Гетсиманському саду, а другий – у деяких моментах з історії Йони.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**Гетсиманія**

Наближаючись до останньої години Свого земного життя перед арештом, судом і розп'яттям, Ісус повів учнів до Гет-

симанського саду. Спаситель попросив трьох найближчих учнів молитися з Ним і пильнувати, доки Він підносить молитву до Небесного Отця. Усе, що відбувалося, було для Ісуса великим тягарем, і Він потребував утіхи й підтримки друзів (Матв. 26:36-45).

На жаль, учні, які щиро любили Ісуса і вважали Його своїм дорогим Другом, не змогли виконати Його прохання й заснули. Ця недбалість виявилася кілька разів, бо учні втратили пильність, дозволили своїй сонливості перемогти і не розділили тягар Господа. Вони не встигли це виправити. У сад прийшов Юда з великою юрбою, Ісуса схопили й повели (Матв. 26:47-56). Отже, учні втратили можливість послужити Тому, Кого так любили.

Проблема полягала не в тому, що учні ніколи не відчували любові Ісуса. До цього моменту вони мали багато доказів, які демонстрували Його любов до них. І річ не в тому, що апостоли далеко відійшли від Ісуса. Адже вони перебували разом із Ним у саду. Проте вони втратили пильність. Учні не змогли зрозуміти, наскільки важливо було пильнувати і молитися за Ісуса в цей критичний час. Вони втратили можливість поділитися любов'ю Отця з Тим, Хто так сильно любив їх і постійно навчав їх любити.

Сумно констатувати, що часто ми винні в такому самому самозаспокоєнні й недбалості. Ми маємо чудовий досвід з Ісусом і є Його послідовниками. Проте багато хто з нас втратив пильність у своїй вірі. Ця недбалість часто виникає непомітно. Проаналізувавши своє життя, ми можемо зрозуміти, що не любимо інших по-справжньому. Подібно до учнів, ми знаємо, що Ісус добрий і що ми хочемо бути з Ним, але впадаємо в стан духовної сонливості, втрачаючи численні можливості поділитися Божою любов'ю зі зневіреним світом. Нам потрібно шанобливо нагадувати одне одному, що треба пильнувати і завжди бути готовими поділитися зі стражденим світом любов'ю, яку ми відчули.

Йона

Другий повчальний приклад того, чому ми уникаємо місії, міститься в розповіді про Йону. Ці причини відрізняються від

самозаспокоєння й недбалості, які виявили учні в Гетсиманії, проте також поширені.

Йона знав Бога та пророкував від Його Імені в Ізраїлі, перш ніж отримав заклик вирушити до Ніневії (2 Цар. 14:25). Його пророча діяльність завжди здійснювалася серед ізраїльтян і служила на благо Ізраїлю. Він не трудився серед ворогів свого народу. Читаючи книгу Йони, можна помітити, що він не відчував любові до людей неєврейського походження, тим паче до таких жорстоких людей, як ніневітяни.

Коли пророк почав розмірковувати про труднощі й уявні перешкоди, які можуть виникнути під час виконання завдання, він піддався спокусі засумніватися в мудрості Божого заклик. Він вважав, що не буде жодної користі від проповіді вістки про покаєння в цьому нечестивому місті. Скориставшись цими ваганнями й сумнівом, сатана позбавив його мужності. Пророка охопив такий великий страх, що він «встав... щоб утекти до Таршішу з-перед Господнього лиця». На Йону покладалася величезна відповідальність, але Той, Хто доручив йому цю справу, був досить могутній, аби підтримати його і забезпечити успіх. Якби пророк беззаперечно корився Богові, він уникнув би тих гірких переживань, які згодом випали на його долю, й отримав би рясні благословення. Однак Бог не залишив Йону в його відчаї. Випробування й дивовижні події мали відродити віру пророка в Бога і Його безмежну рятівну силу.

Коли ж Йона дізнався про намір Усемогутнього змилюватися над містом, яке, незважаючи на свою безбожність, у веретищі й попелі розкалося перед Господом, він, здавалося, мав би першим тішитися чудовою Божою благодаттю. Проте він стривожився, гадаючи, що його вважатимуть фальшивим пророком. Турбуючись про свою репутацію, він випустив з уваги безмежну цінність душ, які перебували в нечестивому місті. Бог виявив милосердя до ніневітян, які розкалися, а «було це для Йони на досаду, досаду велику, і він запалився». Знову пророк дав волю сумніву й невір'ю і ще раз зазнав великого розчарування. Тоді Господь наочно, за допомогою рослини, роз'яснив Йоні те, чого той не розумів (див. Е. Уайт. Пророки і царі. С. 267-272) .

Йона відчув Божу любов у своєму житті та знав, що Він співчутливий. Однак пророк не міг позбутися почуття національної гордості. Вважаючи себе кращим за інших, він не бажав виконувати місію так, як цього хотів Бог. Запитання наприкінці книги Йони – це запитання, яке ми повинні поставити собі й нашим церквам. Чи демонструємо ми любов до навколишніх спільнот, особливо до тих людей, які зовні не схожі на нас або приїхали з інших частин світу? Дуже часто я чув розмови в церкві або на уроці Суботньої школи, які відкривали забобони та згубні етноцентричні погляди. Таке ставлення часто супроводжується виправданнями, чому певні групи людей не відповідають нашій місії. Подібне мислення нічим не відрізняється від мислення Йони.

Йона не зрозумів важливої істини: коли Бог виявляє любов і співчуття до інших, це має бути нагадуванням про те, що Господь зробив те саме і для нас. Коли ви виконаєте місію, ділитесь Божою любов'ю і спостерігаєте, як вона перетворює життя людей, такий досвід може покращити і ваше ходіння з Богом. Цей досвід допоможе будувати нові стосунки з людьми, які відрізняються від вас, але також люблять Ісуса.

Отже, недовіра до Бога, сумнів у Його всемогутності та премудрості, особисті амбіції і турбота про свою репутацію більше, ніж про спасіння душ, відсутність любові до людей, егоїзм, страх, етноцентризм* – ось поширені причини того, чому ми намагаємося уникнути місії. Однак Бог здатний зцілити нас від цих духовних недуг і зодягнути силою для свідчення.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Кожен із нас має бути вдячний за чудовий досвід спілкування з Ісусом. Однак згодом ми часто стаємо самовдоволеними в нашому ходінні з Богом. А самовдоволення часто веде до схильності шукати виправдання, чому ми не ділимося любов'ю Господа з людьми. Ця недбалість укорінюється непомітно, і

* Етноцентризм – схильність людини розглядати власний етнос і його культуру як еталон, зразок та оцінювати всі життєві явища крізь призму цінностей своєї етнічної групи (прим. експерта).

перш ніж усвідомлюємо це, ми вже спимо, хоч маємо пильнувати. Як окремим людям і як церкві загалом, нам необхідно чесно поглянути на своє повсякденне життя та взяти на себе відповідальність. Якщо не прагнемо активно підтримувати стосунки з людьми, які страждають чи потребують допомоги, щоб нести свій тягар, то ми стали самовдоволеними. Підзвітність вимагає зібратися разом з невеликою групою довірених друзів з вашої місцевої церкви, які готові відкрито заявити про свою самозаспокоєність і допомогти одне одному відродити досвід спілкування з Богом, творчо ділячись своїм духовним досвідом з ближніми.

Для інших реальність ще більш похмура. Вони вигадали для себе привід, щоб уникнути місії серед певних груп людей, таких як мусульмани чи католики, оскільки вважають, що ці люди недостойні Божої любові. Такі виправдання свідчать про почуття переваги й етноцентризму, і в такому разі необхідно просити Бога допомогти цим віруючим любити всіх людей. Ми можемо розібратися у своїх поняттях, запитавши себе, що думаємо про тих чи інших людей. Якщо ми боїмося певних груп або думаємо, що їх не варто спасати, це ознака того, що щось не так з нами, а не з групою, яка розглядається. Чесна оцінка вимагає такого рівня самоаналізу та правдивості, якого важко досягнути, але церква, яка готова боротися з такими реаліями, – це церква, на яку може вплинути Святий Дух.

МОТИВАЦІЯ І ПІДГОТОВКА ДО МІСІОНЕРСТВА

Біблійні тексти для дослідження:

Луки 24:1–12; 24:36–49; Дії 1:12–26; Євр. 10:24, 25; Дії 2:1–41; 1 Кор. 11:1.

Пам'ятний вірш:

«І промовив до них: Ось слова, які Я сказав вам, коли ще був з вами: Має збутися все написане про Мене і в Законі Мойсея, і в Пророків, і в Псалмах» (Луки 24:44).

Павло писав филип'янам: «Втім, деякі проповідують Христа через заздрощі та суперництво, а інші – з добрих спонукань. Деякі – з любові, знаючи, що я поставлений для захисту Євангелія, а інші – підступно, нещиро звіщають Христа, прагнучи збільшити тягар моїх кайданів. Що ж? Однак, як би не проповідували про Христа, – удавано чи правдиво, – я цим радію. І далі радітиму» (Филп. 1:15–18).

Які сильні слова! «Однак, як би не проповідували про Христа, – удавано чи правдиво», але вістка про Спасителя поширювалася, і саме це мало значення для Павла. Проте нашими мотивами проголошення Благої вістки повинні бути любов та істина, а не егоїстичні амбіції, заздрість чи розбрат.

Які ж мотиви проповіді Христа і як підготуватися до цієї місії? Цього тижня ми розглянемо деякі події у житті ранньої Церкви, які допоможуть нам знайти відповіді на ці запитання.

ПОДІЛИТИСЯ ГАРНОЮ НОВИНОЮ

Прочитайте Луки 24:1–12. Яка була реакція людей, котрі почули вістку про воскреслого Христа?

Лука записав, що дуже рано першого дня тижня до гробу Ісуса підійшло кілька жінок. Вони принесли пахощі, оскільки збиралися помазати тіло Господа. Жінки очікували побачити все ще запечатану гробницю, проте були вражені, виявивши, що вона порожня. Потім вони побачили двох ангелів в осяйних шатах і злякалися. Ангели сповістили жінкам особливу новину. Нагадавши їм слова Ісуса, вони повідомили, що Христос воскрес, як і обіцяв. Жінки, радісні та схвильовані цією вісткою, побігли, щоб сповістити апостолів та інших послідовників Ісуса про те, що бачили й чули. Вони ділилися з іншими тим, що дізналися про Христа.

Уявляєте, що відчували ці жінки? Вони щойно пережили дивовижний досвід, який наповнив їх благоговінням, але учням їхні слова «здалися вигадкою» (Луки 24:11), і вони не повірили їм. Не знаючи, чи вірити цим жінкам, Петро побіг до гробниці, аби самому побачити, що сталося.

Петро (як і багато хто з нас) не відразу приймав те, що повідомляли інші. Почувши слова жінок, він не одразу повірив їм. Прийшовши до місця поховання Христа, Петро побачив лише порожню гробницю, і це, за словами Луки, дуже здивувало його (вірш 12). Його досвід біля гробниці був не таким, як досвід жінок.

А вони, щойно почувши новину про Ісуса, одразу захотіли поділитися нею з іншими. Що може бути сильнішим мотивом для місії, ніж розповісти іншим про те, що Ісус зробив для них? Що може бути важливішим, ніж поширювати Благую вістку про спасіння в Ісусі – єдину надію для кожного з нас?

Звичайно, нам потрібен особистий досвід спілкування з Богом, перш ніж ми зможемо поділитися цим досвідом з іншими. Бажання поділитися з іншими тим, що ми так любимо,

має бути важливою частиною нашої мотивації для місії. Адже ми не можемо поділитися тим, чого самі не маємо, чи не так?

Який досвід щодо реальності Бога та Його любові пережили особисто ви? Чому цей досвід такий дорогоцінний для вас і як він мотивує вас ділитися Благою вісткою з іншими людьми?

Понеділок, 6 листопада

ПРОРОЧА ОСНОВА

Прочитайте Луки 24:36–49. Про що йдеться в уривку і чому ця подія стала переломною для апостолів?

Цікаво, що спочатку, побачивши Ісуса, учні зняковіли та злякалися. Однак потім, переконавшись, що Він справді живий, «вони ще дивувалися і не вірили з радості» (вірш 41). Чи відчували ви коли-небудь таке: це надто добре, аби бути правдою? Саме це пережили учні й інші послідовники Ісуса, які зібралися у світлиці.

Та якби Ісус залишив їх тільки із цим досвідом, то після Його вознесіння їхня віра могла б ослабнути. Згодом сила досвіду могла згаснути, вони б забули те, що сталося, або, можливо, навіть почали сумніватися. Тому Спаситель не обмежився тим, що показав їм Свої рани та їв перед ними. Після цього Він виклав апостолам пророчу основу Своїх діянь і служіння. Незалежно від того, наскільки великий був досвід їхнього спілкування з Христом, Він, як і раніше, хотів, аби їхня віра ґрунтувалася на Божому Слові.

«І промовив до них: Ось слова, які Я сказав вам, коли ще був з вами: Має збутися все написане про Мене і в Законі Мойсея, і в Пророків, і в Псалмах!» (Луки 24:44).

Отже, тут ми знаходимо ще одну сильну мотивацію для свідчення й місіонерської діяльності – це Боже Слово. Ісус знав: для закріплення досвіду учням потрібно було зрозуміти, чому Він мав померти і що означало Його воскресіння. Їм необхідно було перевести свій погляд із земного політичного царства

на велике розв'язання проблеми гріха й перемогу Христа над смертю. Блага вістка означала значно більше, ніж досягнення політичного суверенітету Ізраїлю. Вона відкривала перемогу Христа над сатаною і гарантувала, що одного разу все зло у світі буде знищене, земля буде очищена і Бог перебуватиме серед Свого народу. Ісус «розкрив їхній розум, щоби зрозуміли Писання» (вірш 45), аби вони могли осягнути ці істини й поділитися ними зі світом.

Аби постійно зростати в Ісусі, нам потрібно мати міцну основу – Його Слово, зокрема й пророцтва. Пророцтва вказують на історію і події, яким судилося відбутися до і під час Першого та Другого приходів Христа. Добре засвоївши ці істини, ми можемо бути готові й мотивовані для місії.

Наскільки добре ви знаєте пророцтва, які вказують на Христа, на Його Перший і Другий приходи? Чому (особливо в останні дні) нам необхідно мати міцну основу – Боже Слово, зокрема й пророцтва? Чому розуміння пророцтва таке важливе, особливо для виконання місії?

Вівторок, 7 листопада

ОЧІКУВАННЯ Й МІСІЯ

Розділ 24 Євангелія від Луки закінчується вознесінням Ісуса на Небо (Луки 24:50–53). Проте це не кінець історії. Лука, богонатхненний автор Євангелія, написав також книгу Дії апостолів. Перш ніж вознестися на Небо, Ісус дав учням доручення, обітницю та вказівку чекати в Єрусалимі сили з висоти (Луки 24:49; Дії 1:4–8).

Христос звелів учням залишатися в Єрусалимі, доки Він не виконає Свої обіцянки послати Обітницю від Отця – Святого Духа. Саме Він дасть силу віруючим свідчити в Єрусалимі, Юдеї, Самарії та інших місцях.

Прочитайте Дії 1:12–26. Що робили учні (яких було близько 120 чоловіків і жінок) під час очікування?

Ісус дав учням чітке доручення: вони мали стати Його свідками для всього світу. Тому, очікуючи, вони готувалися

до виконання дорученої місії. По-перше, як повідомляє Лука, учні «перебували однодушно в молитві й благанні». Ні в кого з них не виникало запитань щодо даного Ісусом доручення, кожен із них прийняв його. Це спонукало учнів об'єднатися в молитві. Вони молилися про мудрість, силу й мужність, щоб разом виконати доручену їм місію. Який приклад для нас!

По-друге, учні підготувалися до своєї місії організаційно. Юда віддав Ісуса на страту, а потім наклав на себе руки. Це залишило вільним місце служіння серед дванадцяти учнів. Тому під час очікування учні шукали Божого керівництва й обрали заміну. По суті, учні організувалися та планували початок своєї місії. В ухваленні рішень головну роль відігравав Петро. Ніхто не заперечував його рішень, усі бачили в цьому Боже провидіння. Віруючі усвідомлювали, що Бог діє серед них. Час їхнього очікування був не марним, а наповненим сенсом і цілеспрямованими діями.

Очікуючи злиття Святого Духа, Який допоможе нам завершити велику Божу місію, ми повинні об'єднатися, аби підбадьорювати одне одного (Євр. 10:24, 25) і молитися про злиття Пізнього дощу. До того ж нам необхідно узгоджувати своє життя й життя нашої Церкви з Божим пріоритетом – спасінням заблудлих.

Як ви можете навчитися очікувати Другого приходу Господа і водночас не втрачати віри? За прикладом учнів, як ви можете найкраще використати час очікування?

Середа, 8 листопада

«ЯКОГО ВИ РОЗП'ЯЛИ»

У другому розділі книги Дії апостолів описано злиття Святого Духа в день П'ятидесятниці. Коли послідовники Ісуса перебували в молитві, над їхніми головами з'явилися поділені язика. Присутні зрозуміли, що їм було дано обіцяну силу Святого Духа.

Прочитайте Дії 2:1–41. Що сталося з учнями внаслідок злиття Святого Духа в день П'ятидесятниці?

Учні почали говорити іншими мовами, «як Дух велів їм промовляти» (вірш 4). Тут важливо зазначити, що Бог наділив кожному людину повноваженнями на благо невіруючих. Це благословення призначалося не лише для віруючих. Воно не зробило їх відразу придатними для Небес і не полегшило їм ведення бізнесу іноземною мовою. Це благословення було дане для виконання Божої місії серед заблудлих. Сьогодні Бог закликає кожного зі Своїх послідовників використовувати ці дари Духа на благо Його місії для невіруючих. Нам дані дари! Що може бути сильнішим закликком до місії, ніж використовувати ці дари для свідчення іншим?

Злиття Святого Духа сприяло покаянню багатьох людей у тому, що вони відкинули Месію. Звичайно, деякі були в Єрусалимі під час Його смерті. Подумайте про явлену тоді силу Святого Духа: Петро звинуватив присутніх у тому, що вони розп'яли Христа. Вони усвідомили свій жахливий гріх і з розчуленими серцями сказали: «Що ж нам робити, мужі-брати?» (вірш 37).

Слава Богу, навіть ці люди могли отримати прощення! Петро відповів їм: «Покайтеся, і нехай охреститься кожен з вас в Ім'я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів, і приймете дар Святого Духа!» (вірш 38).

Працюючи разом, у гармонії зі Святим Духом та одне з одним, послідовники Ісуса проповідували покаяння і прощення гріхів навіть тим, хто міг бути безпосередньо причетний до розп'яття Ісуса! У цьому – сила Євангелія. Якщо Блага вістка не спонукає нас до місії, то що здатне це зробити? Ми покликані нести Євангеліє грішним, заблудлим, розбещеним людям. Наше завдання – не судити, а свідчити про спасенну силу Ісуса.

Навіть деяким зі співучасників розп'яття Христа було запропоновано спасіння. Чому ця думка підбадьорює кожного з нас, а також спонукає нас свідчити іншим, хоч би якими поганими вони не здавалися?

Четвер, 9 листопада

ОБРАЗ РАННЬОЇ ЦЕРКВИ

Прочитайте Дії 2:41–47. Як тут представлено ранню Церкву?

Другий розділ книги Дії апостолів закінчується чудовою картиною ранньої Церкви. У тексті Дії. 2:41 ідеться про те, що охрещені приєдналися до громади. Напевно, хтось підраховував кількість новохрещених, додавав їх до членів громади й визначав їхню загальну кількість. Однак це лише з одного боку. Формулювання також містить ідею, що новохрещені стали повноцінною частиною початкової групи віруючих.

Основним завданням ранньої християнської Церкви було здобуття учнів. Нові члени Церкви «перебували... постійно в навчанні апостолів і в братерській спільності, в ламанні хліба та в молитвах» (вірш 42). Слова «навчання» та «спільність» у цьому тексті буквально означають «доктрина, настанови» та «взаємини, співучасть». Проповідь апостолів протистояла хибним віруванням і пояснювала те, що люди бачили й переживали. А застосуванню істини в житті сприяли взаємини в громаді. Новонавернених старанно й цілеспрямовано наставляли безпосередньо через навчання, а також через участь у повсякденному житті інших віруючих. Усе це відбувалося під наглядом і керівництвом духовно зрілих апостолів.

Якщо проповідь повідомляє людям, що робити, але не говорить, як робити, це погана проповідь. Однак навіть читання книг і слухання проповідей, які містять практичні рекомендації щодо того, як діяти, не замінять активної участі у справі. Людині необхідно особисто побачити, як це роблять інші, а потім наслідувати їх. Павло розумів це і закликав своїх послідовників наслідувати його, як він наслідував Ісуса (1 Кор. 11:1). Коли інші матимуть змогу побачити реальність нашого досвіду з Христом, це вплине і на них.

Завдання. Подумайте про людину, за яку ви молитесь, щоб вона повірила в Бога. Щодня молитесь, щоб вона мала особистий досвід спілкування з Ісусом.

Завдання із зірочкою. Кого ви наставляєте й ведете до взаємин з Ісусом? Подумайте про те, як можна привести цю людину до спілкування з іншими віруючими.

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Місіонерську роботу треба виконувати з глибокої любові до Ісуса та вдячності Йому за те, що Він здійснив і здійснює в нашому житті, а також з безкорисливої любові до людей. Будь-яка інша мотивація хибна. Перебувати в Слові й чинити згідно зі Словом – ключ до успішного свідчення та евангелізації.

«Наше життя має бути зв'язане із життям Христа. Ми повинні постійно житися від Нього, приймаючи їжу від Того, Хто є живим Хлібом, що зійшов з Неба, тамуючи спрагу із джерела, яке завжди свіже, завжди дарує свої рясні скарби. Якщо ми постійно будемо бачити перед собою Господа, віддаючи Йому хвалу і подяку з усього серця, наше релігійне життя постійно буде сповнене свіжістю. Наші молитви стануть безпосередніми розмовами з Богом як найкращим Другом. Він особисто відкриватиме нам Свої таємниці. Нас часто буде охоплювати приємне, радісне відчуття присутності Ісуса. Часто наше серце палатиме, коли Він буде наближатися до нас, щоб спілкуватися, як з Енохом. Коли це справді відбувається із християнином, у його житті помітні простота, скромність, лагідність і покора серця, які свідчать усім про те, з Ким він спілкується, він був з Ісусом і навчився від Нього» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 129, 130).

«Егоцентричне життя не може розвиватися і приносити плід. Якщо ви прийняли Христа як особистого Спасителя, вам слід забути себе і намагатися допомагати іншим. Розповідайте людям про любов Христа, про Його доброту. Виконуйте кожний обов'язок ретельно. Носіть у своєму серці тягарі інших душ і всіма доступними засобами намагайтеся врятувати загнаних. Коли ви приймаєте Дух Христа – Дух безкорисливої любові та праці для інших, – ви будете зростати і приносити плід. У вашому характері досягнуть прекрасні плоди Духа. Ваша віра зросте, ваші переконання поглиблюються, ваша любов удосконалиється. Ви будете все більше і більше відображати образ Христа в усьому, що справедливе, що чисте, що любе» (там само. С. 67, 68).

Запитання для обговорення:

1. Як ви розумієте слова Павла про те, що дехто проповідує Христа «через заздрощі та суперництво» (Филп. 1:15)? Як ми можемо переконатися, що самі не винні в цьому?

---

2. Який був ваш особистий досвід пізнання Бога та Його любові? Грунтуючись на власному досвіді, чи могли б ви щиро та чесно проповідувати іншим про доброту й любов Бога? Яке буде ваше свідчення?

---

3. Який ваш досвід очікування Господа і чого він навчив вас щодо надії на Нього і віри в цілому?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Мотивація – це причина, чому людина робить щось для когось, а підготовка включає попередні дії, спрямовані на виконання цієї справи. Мотивація спонукає нас діяти. Підготовка уможливорює здійснення наших планів. Ісус і Його діяння заради нас мотивують нас свідчити про Нього (Римл. 5:8). Він також наділив нас Своім Духом, зробивши для нас можливим виконання Його волі й Великого доручення (Матв. 28:18-20; Івана 14:15-31; 20:21, 22).

«Ми любимо [Його], бо Він перший полюбив нас» (1 Івана 4:19) – ці слова говорять про причину й наслідок, про причину, яка мотивує нас відгукнутися й діяти. Відгукуючись на Божу любов, ми проголошуємо та втілюємо в життя словами й ділами Благую вістку про те, що Ісус – наш Спаситель і Господь! Наше свідчення про істину, яке міститься в Його Слові, потрапить до відкритих сердець і принесе багато плоду під впливом Святого Духа. Однак ми повинні бути готові й до того, що багато хто відкине Слово, унаслідок чого втратить надію.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**Бог-місіонер**

«Історія Божої місії щодо заблудлого людства – найбільша з розказаних історій. Історія починається відразу після гріхопадіння Адама та Єви і продовжується через весь патріархальний період та історію Ізраїлю. У Євангеліях описана центральна подія Божої місії – народження, служіння, викупна смерть, воскресіння й вознесіння Христа. Біблійна історія продовжується в книзі Дії і посланнях, де йдеться про створення християн-

ської Церкви, і закінчується апокаліптичною кульмінацією Божої місії в Об'явленні. Божа місія – це головна розповідь всього біблійного канону від Буття до Об'явлення» (Gorden R. Doss. Introduction to Adventist Mission. Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018. P. 1).

«Велика біблійна розповідь змальовує Бога, Який працює над комплексним проектом відновлення Його Землі та всього Його космосу до їхнього початкового досконалого стану. Біблійні оповідання від Буття до Об'явлення описують аспекти Божої космічної місії. Загальна тема полягає в тому, що суверенний, милостивий, люблячий Триєдиний Бог розпочав Свою місію і доведе її до повного завершення» (Gorden R. Doss. Introduction to Adventist Mission (Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018. P. 22).

Отже, історія викуплення спонукає нас як готуватися, так і брати участь у Божій місії, у Божій історії. Як Бог-місіонер, наш Отець піклується про всіх людей і бажає благословляти інших через нас, тому Він дав нам повеління йти до всіх народів, поколінь, племен і народностей.

Чому Христос велить нам йти й проповідувати Євангеліє? Чому Господу потрібно, щоб ви були мотивовані й готові приєднатися до Нього в Його місії? Деякі із цих причин можна знайти в книзі *Passport to Mission* (Berrien Springs, MI: Institute of World Mission, 2009. Pp. 28-36):

Ісус – унікальне Джерело життя та спасіння, і люди повинні знати про Нього.

- Івана 3:36: «Хто вірить у Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірить, той життя не побачить».
- Дії 4:12: «І в нікому іншому немає спасіння, бо під небом немає іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися».
- 1 Івана 5:12: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя».

Ісус – Божественний Син Божий

Ісус не є тільки добрим Учителем (як інші релігійні лідери), або великим Лідером (як Мойсей або Давид), або якимось

напівбогом, меншим богом (як можна побачити в інших релігіях). Жодна інша велика релігія не заявляє про Божественність свого засновника.

- Ісус заявляє про Свою цілковиту Божественність, тобто про рівність з Богом (Івана 8:58, 59; 10:30-33).
- Учні Ісуса також безстрашно проголошували Його Божественність (Матв. 16:14-16). Доказом, який вони надали для своїх тверджень, було воскресіння Ісуса (1 Кор. 15:14-20). Якщо Бог воскресив Ісуса, отже, слова Христа про Себе є правдою.

Ісус пропонує унікальне спасіння – спасіння благодаттю через віру.

- «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Ефес. 2:8, 9).

Такого спасіння немає в жодній іншій світовій релігії. Інші релігії справді можуть встановлювати високі стандарти, заохочувати етичну поведінку, рекламувати закони здоров'я, звеличувати філософію чи виховувати добрих людей. Однак вони проголошують, що люди можуть спастися ділами! В основі цих нехристиянських релігій лежить доктрина спасіння ділами.

Ісус пропонує спасіння для всіх – усеосяжне й виняткове.

- «Бо так Бог полюбив світ... щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Спасіння запропоноване для всіх людей у світі. Бог бажає, щоб усі люди почули цю вістку – Благую вістку про те, що Господь пропонує людям дар спасіння, Гарантом якого є виключно Ісус. У Великому дорученні Христос дає зрозуміти, що ми також можемо ділитися цією Благою вісткою з іншими людьми.

Якби хтось запитав вас, чому ви адвентист сьомого дня і що спонукає вас до місії, що б ви відповіли? Яка унікальність і неповторність вістки адвентистів сьомого дня мотивує вас свідчити світові?

Хоч більшість переконань адвентистів сьомого дня поділяють і деякі інші християни, основа віри адвентистів сьомого дня унікальна. Ось три переконання, які визначають, у що ми віримо, як мотивовані, підготовлені та як бачимо свою місію.

Переконання № 1: Ісус повернеться вдруге – це буде Прихід видимий, буквальный і неминучий (зовсім скоро). До виникнення адвентизму більшість християн або не вірили в буквальный Прихід, або не надавали йому значення. Багато із цих християн були постміленаристами, які вірили, що спочатку настане 1000 років миру та процвітання, а потім прийде Ісус. Те, до чого люди прагнули і заради чого трудилися, – це тисячолітнє царство, а не Другий прихід. Грунтуючись на Біблії, адвентисти сьомого дня вірять, що справжня надія світу – це не земне тисячоліття, а «блаженна надія» (Тита 2:13) – Другий прихід Ісуса.

Нижче наведено короткий виклад наших уявлень про Другий прихід:

- Адвентисти сьомого дня приймають і проголошують обітницю про Другий прихід (Івана 14:1-3; Об'явл. 22:7, 12, 20).
- Це буквальный Прихід (Дії 1:11).
- Другий прихід описаний як видимий (Матв. 24:30; Об'явл. 1:7).
- Усі ознаки вказують на близький, швидкий, неминучий Прихід. Ісус знову і знову використовував слово «незабаром» (Об'явл. 22:7, 12, 20; Матв. 24:4–28; Луки 21:7–28).
- Божий народ побачить Ісуса (Івана 14:3) і буде з Ним вічно (1 Сол. 4:17).
- Мертві праведники воскреснуть нетлінними (1 Сол. 4:13-16), живі праведники перетворяться, і всі разом отримають безсмертя (1 Кор. 15:53).
- Смерті, страждань, плачу й болю більше не буде (Об'явл. 21:3, 4).

Це послання важливе для нашої місії, оскільки багатьом необхідно почути Благу вістку про блаженну надію. Однак найбільша проблема, з якою ми стикаємося, – це нехристиянський світ. Мільйони, якщо не мільярди, мусульман, індуїстів, буддистів і прихильників традиційних релігій ніколи не чули про цю надію, тому ми маємо розповісти їм. Ісус бажає, щоб вони почули про Його Прихід.

Переконання № 2: Бог закликає віруючих до послуху в любові та серйозного учнівства. У світлі Приходу Ісуса нам потрібно добре підготуватися. Важливо бути вірними та слух-

няними учнями. Адвентисти завжди вірили, що Ісус – наш Спаситель. Ми завжди підкреслювали, що істинна віра полягає в тому, щоб зробити Христа своїм Господом. Люди, спасенні Ісусом, повинні з радістю зробити Його своїм Господом і на знак подяки слідувати за Ним. Ми віримо, що і Євангеліє, і Божий Закон життєво важливі й гармонійно поєднуються одне з одним, як два весла в одному човні. Закон веде нас до Христа і слугує мірилом праведності. Ісус звільняє нас від осуду Закону, і Його Дух пише Закон у наших серцях. Саме тому адвентисти:

- дотримуються всіх Десяти Заповідей, зокрема й четвертої заповіді про суботу, вірячи, що Ісус дав її при творінні (Бут. 2:2), повторив у Десяти Заповідях (Вих. 20:8-11) і затвердив під час Свого служіння (Марка 2:27);
- вірять, що субота – великий символ Божої творчої сили (Бут. 2:2; Вих. 20:8-11), спасенної благодаті (Вих. 20:2; П. Зак. 5:12-15) та Останку викуплених (Євр. 4:1-11, особливо вірш 9);
- приймають панування Христа у всіх сферах життя, включаючи шлюб і сім'ю, одяг, відпочинок, харчування тощо (Ефес. 5:21–6:4; Филп. 4:8, 9; 1 Кор. 6:19, 20; 1 Тим. 2:8-10).

У світі, де люди нехтують будь-якими нормами моралі та пристойності, адвентистське християнство має сприяти святому життю. У світі, де гонитва й поспіх призводять до високого рівня стресу, християни під керівництвом Христа можуть знайти радість і спокій у суботу. Вони повинні демонструвати у своєму житті як рятівну силу, так і панування Ісуса.

Переконання № 3: Бог відновить у віруючих повноту життя в Христі. Християни не потрапляють на Небеса безтілесними душами. Другий прихід повністю відновить життя християнина. Віруючі повинні добре підготуватися до Другого приходу. Бог бажає відновити нас у всій повноті. Спасіння стосується кожної частини життя й буття. Ісус хоче, щоб ми жили повним і досконалим життям. У тексті Івана 10:10 Він говорить: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб над міру мали». Наша мотивація і підготовка до місії необхідні в цьому грішному світі, що потребує послання Ісуса, Який піклується

про кожен сферу нашого життя. Світ, який рухається до загибелі, потребує надії на нове життя, прочитайте у всій повноті завдяки Божій благодаті й силі.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Чекаючи Другого приходу Ісуса, віруючий вивчає Боже Слово та звеличує Господа у спілкуванні з Тілом Христовим (Церквою), готуючись до посвяченого служіння людству. Не має бути ледарства і марного проведення часу, оскільки кожна мить потрібно використовувати для підготовки й участі в Божій місії. Ми рухаємося вперед, вірячи Божим обітницям. «Роблячи добро, не втрачаймо запалу, бо свого часу пожемо, якщо не ослабнемо» (Гал. 6:9).

1. Яке було б наше життя, якби ми на практиці застосовували ідеї, викладені в попередньому абзаці? Чи можемо ми отримати мотивацію і підготуватися, слухаючи Боже Слово? Поясніть свої відповіді. Чи готує нас участь у богослужінні до місії? Обговоріть.
2. Чи справді ви вірите, що Ісус – Єдинородний Божий Син, Який пропонує нам благословення чудового спасіння, що є даром? Якщо так, то чому? Чи мотивувала вас ця вістка та чи змінила ваше життя? Якщо так, то як? Як ця вістка вплинула на місію перших учнів? Як вона вплинула і як має вплинути на вашу місію?
3. Чи завжди ми, церква, представляли нашу унікальну вістку про Ісуса так, щоб це спонукало нас іти у світ і служити? Поясніть. Що ще ми можемо зробити для підготовки та покращення нашої роботи в цій сфері?

Урок
7

11-17 листопада

МІСІЯ ЩОДО БЛИЖНІХ

Біблійні тексти для дослідження:

Луки 10:25–37; 2 Тим. 3:16; Якова 2:17–22; Матв. 22:37–40; Гал. 5:14; Мих. 6:6–8.

Пам'ятний вірш:

«Той у відповідь сказав: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю, і ближнього свого, як самого себе» (Луки 10:27).

Усі люди, які читають Біблію, знають цей текст: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю, і ближнього свого, як самого себе» (Луки 10:27). Якщо ж ми говоримо, що любимо Бога, але не підкоряємося Йому, то наша любов до Нього поверхова. Ми думаємо, що любимо Бога, але як ця любов проявляється в нашому повсякденному житті? Любити Бога означає щодня повністю віддавати Йому своє серце, душу, тіло й розум. Кожен може заявляти про свою любов до Бога, але справжня любов до Нього виявляється у вчинках, а це потребує зусиль.

Господь також бажає, щоб ми любили ближніх, а наша любов до них відображає нашу любов до Бога. Апостол Іван пише: «Якщо хто скаже: Я люблю Бога! – але ненавидить свого брата, той неправдомовець. Адже хто не любить свого брата, якого бачить, то як може він любити Бога, Якого не бачить?» (1 Івана 4:20). Павло також проголошує: «Бо весь Закон міститься в одному виразі, а саме: Люби свого ближнього, як себе самого» (Гал. 5:14).

Цього тижня ми будемо вивчати, як ці істини можна застосувати в нашому житті.

Неділя, 12 листопада

ЗАПИТАННЯ ЗАПИТАНЬ

Хто ми? Чому ми тут? Що відбувається, коли ми помираємо? Яка наша доля? Це найважливіші запитання, які можуть ставити розумні істоти, котрі знають, що вони смертні. У Євангелії від Луки описана історія про те, як один чоловік прийшов до Ісуса із запитанням, яке насправді найважливіше з усіх.

Прочитайте Луки 10:25. Про що запитав цей чоловік і чому?

Яким би серйозним не було запитання, у Євангелії ясно сказано, що ця людина вирішила випробувати Ісуса. Іноді до нас також приходять скептики або навіть невіруючі люди, які з глузуванням ставлять нам запитання, але з ними все ж таки можна встановити контакт. Саме так вчинив Христос із законником, хоч знав, що наміри цієї людини не були щирі. Проте його запитання дало Ісусові можливість спонукати і самого законника, і свідків розмови досліджувати свої серця. Навіть знаючи мотиви законника, Ісус не проігнорував його і не виявив неповаги до нього.

Зрештою, чи є запитання важливіше за це? «Що маю зробити, аби досягнути вічне життя?» Якими б не були наші релігійні погляди, звичаї і ритуали, за всіма ними стоїть це ключове запитання. Чи може бути щось важливіше для істот, чиє життя названо парою, «що на мить з'являється, а потім зникає» (Якова 4:14)? Чи є якась альтернатива вічного життя, окрім вічної смерті?

Прочитайте уривок 1 Кор. 15:30–32. На що Павло звертає нашу увагу, щоб наголосити на важливості вічного життя?

Якими б сумнівними не були мотиви законника, він поставив життєво важливе запитання, а Ісус, завжди пильно вловлюючи

будь-яку можливість для місіонерської діяльності, скористався цим запитанням, аби торкнутися сердець присутніх.

Як нам навчитися використовувати будь-яку можливість свідчити, навіть якщо обставини не ідеальні?

Понеділок, 13 листопада

МЕТОД ІСУСА Й ВІДГУК НА НЬОГО

Євангеліст Лука повідомляє, що законник прийшов випробувати Ісуса, але Спаситель бачив його наміри. Справді, Бог знає прагнення й бажання наших сердець краще, ніж ми самі. Однак ми не знаємо мотивів тих, хто ставить нам запитання, чи не так?

Іноді прихильники інших релігій запитують нас про нашу віру. Наприклад, наші друзі-мусульмани ставлять запитання, пов'язані з Божественністю Ісуса: «Де в Біблії сказано, що Ісус – Бог?» або «Чому ви говорите, що є один Бог, і водночас навчаєте про Трійцю?» Хоч ці запитання здаються провокаційними, проте потреба людських сердець в Ісусі та їхнє глибоке прагнення пізнати істину можуть бути щирі. Ми не знаємо, що в них на серці, але нам і не потрібно це знати. Нам просто треба якнайкраще служити іншим незалежно від їхніх глибинних мотивів.

Прочитайте Матв. 26:56; Дії 17:11; 1 Кор. 15:3; 2 Тим. 3:16. Як ці вірші допомагають нам зрозуміти відповідь Ісуса законникові в Луки 10:26?

Іноді ми хочемо отримати відповіді, але самі не докладаємо зусиль, аби їх знайти. Ісус запитав законника: «Що в Законі написано? Як читаєш?» (Луки 10:26). Господь вказав на важливий аспект навчання. Замість того щоб слухати Боже Слово від інших, нам потрібно самим читати Писання. Відповіді вже є, і Святий Дух впливає на серця, відкриваючи, що нам слід робити.

Бог дав нам Своє Слово. Воно містить усю істину щодо того, як нам необхідно жити, як ставитися до інших і «вспадкувати вічне життя». Звичайно, у Церкві є вчителі та служителі, але в пошуках істини ми маємо особисто звертатися до Біблії. «Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї» (Псал. 119:105). Цей вірш не просто поезія, це священна істина, яка вказує нам на Боже Слово та його важливість для віруючих.

Ісус, Слово, Яке стало тілом, завжди направляв людей до Писання. Що це говорить нам про важливість Біблії? Чому ми повинні відкидати будь-які філософські чи богословські міркування, які послаблюють нашу довіру до Біблії?

Вівторок, 14 листопада

УСПАДКУВАТИ ВІЧНЕ ЖИТТЯ

Прочитайте Луки 10:27, 28. Як законник відповів на своє запитання? _____

_____

Законник поставив запитання і сам відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю, і ближнього свого, як самого себе» (вірш 27).

Як відреагував Ісус? Він сказав: «Правильно ти відповів» (вірш 28). Далі Христос поставив перед законником непросте завдання, сказавши: «Роби це, – і житимеш!» (вірш 28).

Для більшості віруючих не так вже й складно правильно міркувати про вчення й віру. Однак головне – чинити правильно і дотримуватися того, у що вони вірять. Хоч багато людей знають достатньо, аби спастися, проте будуть втрачені для вічності, оскільки не дотримувалися того, що знали. Ось наскільки серйозна ця проблема. Просто знати про любов до Бога і ближнього недостатньо, треба любити!

Прочитайте Якова 2:17–22. Як ці вірші співвідносяться з відповіддю Ісуса законникові? _____

_____

Якщо ми любимо Бога «всім серцем», то будемо досліджувати Його Слово, молитися, дотримуватися Його Заповідей і слухати Його голос. Якщо я кажу, що люблю ближніх, але не дбаю про одновірців у церкві й ігнорую потреби інших людей, яка користь від моєї віри? Християнство – це не просто набір певних доктрин, це спосіб життя.

«Коли брат або сестра будуть голі й позбавлені щоденної їжі, а хтось із вас їм скаже: Ідіть з миром, грійтеся та їжте, – але не дасть їм потрібного для тіла, – яка з цього користь?» (Якова 2:15, 16).

Як ви дбаєте про добробут ближніх? Чи дотримуетесь поради Павла: «Нехай кожний дбає не про себе, а про інших» (Филп. 2:4)? Як ви можете навчитися більше піклуватися про інших?

Середа, 15 листопада

ЛЮБИТИ БЛИЖНЬОГО, ЯК САМОГО СЕБЕ

Прочитайте Матв. 22:37–40. Як ці слова Ісуса співвідносяться з Його відповіддю законникові в Луки 10:27, 28? _____

_____

Згідно зі словами Ісуса в Матв. 22:37–40, повсякденне вираження істинної віри залежить від цих двох заповідей (справжня віра виявляється в дотриманні цих двох заповідей). А в Луки 10:27, 28 ясно сказано: якщо людина дотримується цих двох заповідей, то матиме вічне життя.

«Любов – основоположний принцип Божого правління на Небесах та Землі, і вона має бути основою характеру християнина. Це єдине, що може зробити і зберегти його непохитним. Це єдине, що допоможе йому вистояти у випробуваннях і спокусах» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 49).

Прочитайте Гал. 5:14; Мих. 6:6–8; 1 Івана 4:20, 21. Як ці вірші повторюють слова Ісуса? _____

_____

За словами Павла, «весь Закон міститься в одному вірші, а саме: Люби свого ближнього, як себе самого» (Гал.

5:14). Павло розумів, що любов до Бога можна побачити на власні очі лише тоді, коли вона проявляється в нашому ставленні до ближніх. Хоч апостол говорив, що «праведний вірою житиме» (Римл. 1:17), проте життя вірою не є чимось прихованим, невідомим чи невидимим для інших. Яків, Павло, Михей та Іван пояснюють, що саме діла демонструють реальність віри людини.

У розділі 13 Першого послання до коринтян Павло переконливо говорить: якщо хтось стверджує, що володіє великими знаннями чи звершує великі справи, має велику віру і навіть віддає своє життя за інших, але не має любові, ця людина стала «дзвінкою міддю або гучним кимвалом» (вірш 1).

Проаналізуйте наведену вище цитату Еллен Уайт. Вона стверджує: лише перебуваючи в любові, люди можуть залишатися непохитними та перемагати спокуси. Як ці слова показують, що дотримання заповіді любити – це не прагнення спастися ділами, а практичне вираження нашої віри в Ісуса?

Четвер, 16 листопада

ДОБРИЙ САМАРЯНИН СЬОГОДНІ

Похваливши законника за правильну відповідь, Ісус сказав: «Роби це, – і житимеш!» (Луки 10:28). Отже, він торкнувся самої суті проблеми цього чоловіка. Йому було нескладно правильно відповісти на свої запитання, але чинити так було непросто. Так було 2000 років тому, і так само це складно для багатьох із нас нині. Законник хотів заманити Ісуса в пастку та продемонструвати свої знання. Тому він поставив додаткове запитання: «А хто є моїм ближнім?» (Луки 10:29).

Прочитайте Луки 10:30–37. Як би ви підсумували історію, котру розповів Ісус? _____

_____

Чи знаємо ми людей, з якими несправедливо повелися інші? Чи зробили ми все можливе, щоб допомогти їм?

_____

На жаль, іноді пастори, церковні працівники й парафіяни не допомагають тим, хто потребує допомоги. Часом люди іншої віри можуть бути добріші до ближніх, ніж ми. Ми можемо говорити про доброту, а інші можуть задовольняти потреби людей, про які ми забуваємо. Якщо наша віра щось означає, ми повинні простягнути руку і допомогти нужденним.

Ісус завершив розповідь про доброгосамарянина, запитавши, хто із цих трьох був справжнім ближнім.

«Так запитання: “Хто є моїм ближнім?” назавжди отримало відповідь. Ісус показав, що наш ближній – це не тільки той, хто належить до нашої Церкви або нашого віровизнання. Тут не береться до уваги ані національність, ані колір шкіри чи класова приналежність. Наш ближній – це будь-яка людина, котра потребує нашої допомоги. Нашим ближнім є кожна поранена, знівечена ворогом душа. Усі люди – наші ближні, оскільки вони власність Бога» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 503).

Завдання. Почніть щодня молитися за людину, яка відрізняється від вас або навіть не подобається вам.

_____

Завдання із зірочкою. Назвіть трьох ваших знайомих (не адвентистів). Визначте їхні потреби (емоційні, фізичні, соціальні) і подумайте, як ви особисто можете задовольнити їх. Що ви можете зробити для них наступного тижня?

_____

П'ятниця, 17 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Еллен Уайт «Бажання віків» розділ «Милосердний самарянин» (с. 497-505).

У нашому світі багато голодних, нужденних, принижених і пригноблених людей. Ви можете зробити свій внесок, хоч би

яким маленьким він не здавався, аби допомогти цим людям. Ми не розв'яжемо всіх світових проблем до повернення Ісуса. Нас до цього не закликали. Однак доти наша робота може бути така сама проста, як, наприклад, допомога комусь із ваших знайомих, у кого не вистачає їжі. Це може бути також допомога члену Церкви, який зіткнувся з несправедливістю й навіть фанатизмом, що залишається реальною проблемою у сучасному світі.

«Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем – це відвідувати сиріт і вдів у їхньому горі, зберігати себе чистим від світу» (Якова 1:27). Добрі діла – це і є той плід, який Христос очікує від нас: добрі слова, благодійність і ніжна турбота про бідних, нужденних і страждальців. Коли серце співчуває іншим серцям, які страждають від розчарування й горя, коли рука простягається до нужденних, щоб допомогти їм, коли голих одягають, мандрівника запрошують зайти в будинок і дають йому місце у своєму серці, тоді ангели наближаються до такої людини й Небо відгукується на такі вчинки. Кожен справедливий, милосердний і щедрий учинок відлунюється на Небі ніжною мелодією. Небесний Отець дивиться зі Свого престолу на тих, хто чинить милостиво, і зараховує їх до Свого найціннішого надбання. «І будуть Мені вони власністю, каже Господь Саваот... і змилосерджусь над ними» (Мал. 3:17). Кожен милостивий учинок щодо нужденних і страждальців розглядається так, ніби він здійснений для Ісуса. Коли ви допомагаєте бідним, співчуваєте страждальцям і пригніченим, стаєте другом для сироти, ви встановлюєте ближчі взаємини з Ісусом» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 24).

Запитання для обговорення:

1. Чому дотримання заповіді любити Бога і ближніх не є спасінням ділами? Поміркуйте про те, Хто Ісус і що Він здійснив для нас на хресті (див. Филп. 2:5–8). Чому ідея про те, що ми можемо щось зробити, аби заслужити спасіння, велика помилка? Як ми можемо навчитися розрізняти діла заради спасіння (що є фатальною помилкою) і діла спасених в Ісусі? _____

---

2. Чи маємо ми певні упередження щодо тих, хто відрізняється від нас? Як позбутися цього зла?

---

3. Крім наведених в уроці уривків, які ще біблійні тексти спонукають нас виявляти доброту до всіх людей, ким би вони не були?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Прочитайте притчу про доброго самарянина (Луки 10:25-37) і поміркуйте над такими запитаннями.

Вірш 29: «А хто є моїм ближнім?». Відповідь Ісуса на це запитання («хто є моїм ближнім?») відвертає увагу від того, хто потребує допомоги, і звертає її на того, хто її надає. Коли зміщується акцент, чи виникає ризик змінити саму суть і принцип, які ми повинні зрозуміти й застосовувати на практиці?

Вірш 36: «Кого з цих трьох ти вважаєш ближнім тому, який попався розбійникам?». Запитання Ісуса торкається потреб потерпілого. Господь зосереджує увагу на людині, яку пограбували, з якою жорстоко обійшлися і якій було надано допомогу. Спаситель також згадує тих людей, які мали нагоду допомогти, але не зробили цього.

Вірш 37: «Він відповів: Того, хто змилосердився над ним! Тож сказав йому Ісус: Иди і ти чини так само». Христос показав, що недостатньо знати правильну відповідь на запитання. У Своїй настанові законникові Він наголошує на важливості вчинку, утіленні Євангелія в життя. Тобто ми маємо бути руками й ногами тіла Христового.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР

«Любитимеш свого ближнього, як самого себе!»

Ставши частиною Божої Церкви, ми маємо можливість бачити проблеми кожного її члена та зрозуміти, що означає разом жити і разом долати страждання. Страждаючи зі своїми братами й сестрами, ми також можемо задовольнити їхні

потреби. Нам потрібно бути ближніми для нужденних. Багато хто в церкві страждає і потребує допомоги. Чи знаємо ми, кому потрібна наша допомога? Чи полегшують у моїй церкві страждання нужденних, а може, ми самі є причиною їхніх страждань навмисно чи через незнання?

Варто зазначити, що слова Ісуса в розділі 23 Євангелія від Матвія були суворі, зважені й відображали ситуацію і релігійність Ізраїлю. Слова Христа також сприяли відновленню Його народу, щоб він міг бути співчутливим до своїх ближніх. Спаситель хотів, щоб Ізраїль зрозумів Закон по-новому, зосередився на Богові та ближньому. Намір Ісуса полягав у тому, щоб Ізраїль любив «Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою!» (Матв. 22:37). Ця заповідь – перша й найбільша. Проте друга заповідь – продовження першої: «Любитимеш свого ближнього, як самого себе» (вірш 39). Чесність і справедливість, любов і турботу повинні виявляти не окремі люди, а вся Церква, Тіло Христове.

Старозавітні пророки як захисники ближнього

Пророки Старого Завіту досить відкрито говорили про закони й постанови, що стосувалися тих людей, які потребували зцілення та спасіння. Такі закони і постанови, проголошені через пророків, були Божим способом передачі Своєї волі Ізраїлеві, щоб він свідчив своїм сусідам і був світлом для всіх народів. Пророки мали бути проповідниками Євангелія і виступати проти будь-якої несправедливості та зла.

Пророки закликали людей і їхніх лідерів: «Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!» (Ісаї 1:17). Вони також забороняли пригноблювати вдів, сиріт, приходьків, бідних людей (див. Зах. 7:10). Пророки всіляко засуджували будь-яку несправедливість. Ілля викрив царя Ахава за вбивство Навота й присвоєння його виноградника. Амос обурювався на правителів Ізраїлю за те, що в обмін на хабарі вони зневажали права бідняків і відмовляли у правосудді пригнобленим, замість того щоб дозволити «правосуддю текти, як річці, і праведності, як безперервному потоку» (John R. W. Stott. *Decisive Issues Facing Christians Today*. Tarrytown, NY: Fleming H. Revell Company, 1990. P. 236).

Структура й закони Ізраїлю «звеличували працю, засуджували ледарство, закликали батьків навчати своїх синів ремесла, заохочували людську взаємність і справедливість, демонстрували активну турботу про ближніх»; і, що особливо важливо, «вони поважали гідність чоловіків і жінок, носіїв Божественного образу» (Arthur F. Glasser. *Announcing the Kingdom: Story of Gods Mission in the Bible*. Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003. Р. 88). Поклоніння й послух Богові безпосередньо пов'язані зі справедливістю та людинолюбством. Ці настанови йдуть пліч-о-пліч, так само як справедливість і милосердя до ближнього пов'язані зі смиренным ходінням перед Богом. Усі інструкції і правила для благополуччя та справедливого ставлення до бідних, приходьків, сиріт, удів і слабких беруть свій початок від Бога, Того, Хто піклується про Своїх дітей, виявляє співчуття й милосердя до всіх, хто потребує. Повторюючи біблійне послання, один письменник так резюмує євангельську вказівку щодо бідних: «Говорити про бідність означає торкатися Божого серця» (William Robert Domeris. *Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty among Biblical Peasants*. New York: T & T Clark, 2007. Р. 8).

Часто запитують: як допомогти безробітним і бездомним, щоб вони здобули необхідні для життя Божі благословення й могли жити тим життям, яке Він спочатку призначив для людини? Еллен Уайт відповідає на це запитання: «Якби люди більше прислухалися до вчення Божого Слова, вони знайшли б розв'язання тих проблем, які бентежать їх. Багато чого щодо питань праці й допомоги бідним можна було б почерпнути зі Старого Завіту.

У Божому плані щодо стародавнього Ізраїлю кожна сім'я володіла житлом і достатньо кількістю землі для обробітку. Так люди отримували і засоби, і стимули для корисної, старанної праці, яка давала можливість утримувати себе. Жодний людський винахід ще ніколи не вдосконалив цього плану. Бідність і жалюгідне становище, у якому опинився сьогодні світ, – це великою мірою наслідок відходу від цього плану» (Е. Уайт. *Служіння зцілення*. С. 183, 184).

Уроки й настанови Біблії допомагають нам зрозуміти намір Господа щодо нужденних ближніх. Він бажає, щоб ми, пізнаючи

істину з Його Слова, могли стати Його зняряддям милосердя й любові для тих, хто страждає і потребує надії. «Божий намір полягає в тому, аби багаті й бідні були міцно з'єднані узами співчуття і готовності допомогти» (там само. С. 193). Це єднання стане благословенням для обох груп. Воно допоможе як бідним, так і багатим зрозуміти Божий План спасіння й покаже, що життя в доброті відкриває духовні істини, які можливо зрозуміти лише серед лиха та страждань.

Тільки своєю любов'ю і служінням нужденному ближньому ми можемо довести щирість нашої любові до Христа. Справжнє місіонерське служіння походить з нашої щирої любові до нашого Спасителя. Така любов зміцнює уявлення про те, що бути часто важливіше, ніж давати або просто робити добрі справи для знедолених і бідних. «Послання Старого Завіту – це заклик до етичного способу життя, заснованого на тому, що Бог здійснив для нас у Христі. Це заклик дотримуватися Божих принципів, живучи життям свідчення, допомоги й любові до ближніх і нужденних, як до самого себе» (Jiř Moskala. *The Mission of God's People in the Old Testament*. *Journal of the Adventist Theological Society*. 19/1-2, 2008. Р. 58).

Життя й місія Ісуса

Співчуття, виявлене в житті й служінні Ісуса, було найкращим прикладом для учнів, апостолів, послідовників і новонавернених ранньої Церкви. Ісус (Еммануїл) жив серед чоловіків і жінок, аби відновлювати і спасати, зцілювати й прощати з любов'ю, яка була навіть сильніша за саму смерть. Любов до ближнього (до нужденного, бідного, хворого, одержимого бісами, приходька й багатьох інших) спонукала Божого Сина присвячувати більшу частину Свого часу і сил зціленню й турботі про всіх.

Слова Ісуса завжди підтверджувалися Його діями. Його служіння зцілення (спасіння) підтверджувало Його вчення, відновлювало й оздоровлювало тіло, дух і розум людей. Ісус прийшов, щоб відкрити характер Бога грішному людському роду і відновити Його образ у Його творінні.

Коли задовольняються потреби як членів Церкви, так і не членів, коли ми стаємо ближніми для бідних і допомагаємо

їм, коли годуємо голодних і поїмо спраглих, одягаємо нагих і відвідуємо в'язнів, тоді члени Тіла Христового мають справжнє спілкування з Богом та одне з одним. Це спілкування покаже, що ми більше не егоїсти, а можемо ділитися одне з одним і жити життям, яке свідчить про істинну релігію та служіння Христа.

Апостол Павло заохочував місіонерське служіння ближньому, закликаючи членів Церкви творити добро всім людям, особливо тим, хто належить до сім'ї віруючих (Гал. 6:10). Проте Павло мав навіть ширший погляд на місію співчуття до ближнього, що включає і ворогів: «Але якщо твій ворог голодний, – нагодуй його; якщо спраглий, – дай йому пити» (Римл. 12:20).

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Як може Євангеліє Ісуса Христа (яке здатне зцілювати і спасати, захищати й відновлювати) перетворювати наших ближніх на спадкоємців Божого Царства? Ми віримо, що це перетворення є працею, яка має бути здійснена силою Божого Духа, аби багато людей могло отримати благодать Євангелія Христа і перетворитися за Його подобою на благо сімей, громад і народів. Як багато змінилося б, якби ми всі присвятили себе цьому служінню.

Та найголовніше запитання: Ким є для нас Ісус Христос?

«Справжня добродійність дає людям можливість допомагати самим собі. Якщо хтось приходять до наших дверей і просить хліба, ми не повинні відпускати його голодним – його бідність може бути наслідком якогось лиха. Але справжня добродійність означає дещо більше, ніж тільки дари. Вона означає щире зацікавлення у благополуччі інших. Ми повинні намагатися зрозуміти потреби бідних і нужденних, надаючи допомогу, що принесе їм найбільшу користь. Віддавати цій справі думки, час, власні зусилля коштує значно більше, ніж просто дати гроші. Однак це – справжня добродійність» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 195)

Урок
8

18–24 листопада

МІСІЯ ЩОДО НУЖДЕНИХ

Біблійні тексти для дослідження:

Луки 5:17–26; Івана 5:1–9; П. Зак. 10:19; Левит 23:22;
Матв. 25:34–40; Івана 15:13.

Пам'ятний вірш:

«Цар у відповідь скаже їм: Запевняю вас: те, що зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені» (Матв. 25:40).

Уривок Луки 5:17–26 містить багато ілюстрацій, як Бог допомагає нужденним. Іноді Він використовує інших для допомоги нам або, навпаки, нас для допомоги іншим. Ця праця може бути складна, але вона приносить велику нагороду. Допомагаючи нужденним, ми служимо так, як служив Ісус Христос. Іноді легко зрозуміти, хто потребує допомоги, а буває і складно. У будь-якій ситуації ми покликані бути Божими помічниками для всіх, хто потребує, незалежно від їхнього походження.

Біблія спонукає нас зближуватися з незнайомцями. Завоювавши їхню довіру, ми можемо дізнатися, як допомогти їм прийти до Ісуса.

Тема уроку цього тижня – «Місія щодо нужденних». Вона показує, що Бог має план, як свідчити людям у їхніх потребах. Такі потреби можуть бути фізичні, емоційні, фінансові й навіть соціальні (тобто деяких можуть вважати чорною вівцею у суспільстві чи сім'ї). Якими б не були потреби людей, ми повинні зробити все від нас залежне, щоб допомогти їм. Це невід'ємна частина християнства загалом і місіонерського служіння зокрема.

Неділя, 19 листопада

ВІРА ДРУЗІВ

У Євангеліях записана натхненна історія про те, які перешкоди здолали деякі люди, аби привести до Ісуса свого нужденного друга. Ця історія навчає нас: іноді для служіння нужденним необхідно старанно попрацювати.

Прочитайте Луки 5:17–26 (див. також Матв. 9:1–8; Марка 2:3–12). Які уроки щодо місії і служіння ми можемо почерпнути із цієї історії? _____

_____

_____

Співчуваючи своєму другові, ці люди взяли на себе відповідальність подбати про нього і привести до Ісуса. Бог закликає нас чинити так само – вести нужденних до Ісуса Христа. Ця праця вимагає віри, енергії, терпіння, а якщо буде потрібно, і готовності діяти нетрадиційно. Четверо принесли паралізованого до Ісуса, але зіткнулися з перешкодами. Вони не могли занести в будинок носилки, на яких лежав їхній безпорадний друг, оскільки біля входу стояв натовп. Однак друзі не здалися, а знайшли новаторський спосіб привести людину до Спасителя. Вони спустили паралізованого через дах! Лука повідомляє, що Ісус схвалив їхній учинок.

Ісус спонукає нас приводити до Нього своїх безпорадних друзів. Біблія називає Христа великим Лікарем, Який бажає пробачити та зцілити всіх мучеників.

Еллен Уайт закликає нас допомагати безпорадним: «Не чекайте, доки вам вкажуть на ваш обов'язок. Розплющте ваші очі й подивіться, хто вас оточує; познайомтеся з безпорадними, страждальцями й нужденними. Не ховайтеся від них і не намагайтеся відгородитися від їхніх потреб. Хто може довести, що має чисте й непорочне благочестя, про яке йдеться в Посланні Якова? Хто хотів би зробити все можливе, щоб допомогти у здійсненні великого Плану спасіння?» (Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 29).

Сам Ісус показав, як допомагати безпорадним, і закликає нас робити те саме. Спочатку ми стаємо їхніми друзями, по-

тім дізнаємося про їхні потреби і, нарешті, приводимо їх до Ісуса – єдиного, Хто може їм допомогти. Саме так вчинили друзі паралізованого, і те саме повинні робити ми. Допоможіть привести людей до єдиного, Хто може їх спасти, – до Ісуса.

Кому із вашого оточення просто зараз потрібна допомога? Що ви збираєтеся зробити для них?

Понеділок, 20 листопада

ТІЛЬКИ МЕТОД ХРИСТА

Чого нас навчають наведені нижче історії про служіння нужденним?

Івана 5:1–9 _____

_____

_____

Марка 1:23–28 _____

_____

_____

Еллен Уайт описує п'ятиетапний процес служіння Ісуса знедоленим людям: «Лише метод Христа принесе справжній успіх у проголошенні людям Євангелія. Спаситель змішався з людьми як Той, Хто бажав їм добра. Він виявляв до них співчуття, служив їхнім нуждам і завойовував їхнє довір'я. А тоді говорив їм: «Ідіть за Мною»» (Служіння зцілення. С. 143).

Отже, п'ять кроків у служінні нужденним:

1. Спілкуйтеся з ними. Приділяйте час, аби більше дізнатися про них і зрозуміти їхні потреби з наміром зробити для них добро. Подумайте, як Ісус послужив розслабленому біля купальні. Господь перебував там, серед багатьох «недужих, сліпих, кривих, сухих» (Івана 5:3).
2. Виявляйте співчуття. У деяких випадках це може бути складно через недовіру, а також через те, що іноді люди використовують доброту як засіб завоювання довір'я того, кого вони згодом обманюють. Проте Бог закликає нас виявляти співчуття, не чекаючи нічого натомість.
3. Задовольняйте їхні потреби. Це включає більше, ніж просто слова. Необхідно діяти, щоб задовольнити потреби друга чи незнайомця. Ісус заговорив із паралізованим

чоловіком, запитав, чого він хоче, а потім здійснив чудо. В історії про людину, одержиму нечистим духом, Христос повністю контролював ситуацію, роблячи для страждальця те, чого той не міг зробити сам.

4. Завойуйте їхню довіру. Коли ми служимо і допомагаємо людям, вони навчаються довіряти нам і нашим словам. І якщо ми заговоримо з ними про Ісуса, вони будуть відкриті, щоб слухати. Христос прагнув не тільки зцілити страждальців фізично, а й звільнити їхні душі, дарувати вічне життя (див. Івана 10:10).
5. Приведіть їх до Ісуса. А це вимагає віри як від вас, так і від того, кому ви допомагаєте.

Звичайно, ми не можемо творити таких чудес, як Ісус. Та як все ж таки ми можемо служити тим, хто потребує допомоги?

Вівторок, 21 листопада

БІЖЕНЦІ Й ІММІГРАНТИ

Тема іммігрантів і біженців стала предметом палких дискусій, особливо тепер, коли їх так багато. Через війни, стихійні лиха чи сподівання на краще економічне майбутнє мільйони людей у всьому світі були змушені залишити свої будинки, тому відчайдушно потребують допомоги.

У Євангелії від Матвія 2:13, 14 описано, як Ісус став біженцем. Його земні батьки, Йосип і Марія, були змушені вночі втекти з Вифлеєма та шукати прихистку в Єгипті, рятуючись від смертоносної руки Ірода. Біблія нічого не говорить про їхній досвід у Єгипті, але нескладно уявити, що там були свої труднощі, можливо, подібні до тих, з якими стикаються біженці нині. Як сім'я Ісуса шукала прихистку в чужій країні, так і сьогодні багато мусульман, буддистів, індуїстів, християн і нерелігійних людей шукають притулку на нових землях.

Неважко потоваришувати з людьми з нашої культури й мовної групи, адже в нас багато спільного. Однак значно складніше порозумітися з іммігрантами й біженцями, які зовні відрізняються від нас, не розмовляють нашою мовою, не поділяють наших релігійних поглядів і не вживають

схожу їжу. Євангеліє закликає нас вийти зі своєї етнічної, національної, культурної зони комфорту і простягнути руку допомоги нужденним, незалежно від того, наскільки вони відрізняються від нас.

Прочитайте П. Зак. 10:19; Псал. 146:9; Римл. 12:13; Левит 23:22. Згідно із цими текстами, про що нам важливо пам'ятати?

Як ми можемо служити іммігрантам і біженцям? Це складно, оскільки в деяких країнах може бути неpolitкоректно спілкуватися із цими людьми або допомагати їм. Проте ми повинні робити все від нас залежне, щоб служити людям, які пережили важкі часи й потребують допомоги.

Почніть з молитви, потім знайдіть інформацію про іммігрантів і біженців. У багатьох місцях є організації, які піклуються про них. Ви можете почати співпрацювати з однією із цих організацій; а також Відділ Суботньої школи вашої місцевої церкви міг би організувати служіння для іммігрантів і біженців.

Навіть якщо це невеликий внесок, що ви можете зробити, аби допомогти іммігрантам і біженцям?

Середа, 22 листопада

ДОПОМОГА ХВОРОМУ

Хто з нас не відчув, наскільки насправді хворий наш світ? Живете ви в багатстві чи в бідності – не важливо. Люди хворіють, страждають, борються. Можна лише прочитати про приголомшливі суми грошей, які щорічно витрачаються на антидепресанти в західному світі, аби зрозуміти: матеріальне багатство навіть близько не гарантує щастя й миру.

«Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, і пригноблених відпустити на волю» (Луки 4:18). Що робив Ісус і що ми теж повинні робити для нужденних довкола нас?

Бог закликає нас задовольняти потреби всіх людей, навіть якщо ми не знаємо, чи приймуть вони колись Ісуса. Хоч привести їх до Христа – основа нашої місії, ми повинні допомагати нужденним просто тому, що вони потребують допомоги. Ми допомагаємо їм, бо прийняли Ісуса як нашого Господа і саме до цього Він закликає нас.

Приклад Христа, Який задовольняє потреби всіх людей, – це біблійний принцип, якого ми повинні дотримуватися. Аби по-справжньому допомагати іншим, нам потрібно усвідомлювати їхні потреби. У кожній культурі є свій спосіб показати, як поводитися з другом. Легше дати незнайомцю небагато грошей, ніж потішити друга, який щойно втратив близьку людину. Вашому другу може знадобитися дещо більше, ніж гроші чи певні речі. Часто ваша співчутлива підтримка під час серйозної втрати може бути значно корисніша.

Аби бути помічником Ісуса, нам важливо проявляти безкорисливу любов до своїх друзів і зрозуміти їхні потреби, перш ніж запропонувати допомогу. Надайте їм необхідну допомогу, навіть якщо ви не знаєте, чи готові вони йти за Ісусом.

Прочитайте Матв. 25:34–40. Яке послання для нас містить уривок? _____

_____

Четвер, 23 листопада

НАЙБІЛЬША ЛЮБОВ

Ми всі добре знаємо, що потреби ніколи не закінчуються. Якщо ви готові допомогти іншим, у вас буде багато можливостей. Близькі друзі або далекі біженці – багато людей потребує допомоги, і ми повинні робити все можливе, щоб допомогти їм. Під час Свого земного служіння Ісус допомагав тим, хто не міг допомогти собі. Часто Він Сам виявляв ініціативу та йшов до нужденних. А нерідко ініціативу виявляли друзі, як у випадку з людьми, які спустили парализованого з даху до ніг Ісуса.

«Більшої любові ніхто не має за ту, коли хто душу свою кладе за друзів своїх» (Івана 15:13). Як ми застосуємо цей принцип у нашому служінні ближнім?

_____

_____

_____

Одна місіонерська сім'я шість років служила в Тринідаді й Тобаго. Перших три роки вони жили переважно в індуїстсько-мусульманській громаді. Багато індусів скаржилося їм, що християни відмовляються від їхнього запрошення на щорічну службу подяки. Якось ця сім'я прийняла запрошення свого нового друга-індуса й відвідала служіння на честь Дня подяки. Вони зробили це, наслідуючи приклад Ісуса: Він відвідував Своїх друзів, коли вони запрошували Його на свої особливі свята. Насправді індуїзм навчає, що гості та друзі приносять благословення в дім господаря.

Спробуємо цього тижня знайти нового друга, поділившись із кимось благословенням. По-перше, досліджуйте село чи місто, де ви живете. Чи знаєте ви про біженців або іммігрантів, які там живуть? А чи знаєте ви всіх людей, які живуть на вашій вулиці? Звичайно, потоваришувати з незнайомцем – непросте завдання. Моліться і попросіть допомоги в Бога. Він знає всіх і навіть того незнайомця, з яким можна потоваришувати. Пам'ятайте: ваша мета – стати другом людей, аби привести їх до Того, Хто може їм допомогти.

Завдання. Дізнайтеся про іноземців або нехристиян, які живуть у вашій країні.

_____

_____

_____

Завдання із зірочкою. Виберіть одну людину з вашої сфери впливу. Почніть регулярно молитися за цю людину, відповівши на такі запитання:

- Чи є ця людина моїм другом згідно з моделлю дружби Ісуса?
- Чи знаю я її життєві потреби?
- Як я можу привести її до Ісуса для зцілення?

П'ятниця, 24 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Автори Євангелій записали приклади того, як Ісус налагоджував взаємини з людьми з інших культур, аби спасти їх (Матв. 8:28–34; Марка 5:1–20). Так само ми покликані знаходити друзів і служити людям з інших культур. Христос помер за всіх, незалежно від раси, національності, статку чи походження. Це момент, який ми ніколи не повинні забувати. «Він – примирення за наші гріхи, і не тільки за наші, а й за гріхи всього світу» (1 Івана 2:2).

«Чоловіки й жінки не виконують Божого задуму, коли просто висловлюють прихильність до свого сімейного кола... водночас вони виключають зі свого кола любові тих, кого могли б втішити і благословити, задовольнивши їхні потреби...

Коли Господь дає нам повеління робити добро іншим за межами нашого дому, Він не має на увазі, що наша прихильність до дому зменшиться і ми будемо менше любити свою сім'ю чи країну; Він бажає, щоб ми виявляли співчуття. Однак ми не повинні обмежувати свою прихильність і співчуття чотирма стінами і замикати в собі благословення, дане нам Богом, позбавляючи інших користі, яку вони могли б отримати разом з нами, насолоджуючись цим благословенням» (Е. Уайт. Адвент Рев'ю енд Саббат Геральд, 15 жовтня 1895 р.).

Покладений на нас обов'язок бути благословенням для тих, хто перебуває за межами нашої зони комфорту, незалежно від того, чи належать вони до іншої культури чи просто безпорадні, – це повеління Самого Ісуса Христа (Дії 1:8; Марка 11: 17).

Запитання для обговорення:

1. Яка ваша зона комфорту і чому ви повинні бути готові в разі потреби вийти за її межі?

---

2. Які наслідки того випадку, коли фарисеї сказали про Ісуса, що Він «ненажера і п'яниця, друг митників та грішників» (Матв. 11:19)? Що в поведінці Христа викликало таке звинувачення і що це говорить нам про місіонерське служіння?

---

3. Чи повинен християнин брати участь у святкуваннях невіруючих? Як християни можуть це робити, не порушуючи біблійних принципів?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Старий Завіт наголошує на відповідальності Божого народу за допомогу нужденним. Біблія містить сотні послань на постанови й закони, що гарантують і захищають права вдів, сиріт, приходьків, бідняків тощо.

У тексті П. Зак. 15:4 написано: «Та тільки не буде серед тебе вбогого, бо конче поблагословить тебе Господь у Краї, якого Господь, Бог твій, дає тобі на спадок, щоб ти посів його». Однак у вірші 11 сказано: «Бо не переведеться убогий з-посеред Краю, тому я наказую тобі, говорячи: “Конче відкривай руку свою для брата свого, і вбогого свого, і для неможливого свого в Краї своїм”».

Як узгодити між собою ці вірші? Як розв'язати протиріччя? Фактично Біблія повідомляє: оскільки Бог може забезпечити нас усім необхідним, Він бажає, щоб ми допомагали нужденним, як це робив Ісус. Загалом Писання розглядає бідність не як нормальну частину життя, а як виняток з Божественного плану. Нормальними є вияв доброти до нужденних і турбота про них. «Та якщо розглядати ці тексти [П. Зак. 15:4, 11] у ширшому біблійному контексті, то не бідність, а взаємна турбота повинні стати нормальним зразком життя спільноти» (Leslie J. Hoppe. *There Shall Be No Poor Among You: Poverty in the Bible*. Nashville: Abingdon Press, 2004. P. 173).

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**«Бог відвідав Свій народ» (Луки 7:16)**

У розділі 7 Євангелія від Луки ми читаємо про те, що Ісус воскресив сина вдови з Наїна і багато людей стало свідками цього чуда. Вони не тільки визнали Христа великим пророком,

а й, сповнившись благоговіння, прославляли й вихваляли Бога, Який відвідав Свій народ. Ісус був утіленням доброзичливості та співчуття. Він прийшов сповіщати Благу вістку, проповідувати визволення полоненим та оголосити, що наблизилось Царство Боже (Марка 1:14, 15; див. також Луки 4:18, 19). Під час Свого земного служіння Спаситель присвячував більшу частину Свого часу й сил тим, хто найбільше потребує і забутий. Його серце співчувало бідам і стражданням найбідніших, знедолених людей.

Серед пригноблених і знедолених було багато жінок, і до них Ісус ставився з особливою увагою. Спаситель милостиво дбав про відкинутих суспільством жінок, зцілюючи їх від хвороб і страждань. Він постійно виявляв співчуття й милосердя до цих жінок.

Зустріч Ісуса із самарянкою біля криниці Якова свідчить, що треба служити всім жінкам: бідним, знедоленим, грішницям, удовам, матерям. Запропонувавши самарянці воду життя, Христос звільнив її від пригнічення й провини, дав їй можливість жити кращим життям, а також дозволив їй стати Його свідком (Івана 4:1-29). Самарянка відчувала спрагу, вона була бідна, їй самій доводилося носити воду, вона втомилася і потребувала допомоги, а Ісус задовольнив її фізичні, соціальні й духовні потреби.

Те, як Христос учинив з викритою у перелюбі жінкою (див. Івана 8:3-11) і з багатьма іншими жінками, свідчить про Його зацікавленість у полегшенні їхньої долі й у відновленні їхньої гідності. Усе це показує, що Його любов не віддає переваги жодному класу людей. Господь подолав культурні бар'єри й навіть пішов проти важливих релігійних традицій, аби зцілити та спасти жінок, розвинути їхні дари та здобути їх для Свого Царства. Його любов не має жодних кордонів, жодних умов, вона дарована всім жінкам, які потребують Його підтримки. Подумайте про жінок, яким Господь явив Свою любов: ханаанка (Матв. 15:21-28; Марка 7:24-30); мати Ісуса (Івана 19:25-27); Марта й Марія (Івана 11:17-37); вдова з Наїна (Луки 7:11-17). Ісуса помазала миром Марія Магдалина, якій Він простив гріхи (Івана 12:1-11; Матв. 26:6-13; Марка 14:3-9; Луки 7:36-50). Христос зцілив жінку, яка страждала

на невиліковну хворобу (Луки 8:43-48; Матв. 9:20-22; Марка 5:25-34); а також безліч жінок зцілив від злих духів і хвороб (Луки 8:1-3). Господь зцілив скорчену жінку (Луки 13:10-13); звернув увагу слухачів на дар бідної вдови, яка вкинула дві лепти в скарбницю (Марка 12:41-44; Луки 21:1-4), і після Свого воскресіння з'явився Марії Магдалині (Івана 20:10-18).

Євангелія свідчать про те, що Ісус служив усім людям, задовольняючи їхні потреби, зцілюючи недуги, полегшуючи страждання, звільняючи від влади демонів. «Різноманітні були обставини й потреби тих, хто благав Його про допомогу, і жодний не пішов від Нього, не одержавши її. Від Нього виходив потік цілющої сили, несучи людям тілесне, розумове й душевне здоров'я» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 17). Ми читаємо, що Ісус зцілив тещу Симона-Петра від гарячки (Матв. 8:14, 15; Марка 1:29, 30; Луки 4:38, 39); очистив прокаженого (Матв. 8:2-4; Марка 1:40-44; Луки 5:12, 13); пробачив і зцілив паралізованого (Луки 5:24, див. також Матв. 9:2-8; Марка 2:3-12).

Христос відзначив незвичайну віру сотника, чий слуга був хворий і перебував на межі смерті; Він винагородив його віру, зціливши слугу (Луки 7:1-10; Матв. 8:5-13). Завдяки своїй великій вірі жінка, яка 12 років страждала на невиліковну хворобу, доторкнулася до Ісуса і відразу ж була зцілена Його силою. Христос сказав їй: «Дочко, віра твоя спасла тебе; іди в мирі» (Луки 8:48; див. також Матв. 9:20-22; Марка 5:25-34).

Спаситель не тільки зцілював тих, хто приходив або був приведений до Нього, а й часто виявляв Свою любов до тих, чії потреби бачив. Наприклад, якось у суботу Він навчав у синагозі, де була скорчена жінка, яка не могла випростатися. Ісус сказав їй: «Жінко, ти звільнена від своєї недуги!» (Луки 13:12) і поклав на неї руки. Жінка одразу ж випросталася і почала прославляти Бога за здобуту свободу. Яке полегшення бути звільненим від хвороби після 18 років страждань! В одного царедворця в Капернаумі син був при смерті, і він попросив Ісуса зцілити його. Христос милостиво задовольнив прохання цього чиновника, сказавши: «Іди, твій син живе!» (Івана 4:50).

Апостол Павло пише: «...Будучи багатим, заради вас Він став убогим, аби ви збагатилися Його зубожінням» (2 Кор. 8:9). Апостол ототожнює Христа з бідними. Ісус був багатий,

але відмовився від Своїх скарбів і став жебраком, аби бідне людство могло успадкувати багатство як тимчасового, так і вічного спасіння.

Служіння зцілення Ісуса було значно ширшим за те, яке описане в Євангеліях. Як сказав апостол Іван: «Є багато іншого, що вчинив Ісус. Якби докладно описати все, то, думаю, що світ не вмистив би написаних книг» (Івана 21:25).

Справжнє спілкування в апостольській Церкві

У ранній християнській громаді панував дух справжнього братства. Це була візитна картка апостолів і новонавернених. Вони вирішили перебувати в єдності з Христом та одне з одним, маючи спільне майно (Дії 2:42-44), одне серце й один розум. Кожен із них бажав поділитися своїм майном, щоб допомогти нужденним. Саме завдяки цьому «не було між ними жодного нужденного» (Дії 4:34). Поділ майна дозволяв віруючим задовольняти потреби тих, хто перебував у тяжкому становищі (вірші 32-47).

Апостол Яків підкреслював, що слухання Слова має поєднуватися з його застосуванням; і любов, що виявляється в словах, також має виражатися в діях. Що таке справжня релігія? «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем – це відвідувати сиріт і вдів у їхньому горі, зберігати себе чистим від світу» (Якова 1:27). Яків ніби повторює слова Ісуса: «Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглим був, і ви Мене напоїли; чужинцем був Я, і ви Мене прийняли; не мав одягу, і ви Мене одягнули; хворів, і ви Мене відвідали; у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене!» (Матв. 25:35, 36). Сироти і вдови терплять страждання, які торкаються серця Отця, тому людина, яка сповідує істинну релігію, «дасть суд сироті» і «заступиться за вдову» (Ісаї 1:17).

Саме в Антіохії послідовників Ісуса вперше назвали християнами (Дії 11:26). Текст свідчить: «Тоді постановили учні, кожний з них, по спроможності надіслати допомогу братам, які жили в Юдеї. Це й зробили, відправивши до старших через руки Варнави і Савла» (вірші 29, 30). Надання допомоги в цьому контексті може означати надання ресурсів (грошей, подарунків) для людей, які потребують.

Убогі як у матеріальному, фізичному, так і в духовному значенні займають особливе місце в служінні Ісуса, тому що саме їм проповідується Євангеліє (Блага вістка, Боже Царство) (Матв. 5:3; 11:5; Луки 4:18; 6:20). Історія про дар бідної вдови добре ілюструє цей момент.

Звівши очі, Ісус побачив, як багаті кладуть свої дари в скарбницю храму. Він також побачив бідну вдову, яка поклала дві маленькі мідні монети. «Правду кажу вам, що ця бідна вдова більше від усіх кинула, бо всі ці зі свого достатку кидали в дар Богові, а вона зі своєї вбогості вкинула все, що мала на прожиток» (Луки 21:3, 4; див. також Марка 12:41-44; 2 Кор. 8:9, 12).

Євангеліє не повідомляє нам, чи були в тієї жінки родичі, які дбали про неї. Сказано лише, що вона була бідною вдовою і пожертвувала все, що мала на прожиток. Те, що Ісус сказав про цю бідну вдову, ще раз свідчить: Його увага зосереджена на найбільшій з бідних не тільки в духовному, а й у матеріальному значенні: «а вона дала зі своєї убогості все, що мала, весь свій прожиток» (Марка 12:44).

Коли нужденні люди, такі як бідна вдова, дивляться на вас чи вашу церкву, чи бачать вони у вас втілення Ісуса Христа, а також всебічне зцілення й допомогу, які Він дарує через Свою Церкву?

МІСІЯ ЩОДО СИЛЬНИХ ЦЬОГО СВІТУ

Біблійні тексти для дослідження:

Дан. 4; 2 Цар. 5:1–19; Івана 3:1–12; 7:43–52; Матв. 19:16–22; Івана 19:38–42.

Пам'ятний вірш:

«Тому що яка користь людині, коли вона весь світ здобуде, а свою душу занепасть? Або що дасть людина взамін за свою душу?» (Матв. 16:26).

Біблія, Боже Слово, була написана багато років тому, проте вона і сьогодні є Божим одкровенням для нашого світу. Поряд із багатьма відкритими в ній істинами Біблія містить істину про природу людини. Сенс цієї істини ось у чому: чи то в Юдеї VII століття до н. е., чи в Україні XXI століття, люди, як і раніше, залишаються грішниками, які потребують Божественної благодаті.

Це стосується всіх людей, зокрема багатих і впливових. Багаті та впливові люди біблійних часів нічим не відрізнялися від багатих і впливових людей нашого часу, особливо в їхньому прагненні до багатства, слави та влади, нерідко за рахунок більш уразливих людей. Однак Бог піклується про спасіння багатих і сильних так само, як і про спасіння слабких і нужденних. Писання містить дивовижні приклади могутніх і багатих героїв, яких Господь використав для того, щоб вони були благословенням для цілих народів. Це Авраам, Ісак, Йов, Соломон, Йосип і багато інших.

Цього тижня ми будемо досліджувати Божу місію щодо багатих і могутніх. Ми побачимо, як Бог покликав деяких із

цих людей і як закликає і готує адвентистів сьомого дня для свідчення їм сьогодні.

Неділя, 26 листопада

НАВУХОДОНОСОР

Як адвентисти сьомого дня, ми віримо в так зване необмежене викуплення. На відміну від деяких християн, ми впевнені, що Христос помер за все людство, а не лише за особливу групу тих, хто наперед призначений Богом для спасіння. Оскільки Господь «бажає, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини» (1 Тим. 2:4), Ісус приніс Себе в жертву «за наші гріхи, і не тільки за наші, а й за гріхи всього світу» (1 Івана 2:2). Ось чому «Він вибрав нас у Ньому раніше від створення світу» (Ефес. 1:4), навіть якщо не кожен обирає Його. Саме тому в Біблії записані історії про те, як до Бога наверталися різні люди.

Прочитайте Дан. 4. Що сталося із царем? Що це говорить нам про спасіння, запропоноване одному з наймогутніших людей світу? _____

Яскравим прикладом того, як Бог досягає могутніх невірних, є біблійна історія царя Навуходоносора. Божий суд здійснився над ним так само, як і над деякими ізраїльськими царями (див., наприклад, 2 Хронік 32:25, 26; 1 Цар. 14:21–31; 1 Сам. 28). Біблійна розповідь про Навуходоносора, який дивом був зцілений від психічного захворювання і визнав Бога-Творця, свідчить: Господь піклується про багатих і сильних так само, як про слабких і нужденних. Згодом наймогутніша людина на Землі проголосила: «Тепер я, Навуходоносор, хвалю, звеличую та славлю Небесного Царя, що всі чини Його – правда, а дорога Його – правосуддя, а тих, хто ходить у гордошах, він може понизити» (Дан. 4:34). Якби всі багаті, могутні й гордовиті смертні зрозуміли цю істину!

Чого навчає нас ця історія? По-перше, Бог використовує посвячених віруючих, таких як Даніїл, аби звернутися до невірних сильних цього світу. По-друге, Він може безпо-

середньо втручатися в процес свідчення, щоб ці люди почули Його. Господь упокорив Навуходоносора за його гордість і зарозумілість. Хоч це дуже драматична історія, є багато інших шляхів, завдяки яким багаті, могутні й гордовиті люди можуть стати смиренними.

Навіть не володіючи багатством і владою, чому ми повинні бути обережні й уникати зарозумілості, яку виявляв цар Навуходоносор? Чому гордість – поширена вада не лише серед впливових людей?

Понеділок, 27 листопада

НААМАН

Як ми вже зазначали, Христос помер за всіх людей, незалежно від їхнього походження, багатства, етнічної приналежності чи статусу. Бог повертає до Себе серця впливових нехристиян у цьому світі й очікує, що вони житимуть згідно з наявним у них світлом (див. Е. Уайт. Дії апостолів. С. 416).

Прочитайте 2 Цар. 5:1–19. Які уроки ми можемо почерпнути із цієї історії про те, як здобувати людей для Господа?

Після того як Бог зцілив Наамана від прокази, він озвучив два незвичайних прохання. По-перше, начальник війська попросив дати йому стільки «землі, скільки понесуть два мули» з Ізраїлю до Сирії для поклоніння на ній живому Богові. Нааман озвучив пророкові Єлисею своє рішення: «Твій раб не буде вже приносити цілопалення та жертву іншим богам, а тільки Господеві» (2 Цар. 5:17). По-друге, Нааман попросив дозволу формально поклонитися разом зі своїм царем, хоч вирішив більше не поклонитися богам царя.

Нааман повірив у єдиного істинного Бога, однак, не маючи всього світла, ще дотримувався язичницьких вірувань. Те, що він узяв землю з Ізраїлю, свідчило: він недостатньо розумів Бога-Творця. Можливо, воєначальник припустив, що Бог панує

на певній території, як і його колишні боги; а може, він хотів збудувати жертовник із цієї землі. У будь-якому разі його віра в Бога була змішана з його колишніми переконаннями. Історія Наамана ілюструє процес, через який проходять язичники, які сьогодні навертаються до Христа. Один із уроків цієї історії полягає в тому, що для зміни світогляду потрібен час.

Друге прохання Наамана було ще більш бентежне. Навіщо йому просити дозволу вклонитися разом зі своїм царем, а потім благати Бога пробачити йому за це? Відповідь пророка дає підказку: «Іди з миром!» (2 Цар. 5:19). Як впливова людина у своїй країні, Нааман мав виконувати обов'язки, які кидали виклик його новій вірі. Важливо, щоб новонавернені, особливо вихідці з інших релігій, отримували підтримку й керівництво при зіткненні з культурними й соціальними вимогами свого минулого життя, доки вони повністю не зміцняться в новій вірі.

Пам'ятайте: Нааман залишив свою безбожну країну прокаженим, а повернувся зціленим чоловіком та учнем Бога-Творця. Він щойно почав свій шлях. Йому потрібен був час, щоб зростати духовно.

Які уроки ми повинні засвоїти із цієї історії про те, що не можна тиснути на людей і вимагати від них швидких результатів, особливо якщо ці люди не є християнами за походженням чи культурою?

Вівторок, 28 листопада

НИКОДИМ

Никодим був високоосвіченим фарисеем, який володів видатними талантами, «старійшина юдейський» (Івана 3:1). Ісус назвав його вчителем Ізраїлю (вірш 10). Никодим добре знав Писання, дотримувався всіх заповідей, був шанованим членом національної ради, проте відчував духовну потребу в Господі. Оскільки він був впливовий і багатий, його співвітчизники вважали, що Бог особливо благословив його. Проте виявилось, що зовнішнє враження було оманливе.

Прочитайте Івана 3:1–12. Що цей уривок повідомляє про духовні потреби Никодима і про те, як Ісус одразу звернувся до них увагу? _____

Прійшовши до Ісуса, Никодим відчув дивну неспівмірність, яку спробував приховати під напускною серйозністю. Проте Бог знав його серце. Так само Він знає серця й потреби всіх багатих і впливових людей. Никодим прийшов до Ісуса, оскільки хотів особисто поговорити з Ним. Гордість утримувала його від відкритого визнання Ісуса Месією, однак та ніч змінила його назавжди. Навіть переконавшись, що Ісус був посланий Богом, він протягом певного часу відкрито не визнавав себе послідовником Христа.

Прочитайте Івана 7:43–52 та 19:39. Що ці тексти повідомляють нам про Никодима й Ісуса? _____

Никодим перебував під сильним впливом галілейського Вчителя. Він неодноразово захищав Його перед синедріоном і шанував Його після розп'яття. Безперечно, Ісус торкнувся серця Никодима, який, незважаючи на свої знання й мудрість, дуже потребував Спасителя, як і всі ми.

Чому ми повинні остерігатися пастки, думаючи, що для спасіння достатньо лише знання істини? Скільки буде втрачено душ, які знали істину (навіть Триангельську вістку)?

Середа, 29 листопада

МІСІЯ ЩОДО БАГАТИХ

Прочитайте Матв. 19:16–22. Які уроки ми можемо почерпнути із цієї історії про людину, яка, на відміну від Никодима, не прийняла Ісуса?

Взаємодія Ісуса з багатим юнаком показує, наскільки небезпечно може бути пастка багатства. Поміркуйте над словами Христа: «І ще додам: легше верблюдові пройти через вушко голки, ніж багатому увійти в Царство Боже» (Матв. 19:24). Це,

звичайно, не означає, що багаті не можуть бути спасенні. Та якщо такі люди не будуть обережні, багатство справді може стати перешкодою для їхнього спасіння.

Зрештою, і багатих, і бідних наприкінці життя чекає та сама доля – могила. Багаті так само відчайдушно потребують спасіння, як і всі інші. За гроші можна купити дуже багато, але ніхто ніколи не зможе купити звільнення від смерті. Це визволення є виключно даром, який Ісус пропонує кожному, хто зажадає його вірою. «Я є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде жити» (Івана 11:25).

Прочитайте Луки 19:1–10. Чим ця історія відрізняється від історії про багатого молодого правителя?

Закхей відповів Ісусові так, як, на жаль, не відповів багатий юнак. Зверніть увагу, що Христос не наказав Закхею продати своє майно і роздати бідним, як сказав багатому молодому правителю. Господь знав, наскільки прив'язаний до своїх грошей багатий юнак, тож промовив саме ці слова. А Закхей, перебуваючи під впливом Святого Духа, усвідомлював, що йому потрібно внести певні зміни у своє життя, особливо щодо свого багатства.

«Тому що яка користь людині, коли вона весь світ здобуде, а свою душу занапастить? Або що дасть людина взамін за свою душу?» (Матв. 16:26). Що цей текст повідомляє кожному з нас?

Четвер, 30 листопада

МІСІЯ ЩОДО ВЛАДИ

Ісус умів дружити із сильними цього світу. Багато із цих людей захоплювалися Ним і поважали Його, та водночас чимало зневажало Його. Згадані в Біблії можновладці зверталися до Христа по допомогу і відчували Його турботу про них. До того ж чимало багатих і впливових людей не прийшли до Ісуса відкрито доти, доки не переконалися, що Він

справді Божий Син. Так було і з Никодимом, і з Йосипом із Ариматеї.

Прочитайте Матв. 27:57–60 (див. також Марка 15:43–47; Луки 23:50–53; Івана 19:38–42). Що ця розповідь говорить нам про те, як Бог використав цю багату людину, котра повірила в Ісуса?

Досі ми нічого не чули про Йосипа з Ариматеї. Раптом цей багатий чоловік з'являється майже нізвідки і своїми діями виконує пророцтво. Бог використовував і використовуватиме багатих людей у Своїх цілях. Отже, і ми повинні йти до них із місіонерським служінням.

Почати дружбу з впливовою людиною може бути одним із найскладніших етапів. За такими людьми краще не бігти, хай вони приходять до вас. Так робив Ісус: впливові люди ставали свідками Його вчення й сили від Бога і, спостерігаючи за Ним, переконувалися, що Він справді Божий Син.

Впливові люди намагатимуться співпрацювати зі щирими Божими служителями з певних причин. Вони хочуть бути частиною чогось доброго, що змінює життя людей. Вони усвідомлюють, що щире служіння може змінити їхнє життя. Завдяки тонкому підходу багаті та впливові люди можуть отримати необхідну їм допомогу, не розкриваючи публічно своїх потреб.

Другий етап – розпочати справжнє служіння як шлях, ідучи яким багаті та впливові люди можуть стати частиною Божого служіння. Знайдіть час, щоб інвестувати його в життя багатих і впливових людей у своєму суспільстві.

Завдання. Додайте до свого щоденного молитовного списку когось із можновладців, хто не є віруючим і з ким ви могли б час від часу спілкуватися.

Завдання із зірочкою. Напишіть листа людині, яка має владу, навіть якщо ви ніколи її не зустрічали, і повідомте їй, що молитесь за неї.

П'ятниця, 1 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Еллен Уайт «Служіння зцілення» розділ «Служіння багатим» (с. 209–216); у книзі «Відображаючи Христа» рубрику «Полонена служниця дбає про Наамана» (с. 337).

Ісус любить бідних так само, як багатих і впливових. Він помер як за князів, так і за жебраків. Він знав найефективніший спосіб досягти їхніх сердець. Спаситель попереджав нас, що «легше верблюдові пройти крізь вушко голки, ніж багатому ввійти в Царство Боже» (Марка 10:25). Цього тижня перед нами постає завдання донести Євангеліє Ісуса Христа до впливових і багатих людей. Вони також потребують спасіння, як і всі інші, навіть якщо, на жаль, не усвідомлюють цього через «безпеку», яку, на їхню думку, пропонує багатство.

«Багато сказано про наш обов'язок щодо занедбаних бідних, а чи не слід приділити деяку увагу і занедбанам багатим? Чимало людей дивляться на цей клас як на безнадійний, тому мало роблять, щоб відкрити очі тим, які були засліплені блиском земної слави й випустили зі своїх розрахунків вічність. Тисячі багатих людей зійшли в могилу, не отримавши застереження. Однак, незважаючи на позірну байдужість, багато заможних людей відчувають у душі пригніченість» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 210).

Запитання для обговорення:

1. Під час Свого земного служіння Ісус зруйнував кастові та класові бар'єри, служачи багатим і бідним. Як ми, адвентисти, розв'язуємо проблему розділення між багатими й бідними, яка укорінилася в нашому суспільстві?

---

2. Ісус сказав: «Посіяне в тернях – це той, хто слухає слово, але клопоти віку та омана багатства заглушають те слово, і воно залишається без плоду» (Матв. 13:22). Як ви думаєте, що Ісус мав на увазі, говорячи «омана багатства»? Чому нам не обов'язково бути багатими, аби бути звабленими багатством?

---

3. Обговоріть у класі запитання, поставлене наприкінці уроку за вівторок, про те, що знати істину – це не те саме, що бути спасеним завдяки їй. Чому це важлива відмінність для нас? Якщо нас не спасає лише знання істини, то що нас спасає?

---

4. Які ще причини ви можете назвати, чому багатий молодий правитель відкинув Ісуса, а Закхей прийняв Його?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Пам'ятний вірш цього тижня є частиною промови Ісуса, у якій йдеться про ціну учнівства. У Своїх настановах про учнівство Спаситель регулярно згадував про необхідність пам'ятати про ціну слідування за Ним, яка може бути високою. Уривки Матв. 16:24-28 і Луки 14:25-33 є ключовими для розуміння вчення Господа про те, що означає слідувати за Ним (див. також Марка 8:34-37; Луки 9:23-25). Важливо, що у Своїх настановах про учнівство Ісус не говорить про порочність грошей чи прокляття багатих людей. Він просто застерігає, що наше багатство може завадити нашому прагненню перебувати з Ним у вічності. Ніщо з того, що можуть дати нам гроші – насолоди, влада, слава, – не принесе нам жодної користі, якщо через це ми втратимо вічність.

Хоч Біблія не засуджує багатства, вона попереджає про потенційну небезпеку. За словами Павла, грошлюбство (а не гроші) є злом (1 Тим. 6:10). Багатих і могутніх, бідних і слабких однаково вітають у Божому Царстві. Петро зрозумів це в домі Корнилія: «Справді розумію, що не на обличчя дивиться Бог, але в кожному народі є той, хто прийнятний для Нього, хто боїться Його і чинить праведне» (Дії 10:34, 35). Бог так само піклується про спасіння багатих і сильних, як і про спасіння бідних і слабких.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**Ціна учнівства**

У вірші Матв. 16:24 записано сильні слова Ісуса щодо незаперечної ціни слідування за Ним: «Коли хто хоче йти за

Мною, нехай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною» (див. також Луки 14:26, 27). Спаситель не хотів, щоб Його послідовники керувалися прагненням отримати вигоду від здійснених Ним чудес. Слідування за Христом заради задоволення своїх бажань означало б, що наші взаємини з Ним користолюбні. Господь бажає, щоб Його послідовники щодня вмирили для корисливості, егоїстичних бажань і будь-яких амбіцій, які можуть перешкодити нашим стосункам із Ним. Його заклик враховувати ціну слідування за Ним – це насамперед запрошення для слухачів зрозуміти та прийняти його умови.

Ісус також вимагає від Своїх послідовників відданості, яка перевершує інстинкт самозбереження. Учні повинні ставити відданість Христу вище за власне життя. Узяти свій хрест – це символ неминучої, найболючішої смерті; він уособлює зобов'язання платити максимально можливу ціну за те, аби бути Його учнем. Як буквально несення хреста було актом підпорядкування римлянам, так і несення свого хреста в слідуванні за Ісусом означає цілковите підкорення Йому. Бути учнем не означає, що Господь виконає будь-яке наше прохання. Учнівство полягає ось у чому: ми передаємо Йому права власності на все, що стосується нас. Ісус говорить відверто, оскільки не хоче, щоб хтось назвався Його учнем, а потім був здивований високою ціною за свій вибір. Він не бажає, щоб Його учні підкорялися чомусь чи комусь, окрім Нього.

У розділі 14 Євангелія від Луки у зв'язку із ціною учнівства йдеться про два абсолютних принципи. Перший принцип згадується у віршах 26 і 27. Ціна слідування за Ісусом – це не доля обраних. Займенник «хто» означає: ціну учнівства заплатить кожна людина, яка бажає слідувати за Господом, незалежно від її соціального стану. Другий принцип міститься у вірші 33. Зректися всього заради слідування за Ісусом означає відмовитися від чогось не тільки фізично, а й емоційно, щоб людина не була одержима цим. По суті, Ісус закликав охочих слідувати за Ним відкласти вбік власні плани та прийняти Його плани. Цей принцип підкреслює: учень не повинен дозволяти будь-чому стояти на шляху його цілковитої відданості Христові. Спаситель очікує, що кожна людина, яка бажає слідувати

за Ним, має бути готова будь-якої миті відмовитися від усіх стосунків, усього майна і навіть самого життя. Ісус бажає, щоб кожна людина, яка прагне слідувати за Ним, змінила своє ставлення так, аби щодня присвячувати своє життя Христу за будь-яку ціну. Ці слова Господа – попередження кожній людині, яка бажає бути Його учнем, утримуватися від спроб зробити Його засобом для досягнення своїх цілей. Він очікує, що Його учні замінять свою волю Його волею і повністю віддадуть Йому контроль над своєю долею.

«Боже серце для багатих і сильних»

Бог пклуеться про спасіння багатих і сильних так само, як і про спасіння слабких і нужденних. Христос помер за всіх людей, незалежно від їхнього походження, етнічної приналежності, статі чи соціального статусу. Його крові достатньо для викуплення кожної людини від її гріхів і смерті. Отже, кожна людина має доступ до Його дару прощення та прийняття Богом. Масштаби здійсненого Христом викуплення безмежні, воно доступне як бідним, так і багатим (Івана 3:16; 2 Кор. 5:15; 1 Тим. 2:3-6). Хоч онлайн-пошук запиту «Боже серце для багатих і сильних» дає незначну кількість результатів, якщо порівняти з пошуком «Боже серце для бідних і слабких», слід підкреслити, що в Божому серці є місце для кожної людини, адже Він створив нас за Своїм образом і Христос помер за кожного з нас. Хоч спасуться не всі, однак кожна людина, яка колись жила чи живе зараз, мала або має доступ до Бога або через загальне одкровення (природу), або через конкретне одкровення (Боже провидіння, що діє серед ненавернених), або через особливе одкровення (Ісуса Христа й Писання). У тексті Дії 14:17 сказано, що Бог не переставав свідчити про Себе. На Небесах опиняться як люди, які були в земному житті мільярдерами, так і люди, які жили в бідності. Серед викуплених будуть люди, яких вважали надзвичайно розумними, а також ті, хто так і не навчився читати чи писати.

У Писанні згадуються багаті та впливові люди, котрі любили й боялися Бога. Приклади Старого Завіту включають Авраама, Ісака, Йова, Давида. Приклади Нового Завіту

включають Матвія (Матв. 9:9), начальника митників Закхея (Луки 19:1, 2), апостола Павла (Дії 9), ефіопського євнуха (Дії 8:26-40) і римського центуріона Корнилія (Дії 10). Цих людей відрізняло не так їхнє багатство, як їхні віддані взаємини з Богом, які вони мали попри своє багатство.

Крім наведених вище прикладів багатих і впливових людей, які не дозволили багатству та владі завадити їхнім взаєминам з Богом, Біблія також згадує про тих, хто дозволив своєму багатству утримати їх від цілковитої відданості Ісусові. Добре відомий приклад – багатий молодий правитель, який запитав Христа, що йому треба зробити, аби успадкувати вічне життя. Почувши про ціну, яку потрібно було заплатити, він відкинув пропозицію Ісуса слідувати за Ним. Хоч молодий правитель відкинув запрошення Ісуса, текст Марка 10:21 говорить, що Христос любив його. Факт, що Господь попросив цього юнака продати все своє майно, а гроші роздати бідним, перш ніж іти за Ним, не означає, що багаті люди не можуть бути Його учнями. У цьому випадку проблема полягала в тому, що багатство молодого правителя заважало йому підкорити своє серце Богові. Серце цього юнака полонило його величезне багатство, воно стало об'єктом його непохитної вірності.

Час нашого навернення має значення

Після свого зцілення від прокази Нааман звернувся до Єлисея з двома проханнями, які б сьогодні прозвучали недоречно.

1. Нааман попросив дозволу взяти із собою в Сирію два мули із землею Ізраїлю на знак свого зобов'язання не поклонятися жодному іншому богові, окрім живого Бога Ізраїлю (2 Цар. 5:17).
2. Він попросив дозволу вклонитися разом зі своїм царем у святилищі Ріммона, розглядаючи це не як акт поклоніння, а як частину своїх посадових обов'язків. Адже він був правою рукою царя і мав бути поруч із ним, куди б той не пішов (вірш 18).

Ці два прохання Наамана були незвичайні для Єлисея, тому він сказав йому: «Іди з миром!» (вірш 19). Однак сьогодні

Відповідь пророка викликала б занепокоєння в місіонерських колах. Відповідь Єлисея не заохочувала Наамана продовжувати ідолопоклонство; просто пророк вірив, що Бог діятиме в житті цього воєначальника. Нааман зробив величезний крок уперед у своїй духовній подорожі. Сам Бог організував його зустріч із Єлисеєм. Пророк радів із цього прогресу та вважав розсудливим не надто поспішати з іншими питаннями віри, які Нааман ще не був готовий прийняти. Той самий принцип навчання можна знайти в тексті Івана 16:12, де після трьох з половиною років спілкування зі Своїми учнями Ісус говорить їм, що має багато чого сказати їм, але Він не збирається цього робити, оскільки вони ще не готові. Христос знав їхню здатність сприймати нову істину. Він вирішив відкрити їм тільки те, що, на Його думку, було для них суттєвим, залишивши решту Святому Духові, Який діяв у їхньому житті. Еллен Уайт радить: «Хоч учитель істини має бути вірний у викладанні Євангелія, нехай він ніколи не виливає масу матеріалу, який люди не зможуть зрозуміти, тому що він новий для них і важкий для розуміння» (Євангелізм. С. 202)

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Людське життя обертається навколо грошей: заробляння й витрачання, добродійність і повернення десятини й пожертвувань. До грошей не можна ставитися легковажно. Не лише багаті люди стикаються з небезпекою зробити земні блага своїм ідолом. Бідні люди також можуть стати рабами того малого, що в них є, або бажання отримати більше. Отже, їм може загрожувати небезпека втратити вічність.

Для християн важливо, щоб ставлення до грошей і всього, що вони можуть собі дозволити, не заважало їхнім взаєминам із Богом. У цьому нам допоможуть два факти, які необхідно завжди пам'ятати: (1) земні накопичення тлінні; усе, що може запропонувати світ (задоволення, безпека, влада тощо), недовговічне; (2) того дня, коли ми станемо перед Богом і дамо звіт про своє життя, нас оцінюватимуть за здоров'ям нашої душі, а не за нашим багатством.

Оскільки Бог не дивиться на обличчя, Він, як і раніше, бажає, аби багаті та впливові люди стали учнями Христа. Найбільше Його турбує не те, що в руках людини, а те, що в серці. Біблійні приклади багатих і впливових навчають нас, що ця категорія людей також може бути сприйнятливою до Євангелія. Відповідальність відданих віруючих полягає в тому, щоб молитися про безпосереднє втручання Бога в процес свідчення, аби донести Благую вістку до впливових невіруючих, а також у тому, щоб наповнюватися Святим Духом і сприяти здобуттю їхніх сердець.

Біблійні тексти для дослідження:

Дії 17; 1 Кор. 2:2; Римл. 1:18–25.

Пам'ятний вірш:

«Бог, Який створив світ і все, що в ньому, будучи Господом неба і землі, не живе в рукотворних храмах» (Дії 17:24).

Описуючи перебування Павла в Афінах, Лука повідомляє: «Він проводив бесіди з юдеями та з побожними в синагозі, й щодня на майдані із зустрічними» (Дії 17:17).

Звичайно, Павлові було б найзручніше працювати серед одноплемінників – юдеїв. Однак апостол не хотів задовольнятися служінням лише серед свого народу, адже він мав свідчити всім людям.

До того ж Павло міг працювати з «побожними» язичниками (так званими прозелітами), чий світогляд вже зазнав істотних змін. Він ґрунтувався на біблійній основі, на якій Павло вже міг будувати, навіть якщо їм ще треба було пізнати Бога, Якого вони боялися, – Ісуса Месію.

Перебуваючи в Афінах, місті, відомому своєю філософією, апостол шукав нагоди свідчити місцевим жителям. Походження, світогляд і релігія багатьох були зовсім інші, ніж у Павла. Ці люди були далекі від священної історії євреїв, яка лежить в основі тієї віри, якою апостол хотів поділитися з афінянами.

Як Павло намагався зблизитися із цими людьми і чого ми можемо навчитися з його спроб?

ЄВРЕЙ В АФІНАХ

Прочитайте Дії 17:1–16. Чому Павло опинився в Афінах? Як він відреагував на побачене в місті?

Місто Афіни було «переповнене ідолами» (Дії 17:16). Знаючи історію свого народу та його схильність (попри нескінченні застереження) до ідолопоклонства, Павло обурювався, побачивши афінських ідолів. Безперечно, апостол керувався співчуттям до афінян, які могли померти у своїх гріхах, так і не дізнавшись про істинного Бога.

Нині наші міста, як і раніше, наповнені ідолами, хоч вони й менш очевидні, ніж побачені Павлом. На жаль, багато віруючих живе в містах, зовсім не реагуючи на цих ідолів. Однак апостол добре чув голос Святого Духа і керувався ним. На відміну від деяких християн, які не розуміють, що Євангеліє призначене для всього світу, Павло знав: Бог бажає спасти всіх людей, зокрема й афінян. Апостол розумів, що концепція глобальної місії полягає в тому, щоб нести Євангеліє людям, зовсім далеким від християнства, зокрема афінським ідолопоклонникам-язичникам і філософам.

Тому Павло часто відвідував ринкову площу, де можна було зустріти таких людей. Можна сказати, що тут він створив перший навчальний центр Глобальної місії, де вивчав і перевіряв різні методи досягнення сердець язичників.

Апостол розумів, що до афінян не можна звертатися так само, як до євреїв чи навіть до побожних язичників. Це були люди, центром життя яких не був Бог Ізраїлю чи Його діла серед ізраїльського народу. Якими б важливими не були ці поняття й вірування для юдеїв і навіть для побожних язичників, вони нічого не означали для людей, з якими зустрівся Павло на афінському ринку. Отже, він мав шукати новий підхід.

Ми часто прагнемо привести до Бога людей, чие минуле не має нічого спільного з так званою юдео-християнською спадщиною. Тому ми, як і Павло, маємо адаптуватися. Підхід, який успішний, наприклад, у Буенос-Айресі, може виявитися недовідним у Бангкоку.

Яким ідолам поклоняються люди у вашому суспільстві і як ви можете відкрити їм очі на марність цих ідолів?

Понеділок, 4 грудня

ПАВЛО В АРЕОПАЗІ

Отримавши доручення від Бога, Павло мав намір проповідувати Євангеліє скрізь, де б він не був. І саме цим він вирішив зайнятися в Афінах.

Прочитайте Дії 17:18–21. Як язичники на майдані реагували на слова й запитання Павла? _____

_____

Розповідаючи на майдані про «чужих богів», Павло, звичайно, справив враження на людей. Тому вони привели його в ареопаг, частину міста, де розглядалися юридичні й релігійні справи, хоч не схоже, щоб мав відбутися якийсь судовий розгляд за участю апостола. Напевно, вони захотіли вислухати його «нову науку» (вірш 19). Людині з красномовством, наснагою і розумом Павла було б важко залишитися непоміченою, навіть якщо він сповіщав ідеї, які здавалися цим людям дуже дивними.

У тексті Дії 17:21 написано, що афіняни нічим іншим не займалися, а лише говорили або слухали щось нове. Можливо, Лука звинувачував їх у лінощах? Напевно, ні. Імовірно, він звернув увагу на те, що афіняни були досвідченими мислителями й полемістами. Адже саме греки породили таких людей, як Сократ, Платон та Аристотель, – філософів, вплив яких дійшов і донині. Афіни протягом століть вважалися центром інтелектуальної і філософської думки. Хоч деякі із цих мислителів не були атеїстами (принаймні не в сучасному розумінні атеїзму), багато їхніх філософських ідей радикально відрізнялися від

учень християнства. Важко знайти місце у філософії епікурейців і стоїків для когось на кшталт воскреслого Месії.

Павло очікував, що в Афінах Святий Дух використає його знання й ораторські здібності, розвинуті під час навчання у Гамаліїла. Та насправді Святий Дух більше використав ту освіту, яку апостол здобув на вулицях Афін. «Наймудріші з його слухачів були здивовані, почувши його міркування. Він довів, що знайомий з їхніми творами мистецтва, літературою і релігією» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 237).

Після зустрічі з афінськими язичниками і філософами Павло написав коринтянам: «Бо я вважав за правильне не знати серед вас нічого, крім Ісуса Христа, і то розп'ятого» (1 Кор. 2:2). Який урок ми можемо почерпнути з того, наскільки важливе місце має займати в нашому свідченні Христос, незалежно від того, кому ми проповідуємо?

Вівторок, 5 грудня

ПАВЛО Й НЕВІДОМИЙ БОГ

Зверніть увагу, Павло не засуджував облудну релігію чи фальшивих богів афінян. Він зібрав усі позитивні моменти, які зміг знайти (хоч їх було небагато), і здобув із них користь.

Прочитайте Дії 17:22, 23. Що робить Павло, намагаючись викласти Євангеліє своїм слухачам? _____

«Мужі-афінци, з усього бачу, що ви дуже побожні» (Дії 17:22). Павло хвалив язичників! Їхня релігія була оманною, проте апостол похвалив їх за відданість їй, бо відданість навіть оманливому вченню більш похвальна, ніж цілковита байдужість до духовності.

Павло продовжував: «Бо проходячи й оглядаючи ваші святині...» (вірш 23). Описуючи своє знайомство з афінською релігією, апостол виражає шанобливе ставлення до її послідовників. Він не поспішав показати себе самопроголошеним експертом, який має відповіді на всі запитання і знає, як цим людям потрібно змінитися. Адже Павло справді був експертом і мав відповіді, необхідні цим людям! Однак він поведився не

так, інакше його одразу відкинули б. Натомість його вважали людиною, яка піклується про афінян і бажає їм добра.

Коментуючи напис: «НЕВІДОМОМУ БОГОВІ» (Дії 17:23), Павло скористався тим, що можна було розглядати як загальну основу. Вони вірили в бога (насправді в багатьох богів), що було чудовим стартом (деякі люди тоді були атеїстами) і можливістю для початку глибокої розмови. Апостол не насміхався і не засуджував появу жертovníка невідомому богові. Він оцінив цей факт позитивно і висловив своє захоплення народом, який дбає про духовні речі, докладаючи зусиль і витрачаючи кошти, щоб поклонитися тому, кого вони навіть не знали, на випадок, якщо вони щось упустили.

Чи помилялися афіняни? Звичайно, але цю оману можна було розвіяти. Важливим було те, що вони поклонилися щиро й віддано, згідно зі своїм розумінням. Павло усвідомлював, що з таким матеріалом може працювати Святий Дух. Апостол знайшов тему розмови, яка їх зацікавила.

Як ви думаєте, які теми й точки дотику могли б відкрити вам можливості для глибокої розмови з людьми?

Середа, 6 грудня

ПРЕДСТАВЛЯЮЧИ НОВОГО БОГА

Тепер, коли увага афінських мислителів була прикута до Павла, він направив свою аудиторію до Бога Небес.

Прочитайте Дії 17:24–27. Який підхід використовував Павло, намагаючись достукатися до своїх слухачів?

Слова Павла викликали велику цікавість у цих людей, які настільки дбали про духовне, що збудували жертovníк невідомому богові. Апостол розповів про Бога-Творця, Який не живе в храмі, «не приймає служіння людських рук» (вірші 24, 25), нічого не потребує, а задовольняє потреби людей. Культура Афін була просякнута грецькою міфологією, у якій боги були непередбачувані, егоцентричні й жорстокі, тому

слова Павла здивували та захопили його слухачів. Слухачі в ареопазі зробили свої перші невеликі кроки до Бога любові.

Виявляється, цього невідомого Бога можна було пізнати! Насправді Він також бажає бути пізнаним.

Імовірно, промова Павла в ареопазі була довшою за ті кілька слів, якими поділився Лука в книзі Дії апостолів. Можливо, для стислості він просто резюмував промову Павла. Якщо так, то кожному зі згаданих у тексті ідей Павло конкретизував. Тому промову Павла можна представити у вигляді таких кроків:

1. Спочатку Павло похвалив афінян за побожність і щирість.
2. Потім він показав, що познайомився з їхньою вірою і поважає її.
3. Далі апостол виклав одне конкретне питання, яке виявив, вивчаючи релігію афінян, і яке вони не розуміли.
4. Після цього він представив такі якості Бога, яких вони відчайдушно потребували, а саме: всюдисущість, любов і близькість до людини.
5. Наприкінці своєї промови Павло попередив слухачів про те, що означає відкинути пізнання Бога, Якого вони ще не знали (вірші 30, 31).

Спируючись на вірування афінян, Павло завів їх якнайдалі. Якщо йому вдалося зайти так далеко, він досяг успіху.

Зверніть увагу на те, що Павло сказав про створений світ і Бога-Творця (див. також Римл. 1:18–25). Чому це добрий початок для розмови з більшістю людей? Що у створеному світі так ясно вказує на Бога?

Четвер, 7 грудня

ПЕРЕТІНАЮЧИ МЕЖУ

Прочитайте Дії 17:24–34. Як Павло продовжує своє свідчення?

Цікаво зазначити, що Павло фактично цитував деяких із грецьких авторів, які написали щось досить близьке до біблійної істини і дали йому можливість вести своїх слухачів далі. Тобто апостол використовував своє знайомство з їхніми

віруваннями, щоб порозумітися зі слухачами і потім піти далі. Безперечно, у прагненні привести людей до Бога знайомство з їхніми віруваннями й пошук точок дотику може стати гарним способом достукатися до слухачів.

Зауважте також, що Павло використовує цю спільну з ними основу, щоб потім розповісти про воскресіння Ісуса й надію, яку вона дала всім людям. Лука описав реакцію слухачів на заключні слова Павла про воскресіння. Одні насміхалися із цієї ідеї, інші виявили бажання ще раз послухати про воскресіння, а деякі одразу повірили. Для нас ключовим у цій історії є те, що всі афіняни справді уважно слухали. І це дало Павлові надію із самого початку.

Ми знаємо, що деякі люди відкинуть Євангеліє. Однак ми маємо зробити все можливе, аби до цього вони зрозуміли, що відкидають. Завдяки своєму методу роботи серед афінян і стратегічному використанню інформації про них Павло зміг досягти того, що вони без упереджень почули про Бога, Якого вони не знають, але Який створив їх. Цей Бог любить їх і бажає, щоб вони пізнали Його. Він милостивий до них, незважаючи на їхнє невігластво. Проте незабаром настане Судний день. І якщо все це звучало надто неправдоподібно, то воскресіння Христа було доказом, який можна було перевірити.

Тепер, коли люди справді почули та зрозуміли цю вістку, їм довелося зробити особистий вибір: відкинути її одразу чи слухати далі. А дехто негайно наважився і став послідовником Ісуса (Дії 17:34).

Завдання. У молитві просіть Бога про Його керівництво, щоб дізнатися, як краще свідчити одному зі своїх знайомих.

Завдання із зірочкою. Досліджуйте соціальні мережі як «ареопаг», де ви можете представляти Євангеліє невірующим – з ясністю й розсудливістю Павла.

П'ятниця, 8 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Проповідь Павла в ареопазі навчає нас, як поводитися з групою невірующих. Результатом цієї проповіді було утворення в Афінах невеликої групи вірующих.

«Слова апостола, його поведінка й обставини праці були закарбовані богонатхненним пером, щоб засвідчити всім прийдешнім поколінням про його непохитну віру, мужність, з якою зносив самотність і злигодні, і перемогу, здобуту ним на користь християнства в самому серці язичницького світу.

Слова Павла – скарбниця знання для Церкви. Він цілком міг сказати щось таке, що викликало б роздратування в його гордих слухачів і поставило його у важке становище. Якби його промова містила прямі нападки на їхніх богів і великих мужів міста, апостола могла б спіткати доля Сократа. Проте з тактовністю, породженою Божественною любов'ю, він обережно спрямував погляди афінян від язичницьких богів до Бога, Котрого вони не знали» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 240, 241).

Своїм безпосереднім контактом з людьми, вивченням їхньої культури й релігії, своєю повагою до їхньої відданості духовним речам Павло досяг в Афінах великого результату. Як пише Еллен Уайт, слова Павла – це скарбниця знань для Церкви. Він не бажав дратувати своїх слухачів. Це було важливим, натхненим Богом досягненням, і ми маємо звернути на нього увагу.

Запитання для обговорення:

1. Узявши за основу історію Павла в Афінах, який перший крок має зробити кожен, хто розпочинає євангельську роботу в новому місці?

---

2. Як повинен діяти християнин, аби порозумітися з людьми, які не знають Бога?

---

3. Коли нас дратують сучасні ідоли, чого нам слід уникати, особливо коли ми починаємо роботу серед людей, які поклоняються цим ідолам?

---

4. Павло міг би просто познайомити людей з люблячим Богом, і вони залишилися б задоволені. Проте, розповівши про воскресіння, він перейшов межу, і це змусило людей подумати, що він помиляється. Чи правильно він вчинив? Поясніть свою відповідь.

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Прощаючись перед вознесінням на Небо, Ісус доручив своїм учням свідчити про Нього серед усіх народів (Матв. 28:19). Слово «народи» в цьому тексті стосується не держав, а груп людей. Група людей – це ті, хто має спільні історію, мову, переконання й ідентичність. На Землі немає такої людської спільноти, яка не потребувала б Євангелія Ісуса і де не потрібно було б готувати для Нього учнів. Передові місіонерські агенції, такі як *Global Frontier Missions* та *Joshua Project*, повідомляють, що у світі налічується близько 17 446 груп людей, з яких понад 7 400 ще не освітлені світлом Євангелія. Інакше кажучи, 42 % груп населення світу не мають місцевих християнських громад, здатних євангелізувати решту місцевого населення без зовнішньої допомоги. Дев'яносто п'ять із найменш охоплених Євангелієм груп людей розподілено за так званим вікном 10/40 – районом, у якому переважно проживають мусульмани, індуїсти, буддисти, анімісти, юдеї чи атеїсти. Деякі із цих груп практично не мають доступу до Євангелія. Групи, яких ще не досягло Євангеліє, також існують і в західних країнах через вплив секуляризму.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**Павло: універсальний місіонер**

Цього тижня ми заглибимося в тему свідчення людям, які не мають нічого спільного або дуже мало спільного з християнами з погляду релігійних вірувань і цінностей. Люди

різного етнічного походження й несхожих релігійних переконань живуть пліч-о-пліч і взаємодіють у суспільному житті. Через унікальний набір світоглядних уявлень ці люди мають різні духовні потреби та прагнення. Ми покликані ділитися своєю вірою і готувати учнів для Христа саме в такому мультирелігійному світі. На перший погляд це завдання здається складним. Воно вимагає виходу із зони релігійного комфорту (зі своїми кодексами й термінологією), переоцінки нашого ставлення (відмови від стереотипів та упереджень) до людей з іншими поглядами й вивчення нових евангелізаційних підходів. На додаток до всього багато нехристиян не схвалює християнства. На щастя, у Біблії наведено приклади місіонерів, які свідчили таким людям.

Після свого навернення до християнства апостол Павло продемонстрував невпинну відданість справі поширення Євангелія серед усіх народів. Однак він використовував різні підходи до своїх слухачів, залежно від того, були вони євреями чи язичниками. Порівнюючи його проповідь юдеям у синагозі в Антіохії (Дії 13:13-43) з виступом перед язичниками в ареопазі (Дії 17:16-33), ми бачимо, що він виявив великий такт і чуйність до своєї аудиторії. В Антіохії апостол цитує Писання, доводячи, що пророцтва Старого Завіту сповнилися в Ісусові. В Афінах він починає з того, з чим його язичницька аудиторія була найбільш знайома: замість низки біблійних уривків згадує про жертovníк невідомого Бога і цитує їхніх поетів. Павло використовує інформацію, відому його слухачам, щоб розповісти їм про «Господа неба і землі», Бога-Творця. Не виправдовуючи вірувань афінян, апостол хвалить їх за релігійність. Ця позитивна оцінка могла зацікавити аудиторію рештою його виступу. Павло, глибоко стурбований численністю їхніх ідолів, усе-таки був стриманий у своїй поведінці. Будь-який прояв гніву та звинувачення на адресу цих людей, які не знали Божої істини, позбавили б його дорогоцінної можливості викласти їм Євангеліє. Важливо зазначити, що його ставлення до життєвого укладу афінян не завадило закликати їх до покаяння.

Згадане вище становище найкраще проілюстровано публікацією Марка Алана Пауелла 2004 року, у якій наведено

результати дослідження впливу повсякденних реалій людей на читання й тлумачення Писання (див. Allan Powell. *The Forgotten Famine: Personal Responsibility in Luke's Parable of the 'Prodigal Son' in Literary Encounters with Reign of God*, ed. by Sharon H. Ringe and H. C. Paul Kim, New York: T & T Clark, 2004). На першому етапі дослідження Пауелл опитав дві групи студентів біблійної семінарії, одну в Сполучених Штатах, а іншу в Санкт-Петербурзі, Росія. Експеримент полягав у тому, аби студенти прочитали історію про блудного сина в Луки 15:11-32, закрили свої Біблії, а потім якнайточніше переказали її один одному у своїх групах. Пауелл виявив дві основних відмінності в усному переказі цієї притчі. З одного боку, тільки 6 % американських студентів згадали про голод з вірша 14, тимчасом як у Санкт-Петербурзі про нього згадали 84 % студентів. З іншого боку, 100 % американських студентів наголошували на розтрачанні блудним сином своєї спадщини, а серед російських студентів цю деталь запам'ятали лише 34 %. Для американських студентів згадка про голод здалася зайвою деталлю, яка не додає нічого суттєвого до історії. Оскільки в них не було недавніх спогадів про голод, усі вони підкреслювали розтрату багатства як безвідповідальну поведінку. Однак для російських студентів, які жили та спілкувалися з деякими, котрі вижили після 900-денної блокади міста Ленінграда 1941 року нацистською армією, що спричинила голод і забрала життя до 670 000 осіб, згадка про голод була важливою деталлю, яка багато додала до історії. Цей експеримент свідчить про необхідність адаптувати і стиль, і зміст свого звернення до слухачів, як це зробив Павло, звертаючись до афінян.

Необхідність інновацій у місіонерській діяльності

Порівняно зі своїми сучасниками апостол Павло вирізнявся нестандартним підходом до служіння, особливо в Афінах. Його навіть можна назвати авангардистом, настільки універсальним та адаптивним було його служіння. Його унікальні місіонерські якості конче потрібні сьогодні й нам. Сучасний ареопаг існує у різних пропорціях і формах у багатьох міських центрах. Це може бути міська площа, парк, кут вулиці, торговий центр,

університетський амфітеатр чи кафе. Церкві потрібні брати й сестри з відповідними дарами, талантами, особистісними якостями та творчими здібностями, наділені повноваженнями і свободою для служіння в умовах сучасності. Членам Церкви, здатним адекватно діяти в нетрадиційній обстановці, як і зацікавленим нехристиянам, слід надати свободу досліджувати нові способи поширення Євангелія, навіть якщо ці способи спочатку здаються нетрадиційними.

Коли Бог попросив Авраама принести в жертву його сина Ісака, через якого обіцяв зробити Авраама батьком багатьох народів, це було нетрадиційне прохання (Буття 22). Відповідь Єлисея на два дивних прохання Наамана (2 Цар. 5): «Іди з миром!» – могла сильно спантеличити (див. урок минулого тижня). Божий наказ Ісаї три роки ходити оголеним вулицями міста, проголошуючи союзникам Юди вістку про загибель, був справді незвичайний (Ісаї 20:2-4). На підставі цих біблійних прецедентів можна дійти такого висновку: «Якщо читати Біблію в її контексті, вона пропонує безліч тверджень і прикладів, які показують, що Бог схвалював такі місіонерські методи, які можуть не відповідати звичній для нас практиці. І загальне прочитання, і конкретні зрозумілі тексти Біблії припускають, що Бог більш відкритий і креативний, ніж ми. Якщо це так, нам не слід поспішно засуджувати інші методи як відмінні або незвичні» (Jon Paulien. *The Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical Testimony in A Man of Passionate Reflection*. Bruce L. Bauer, ed. Berrien Springs, MI: Department of World Mission, Andrews University, 2011. P. 85). Замість того щоб продовжувати орати місіонерські поля традиційними методами, нам потрібно бути гнучкими, винахідливими й неупередженими щодо нових і навіть незнайомих підходів до Божої місії. Місія виникла в Бога і належить Йому. Тому нам треба покладатися на Нього. Завжди звертаймося до Нього, як цар Йосафат, кажучи: «Боже наш... ми не знаємо, що зробимо, бо наші очі – на Тебе!» (2 Хронік 20:12). Якщо ми щирі, Господь відкриє нам Свою волю. Можливо, Його шлях не буде для нас звичайний, як і для Йосафата було незвично відправити свою армію на війну зі співом. Проте одне можна сказати точно: виконання місії Божим шляхом

і з Божою силою здійснить Його спасенний намір освітити Євангелієм кожен прошарок суспільства.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Усі люди перебувають під впливом своєї культури й обмежені своїм світоглядом. Цей важливий факт слід враховувати при викладанні Євангелія. Служіння апостола Павла пропонує нам гарний приклад роботи з нехристиянами. Нижче наведено кілька основних принципів, які мають значення для нашої місії щодо тих, хто ще не знайомий з Євангелієм:

1. Культура людей з їхніми глибоко вкоріненими уявленнями та світоглядом – єдина система відліку. Не можна очікувати, що люди відреагують позитивно на те, що перебуває за межами їхньої системи поглядів. Тому дуже важливо завжди уважно ставитися до повсякденних реалій людей, яким ми свідчимо.
2. Нам треба діяти стримано й шанобливо щодо нехристиян. Ми можемо отримати важливі відомості про нехристиян, вивчаючи їхні системи вірувань і розмовляючи з ними, щоб знайти ті спільні точки, які можна було б використати для проповіді Євангелія.
3. Ми також повинні зосередитися на нагальних потребах і прагненнях нашої аудиторії і показати, як Христос може їм допомогти. Ми не повинні дозволяти нашим власним культурним поглядам заважати тому, як Бог бажає через нас представити Себе нехристиянам. Важливо, щоб, представляючи Євангеліє, ми утримувалися від таких припущень: наші слухачі знають усе те, що ми знаємо про Бога; у них такі самі цінності, які небайдужі нам; вони розуміють гріх так само, як і ми, і так само відчувають свою провинку й потребують Божого прощення.
4. Нарешті, потрібно бути обережними, щоб не втратити суті нашого повідомлення в процесі його адаптації до нашої аудиторії. Євангеліє призначене для того, щоб протистояти всім аспектам світоглядних установок, які не узгоджуються з Писанням.

МІСІЯ ЩОДО
НЕХРИСТІЯН

Частина 2

Біблійні тексти для дослідження:

1 Цар. 11:1–6; Матв. 4:23–25; Матв. 15:22–28; Марка 7:24–30; Дії 10:34, 35; Матв. 8:10, 13.

Пам'ятний вірш:

«Тоді Ісус сказав їй у відповідь: О жінко, велика твоя віра! Нехай буде так, як ти хочеш! І видужала її дочка тієї ж миті» (Матв. 15:28).

Одразу після гріхопадіння людей люблячий Бог шукає Своїх заблудлих дітей (Бут. 3:9). І донині Господь прагне спасти тих, хто гине (див. Об'явл. 14:6–12), зокрема й жителів міст. У 2018 році Організація Об'єднаних Націй опублікувала свої останні дані про те, що 55 % населення планети проживає в міських районах, а до 2050 року ця цифра зросте до 68 %. Ми не маємо вибору: ми повинні свідчити і жителям міст.

Однак багато Божих людей чинять так само, як Йона, коли його закликали свідчити в Ніневії, – вони втікають від цього завдання. «А все, що раніше було написано, написано для нашого навчання, щоби через терпіння і вітиху з Писання ми мали надію» (Римл. 15:4). Історію про Йону також включено до Писань.

Перебуваючи на Землі, Ісус служив не лише жителям Ізраїлю, а й чужинцям, тобто тим, хто не належав до єврейської нації та обраного народу.

Цього тижня ми будемо вивчати біблійну історію про місію Христа в Тирі й Сидоні, намагаючись засвоїти уроки, які можна застосувати в нашому повсякденному житті.

Неділя, 10 грудня

МІСІЯ У ВІДДАЛЕНИХ РЕГІОНАХ

Євангеліє повідомляє, що Ісус і Його учні вирушили із Генісаретської землі (Матв. 14:34) «до околиць Тира й Сидона» (Матв. 15:21). Чому Господь привів апостолів із Галилеї до цих язичницьких місць? Він веде Своїх учнів кордонами чужих регіонів, щоб там вони могли осягнути уроки, які не так легко було засвоїти в Галилеї. Ці уроки допомогли б їм підготуватися до їхньої місії: іти й навчати всі групи людей, зокрема й містян.

Прочитайте уривки Суд. 3:1–6; 1 Цар. 5:1–12; 11:1–6. Як ці тексти допомагають нам зрозуміти передісторію цих міст?

З уривка Суд. 3:1–6 ми дізнаємося, що Господь використовував ці давні народи для випробування віри ізраїльтян. На жаль, Божий народ не витримав цього випробування: «І вони брали їхніх дочок собі за жінок, а своїх дочок давали їхнім синам, та служили їхнім богам» (вірш 6). Фактично від самого початку ці люди були каменем спотикання для Ізраїлю.

Уривок 1 Цар. 5:1–11 описує тісний зв'язок між сидонянами та євреями. Хоч цей зв'язок був економічно взаємовигідний, проте в духовному плані на євреїв, як і раніше, негативно впливали язичництво й ідолопоклонство їхніх торгових партнерів.

Як свідчить уривок 1 Цар. 11:1–6, подальший розвиток цих відносин мав тяжкі наслідки: цар Соломон одружився із сидонською принцесою, яка збила його з правильного шляху. «І пішов Соломон за Астартою, богинею сидонською» (вірш 5).

Проте, незважаючи на історію язичництва й ідолопоклонства та їхній негативний вплив на вибраний народ, Ісус привів Своїх учнів у ці місця. Саме Він ініціював цю міжкультурну міську місію, бо протистояв упередженості й фанатизму учнів. Так Спаситель представив Своїм послі-

довникам комплексну модель евангелізації у містах для всіх культур і національностей.

Адвентистський місіонер у місті стикається з багатьма проблемами, зокрема зі здоров'ям і довкіллям. Інші труднощі включають високу вартість життя, расизм, фанатизм, націоналізм, обмеження свободи віросповідання й вираження власних поглядів. Однак, незважаючи на ці перешкоди, ми маємо звершувати служіння в містах.

Як ви можете допомогти тим, хто бере участь у міському служінні?

Понеділок, 11 грудня

У ПОШУКАХ ДУШ

Незважаючи на зовнішні та внутрішні труднощі, Ісус милоствиво закликає нас брати участь у Його місії для міст.

Прочитайте Матв. 9:35–38. Що ці тексти говорять нам про місію для багатьох людей, де б вони не перебували?

Ісус змилосердився над натовпами людей, які можна зустріти в містах. У тексті Луки 19:41 зазначено, що Ісус плакав над Єрусалимом. Ми можемо не розуміти глибини любові Христа до Своїх дітей, зокрема до тих, які живуть у містах. Ось чому у вірші Матв. 9:38 Ісус повелів нам молитися про те, щоб своїми серцями й мотивами ми уподібнювалися до Нього.

Прочитайте Матв. 4:23–25. Коли Ісус почав Своє служіння, з яких регіонів до Нього приходили люди?

У тексті 25 написано, що за Ісусом ішло багато людей з Галилеї, Десятимістя (союз десяти міст-держав) на сході, з Єрусалима та Юдеї на півдні. Окрім Самарії, з якого ще регіону не було людей? З прибережного району Тира й Сидона, частини

Фінікії, що простягалася вздовж Середземного моря на північний захід від Галилеї. Тепер ми розуміємо, чому Ісус пішов туди! Ця подорож до Тира й Сидона була однією з міжкультурних місіонерських подорожей Ісуса.

«Після зустрічі з фарисеями Ісус залишив Капернаум та, перейшовши Галилею, вирушив до гористої місцевості, розташованої на кордоні з Фінікією. Там, на заході, у низовині, виднілися стародавні міста Тир і Сидон з їхніми язичницькими храмами, пишними палацами, базарами й заповненими кораблями гаванями» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 399).

Як ми можемо допомогти людям зрозуміти, наскільки непотрібні їхні «пишні палаци, базари» і чому їм потрібний Ісус?

Вівторок, 12 грудня

У ТИРІ Й СИДОНІ

Дослідники Біблії вважають, що Євангеліє від Матвія було написано спеціально для єврейської аудиторії, а Євангеліє від Марка – насамперед для язичників. Вивчаючи ці Євангелія, корисно пам'ятати про цю відмінність.

Прочитайте Матв. 15:22–28 і Марка 7:24–30. Які відмінності ви бачите в описі цієї жінки?

Зверніть увагу, що Матвій описує цю матір, згадуючи її національність, – ханаанка. Святий Дух спонукав Марка додати інші характеристики до портрета цієї жінки: «грекиня», «родом із Сирофінікії» (тобто сиріянка з Фінікії) – цей термін використовується в Біблії лише в цьому вірші.

Подумайте, як ця історія з розділу 15 Євангелія від Матвія могла вплинути на основну аудиторію читачів з їхньою історією і світоглядом. Аудиторія Матвія побачить у цій матері зневажену язичницю. Причиною був історичний досвід єврейського народу з ханаанами як групою ідолопоклонників, чий безбожний спосіб життя та звичаї довгий час були каменем спотикання для їхнього народу. Навіть учні Христа не

розглядали можливості, що ця жінка мала віру і могла бути частиною Божого Царства!

Читаючи розділ 7 Євангелія від Марка, аудиторія, яка складається з язичників, реагуватиме інакше, ніж аудиторія Матвія. Язичники не мали такого досвіду з ханаанами, як євреї. Вони ототожнювали себе із цією жінкою, язичницею із Сирофінікії. Ісус зцілив одну з них! Для язичників ця жінка була люблячою матір'ю, яка непокоїлася про долю своєї дочки і хотіла, щоб Учитель зцілив її незалежно від її етнічного походження.

«Христос не відразу відповів на прохання жінки. Він прийняв представницю зневаженого народу так, як це зробили б юдеї. Холодний, безсердечний прийом, виявлений цій жінці спочатку, мав відкрити учням ставлення юдеїв до таких людей. Проте співчуття до жінки-язичниці, виявлене потім у задоволенні її прохання, мало навчити учнів правильного ставлення до язичників» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 400).

Прочитайте 1 Івана 2:2. Що цей текст свідчить про рівність всіх людей перед Богом?

Середа, 13 грудня

ПЕРЕШКОДИ УСУНУТО

На недосяжних околицях міст є багато людей, які прагнуть надії. Що заважало Божому народові за часів Христа нести вістку про Месію в такі чужоземні міста, як Тир і Сидон? Націоналізм, гордість і забобони засліпили Божий народ. Це перешкоджало йому побачити, що зовсім поряд живуть люди, котрі прагнуть надії, яку звіщають пророцтва про Перший прихід Христа. Нині в містах також є багато груп населення, а Ісус Христос бажає, щоб Його народ розділив із ними «блаженну надію» Другого приходу (Тита 2:13). Для Ісуса не мала значення національність людини, нас це також не повинно турбувати.

Прочитайте Дії 10:9–16, 28, 34, 35. Як би ви узагальнили урок, який виклав Святий Дух? _____

_____

_____

_____

Під час обідньої молитви Петро отримав видіння. Він побачив якусь річ, мов велика скатертина, прив'язана з чотирьох кутів і наповнена різними нечистими тваринами та птахами. Тричі у видінні він почув повеління: «Встань, Петре, заріж і їж!» Бог використав це видіння, щоб допомогти Петрові усвідомити його релігійну гордість і фанатизм щодо язичників. Зрештою апостол зрозумів цю істину: «Відкривши уста, Петро промовив: Справді розумію, що не на обличчя дивиться Бог, але в кожному народі є той, хто прийнятний для Нього, хто боїться Його і чинить праведне» (Дії 10:34, 35).

У цьому контексті поміркуємо над історією, що трапилася в межах Тира й Сидона. Ще раз проаналізуємо, як Ісус поведився з матір'ю, яка благала про допомогу. Які уроки засвоїли учні із цієї подорожі? Чи перекликалися ці уроки з висновками Петра після видіння? Як ми можемо застосувати їх у нашому житті сьогодні і щодо повеління Христа свідчити в містах? Які упередження заважають нам бачити потреби містян? Які можливості Бог надав нам у містах, аби розширити наше розуміння місії та обережно протистояти релігійній відокремленості, фанатизму, націоналізму й духовній гордині?

Ісус терпляче навчав Своїх учнів, які ще не до кінця розуміли, що великий Божий План спасіння призначений для всієї людської сім'ї, а не лише для однієї нації чи сільської етнічної групи. Святий Дух може допомогти нам подолати наші упередження, щоб завершити доручену нам місію у містах.

Прочитайте Гал. 2:11–13. Чи важко нам позбутися ввібраних з дитинства забобонів? _____

_____

_____

Четвер, 14 грудня

«ЧИ ЗНАЙДЕ ВІН ВІРУ НА ЗЕМЛІ?»

Це запитання Ісус поставив наприкінці однієї зі Своїх притч: «Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:8). Як учні Христа, ми повинні зрозуміти, що саме шукає Ісус. А Він сказав, що шукає віри, яка сяє навіть у темряві.

Прочитайте тексти Матв. 8:10, 13; 9:2; 20:29–34; Марка 2:5; 10:46–52; Луки 18:35–43. Кого Ісус визнав такими, котрі мають віру? _____

До цього списку ввійшли люди, віра яких сяяла навіть у темних містах. У Капернаумі Спаситель відзначив кількох людей, які мали віру. Це навернений сотник-язичник, віру якого Ісус оцінив як велику (Матв. 8:10, 13). Це чотири сповнених віри друга, які розібрали дах, щоб доставити свого паралізованого приятеля до Ісуса (Матв. 9:2; Марка 2:5). А також сліпий Вартимей, чия віра яскраво засяяла в Єрихоні (Марка 10:52).

Можна припустити, що велика віра буде знайдена і серед Божого народу. Однак навіть у рідному місті Ісуса, Назареті, маловір'я і цілковите невір'я обмежили служіння Христа. Ісус кілька разів назвав ізраїльтян маловірами (Матв. 6:30; 8:26; 14:31; 16:8), а одного разу навіть вигукнув: «О роде невірний і розбещений» (Матв. 17:17).

Це урок для нас: віру можна знайти в несподіваних місцях – у містах серед іноземців, язичників і людей інших релігій. Ми повинні покірно йти в міста, як це робив Ісус, і шукати тих, хто, почувши вістку спасіння, відповідь спасенною вірою в Господа. І вони справді є там.

Завдання. Як ви дізналися про Ісуса й Триангельську вістку? Назвіть три духовних благословення, які ви отримали від Ісуса у своєму житті. Підготуйтеся розповісти про цей досвід у своєму класі Суботньої школи.

Завдання із зірочкою. Відкрийте своє серце в молитві про більшу віру, щоб поділитися своєю любов'ю з ближніми й далекими. _____

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Серед тих, кого євреї називали язичниками, були мужі, котрі краще розуміли біблійні пророцтва про Месію, аніж учителі Ізраїлю. Деякі з них сподівалися, що Його Прихід принесе звільнення від гріха. Філософи теж намагалися збагнути таємницю єврейської релігії. Та фанатизм юдеїв перешкоджав поширенню світла» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 33).

«Господь Ісус, могутній Спаситель, помер за ці душі. Він може пробудити їх від байдужості, Він може пробудити в них співчуття, пом'якшити їхні серця, відкрити їхнім душам красу й силу істини. Майстер-Трудівник – це Бог, а не обмежена людина, і все-таки Він закликає людей бути Його співпрацівниками, через яких зможе нести світло тим, хто перебуває у темряві. Господь має скарби у всіх церквах, і нам не слід засуджувати так званий релігійний світ, а в покорі й любові представляти всім істину, яка вона є в Ісусі. Нехай люди побачать благочестя й відданість, нехай побачать христоподібний характер і наблизяться до істини... Вони мають звеличити Ісуса, Викупителя світу, вони повинні проповідувати Слово життя» (Е. Уайт. Адвент Рев'ю енд Саббат Геральд, 17 січня 1893 р.).

Запитання для обговорення:

1. Які невідкладні потреби в місці вашого проживання можуть дати вам і вашій громаді можливість звернутися до душ, які не знають істини?

---

2. Поміркуйте над наведеними вище словами Еллен Уайт: «Господь має скарби у всіх церквах, і нам не слід засуджувати так званий релігійний світ». Як ми можемо показати людям помилковість їхнього шляху і водночас не засуджувати цих людей?

-
-
-
3. «Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:8). Що Ісус мав на увазі, ставлячи це риторичне запитання? У чому різниця між вірою і переконанням? Чому деяким людям навіть із правильними переконаннями може не вистачати віри під час Другого приходу Христа?
-
-
-

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Хоч Євангеліє від Матвія було написано спеціально для єврейської аудиторії, у ньому часто йдеться про присутність поруч з Ісусом язичників. Наприклад, коли мудреці зі Сходу здолали довгий шлях, аби вшанувати справжнього царя Ізраїлю, первосвященники та книжники (мудреці Ірода) не доклали до цього жодних зусиль. Ісус похвалив віру римського сотника, наголосивши, що й в Ізраїлі не знайшов такої віри (Матв. 8:10). Римський сотник і його воїни, які стерегли Розп'ятого на хресті, визнали Його Божим Сином (Матв. 27:54). Так Матвій підкреслює три важливих істини: (1) Божий План викуплення завжди включав усі народи Землі; (2) язичники не байдужі до впливу Святого Духа; (3) відмова від етнічних, культурних і релігійних забобонів для прояву любові до людей і служіння їм, як це робив Христос, є передумовою ефективного міжкультурного служіння. Отже, окрім заклику до глобальної місії, Євангеліє від Матвія також несе вістку про етнічне примирення в Христі.

Інші автори Євангелій також звертають увагу на взаємодію Ісуса з язичниками: Він проповідував у язичницькому регіоні Десятимістя (Марка 5:1) і в самарійському місті (Івана 4), зцілив слугу римського сотника (Луки 7:1-10). Спілкування Ісуса з іноземцями показало, що Боже Царство призначене для всіх народів: і для євреїв, і для язичників. Ісус продемонстрував на практиці, що Бог завжди прагнув охопити Своєю любов'ю всіх людей без винятку.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР**Боже серце для всіх народів у старозавітні часи**

Господь завжди хотів мати взаємини завіту з усіма людьми. Його турбувало не тільки спасіння ізраїльтян, тому через Авраама Він бажав поширити Свою викупну благодать на кожен народ (Бут. 12:1-3). Покликання Авраама бути благословенням для всіх народів вказує на те, що ці народи від самого початку були включені до Божого Плану викуплення. Інакше кажучи, намір Господа охопити спасінням усіх язичників (усі народи світу) не був Його планом Б. Через століття після покликання Авраама Він озвучив той самий заклик біологічним нащадкам Авраама (Ізраїлеві): стати народом священників для всіх народів (Вих. 19:6). Неодноразово Бог нагадував Ізраїлю: вони були обрані не тому, що були найкращими серед усіх народів (див. П. Зак. 7), а тому, що Він полюбив їх. Ізраїль був обраний, щоб стати провідником, через який інші народи пізнають Бога і поклоняються Йому. Єврейський народ мав стати світлом для інших народів. У тексті Єрем. 2:3 Ізраїль згадується як початок Божого врожаю, а це означає, що після першого плоду очікувався більший урожай. Відтоді як Бог закликав Авраама бути Своїм прапорonoсцем, Його план полягав у тому, щоб дарувати спасіння як євреям, так і язичникам. Отже, Ізраїль як нація не був обраний як винятковий серед усіх інших націй. Оповіді Старого Завіту чергуються з історіями про язичників, які прийняли Бога Ізраїлю як свого Бога. Приклади включають Рахав, Рут, Урію хіттеянина, царицю Савську.

Хоч Бог обрав Ізраїль Своїм представником, Він не залишив посередництво у здійсненні Свого Плану викуплення лише євреям. Господь невідступно відкривав Себе людям інших народів. Еллен Уайт пише: «За межами єврейської нації були мужі, котрі провіщали з'явлення Божественного Вчителя. Ці люди шукали істину, тому їм був посланий Дух одкровення. Один за одним, подібно до зірок, що з'являються на темному небосхилі, поставали такі вчителі. Їхні пророчі слова вселяли надію в серця тисяч язичників» (Бажання віків. С. 33).

Мелхиседек, ханаанський цар-священик, є одним із таких неізраїльтян, до яких Бог звернувся без посередників. Мелхи-

сидек був священником Бога Всевишнього (Ель Еліона). Розповідь про зустріч Мелхиседека з Авраамом дуже повчальна (див. Бут. 14:14-24). Авраам ототожнює свого Бога Ягве з Ель Еліоном трьома способами. По-перше, він об'єднав два Божественних імені – Ягве й Ель Еліон – у жести, який означає, що вони вказують на одного й того самого Бога (вірш 22). По-друге, Авраам повторив слова Мелхиседека про Ель Еліона, додавши до них ім'я Ягве: «Я звів свою руку до Господа, Бога Всевишнього, Творця неба й землі» (вірш 22). По-третє, прийняття Авраамом благословень Мелхиседека й передача патріархом десятини ханаанському священникові означають, що Авраам узаконив Мелхиседекове священство (вірші 19, 20). Бог обрав Мелхиседека «Своїм представником серед людей того часу, хоч він і належав до ханаанської громади» (Жак Б. Дюкан. Буття. Міжнародний біблійний коментар адвентистів сьомого дня. С. 214).

Важливо зазначити, що постійне й різноманітне спілкування Бога-Місіонера зі Своїми творіннями не робить участі віруючих у Його місії недоречною. Тексти Матв. 28:18-20 та 1 Петра 2:9 вказують на те, що підготовка учнів для Христа є основною причиною нашого існування; і це стосується як усієї Церкви, так і окремих віруючих. Для нас це привілей – бути співпрацівниками Господа в тому, що Він цілком міг би зробити без нашої участі. До того ж знання, що Бог завжди попереду нас готує ґрунт для євангельського насіння, є ще одним стимулом прийняти цей привілей, який Він милостиво надає нам.

Боже серце для всіх народів у новозавітний час

Хоч публічне служіння Ісуса проходило здебільшого на юдейській території, кількість Його особистих зустрічей із язичниками, описаних у Євангеліях, вражає. Спаситель навіть заявив, що в Нього є й інші вівці поза єврейською громадою (Івана 10:16). Завдяки служінню Господа на Землі, а також Його дорученню Своїм послідовникам готувати учнів з усіх народів (Матв. 28:18-20; Дії 1:8) ранні християни поступово зрозуміли, що обітниця Божого завіту призначається не лише

нащадкам Авраама, а й людям з інших народів, які будуть прийняті як Його спадкоємці через свідчення Церкви. Після навернення сім'ї Корнилія (Дії 10) у життя християнської громади, яка зароджувалася, увійшло щось нове. Ця подія і тривалі роздуми про значення нової справи, яку здійснював Бог (Дії 15), переконали ранню Церкву в тому, що допущення язичників до спільноти віруючих як повноправних бенефіціарів (одержувачів) Божого викуплення в Христі було визначене Самим Богом. Тому вони нічого не могли зробити, щоб скасувати цю Божественну постанову. Навпаки, тепер їхнім обов'язком було не втратити жодної людини при поширенні Євангелія.

Церква – це Божий народ, що включає представників з кожної нації і є єдиним духовно (1 Петра 2:9). Вона була покликана, натхнена Святим Духом та уповноважена виконувати місіонерське завдання – бути для всіх народів світлом, яким Ізраїль як нація так і не зміг стати. Текст 1 Петра 2:9 ясно показує, що християнська громада є Божим родом з усіх народів Землі. Цей вірш поєднує в собі ідентифікацію особистості віруючих як Божих вибраних і святих людей завіту з їхнім обов'язком проголошувати Божі діяння всім, хто ще не віддав життя Ісусові Христу.

Переконаний у своєму апостольстві для язичників (Римл. 11:13; 15:16; Гал. 2:7) і натхнений рішеннями Єрусалимського собору (Дії 15), Павло присвятив більшу частину свого служіння язичникам. Його непохитна прихильність до цієї місії сприяла поширенню Євангелія далеко за межі країни. Доручивши Павлові свідчити язичникам, Господь показав, що Його спасіння призначене для всіх людей.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Ми знаємо, що намір Бога полягає в тому, аби кожна група людей прийняла Його спасіння, і ми покликані взяти на себе Його місію. Ізраїлю як нації було доручено стати світлом для язичників, і нам, християнам, або духовному Ізраїлю, Господь також повелів бути Його посланцями для людей, які ще не прийняли Ісуса як свого Господа та Спасителя (Матв. 28:18-

20; 2 Кор. 5:20). Послідовники Христа мають зобов'язання перед тими, хто ще не знайомий зі Спасителем. Гарна новина полягає в тому, що нам не обов'язково йти на край Землі, аби знайти таких людей. Поруч завжди є люди, котрі ще не відгукнулися на Євангеліє. Це можуть бути наші найближчі сусіди, колеги, однокласники, клієнти, пацієнти, студенти. Ми можемо зіткнутися з ними як з іммігрантами, біженцями, іноземними студентами, дипломатами чи міжнародними бізнесменами. Яким би не було соціальне, культурне й релігійне походження неосвітлених світлом Євангелія людей, ми повинні визнати, що не можемо ефективно служити будь-якій групі людей, не звільнившись спочатку від стереотипів, упереджень і дискримінації щодо них. Тому нам потрібно молитися, аби Бог звільнив нас від будь-якого упередження.

**ЕСТЕР І
МОРДЕХАЙ****Біблійні тексти для дослідження:****Дан. 1:1–12; 6:1–9; Естер 2:1–10, 20; 3:1–15; 4:1–14; 9:1–12.****Пам'ятний вірш:****«Я вчиню Тебе світлом народів, щоб був Ти спасінням Моїм аж до краю землі!» (Ісаї 49:6).**

У книзі Естер можна знайти одне з найбільш натхненних біблійних оповідань, опис «міжкультурного служіння». Протягом тисячоліть багато авторів звертається до цієї книги, і донині правовірні євреї святкують Пурім, ґрунтуючись на уривку Естер 9:26–31.

Естер та її двоюрідний брат Мордехай були євреями, які жили в Сузах, столиці Перської імперії. Чомусь, на відміну від євреїв, які повернулися до Юдеї, вони разом з іншими залишилися в Сузах.

Потім завдяки Божественному втручання Естер стала царицею. «І цар покохав Естер понад усіх жінок, і вона мала прихильність та ласку перед його обличчям понад усіх дівчат, і він поклав царську корону на її голову, і зробив її царицею замість Вашті» (Естер 2:17).

Саме в цьому статусі Естер зіграла головну роль у згаданій біблійній історії. Історія по-своєму унікальна й розповідає, як Божий народ навіть у чужому середовищі може свідчити про істину.

Приділіть час і прочитайте книгу Естер, щоб краще зрозуміти цей урок.

У ПОЛОНІ ЧУЖОЇ КУЛЬТУРИ

Бути експатріантом у чужій культурі нелегко. Нам може бути складно зрозуміти, з чим зіткнулися євреї, перебуваючи під гнітом спочатку вавилонян, а потім персів.

Наприклад, ніхто з нас не живе в адвентистській країні, де принципи віри певною мірою є законом країни. Однак до депортації єврейський народ жив у своїй країні, де принципи його віри було закріплено й у законах держави.

Подумайте: з одного боку, наскільки легко було євреям виявляти вірність Богові. Наскільки легше було б дотримуватися суботи, якби ця заповідь була закріплена в законодавчих кодексах усієї країни!

З іншого боку, Святе Письмо показує: якими б не були державні закони, навіть якщо вони сприятливі для віри, вірність має виходити із серця, інакше обов'язково будуть гріхи, відступництво й загибель.

«І промовив Господь: За те, що народ цей устами своїми наближується, і губами своїми шанує Мене, але серце своє віддалив він від Мене, а страх їхній до Мене – заучена заповідь людська» (Ісаї 29:13).

Якщо людина сповнена рішучості бути вірною, то навіть найнесприятливіші умови не можуть перешкодити їй жити в послуху.

Прочитайте Дан. 1:1–12; 3:1–12; 6:1–9. Що ці історії говорять про труднощі, з якими може зіткнутися Божий народ, живучи в чужій культурі? _____

Незалежно від нашого становища й місця проживання, ми занурені в середовище, яке своїми законами й культурою може кинути серйозний виклик нашій вірі та свідченню. Наведені історії з книги Даниїла (хоч вони закінчилися добре) показують, що навіть у важких обставинах люди можуть залишатися вірними Богові. Навіть якби ці розповіді мали не

таке позитивне завершення, ці люди, безсумнівно, усе одно вчинили б правильно.

З якими викликами для вашої віри ви стикаєтеся у своїй культурі? Як ви на них реагуєте?

Понеділок, 18 грудня

В ІНОЗЕМНОМУ СУДІ

Після падіння Вавилону й перемоги Мідо-Персії багато євреїв повернулося на землю своїх предків. Однак не всі. Деякі залишилися там, де вже жили покоління чи більше.

Ми маємо трохи історичної інформації про часи Естер. «За тих днів, коли цар Ахашверош засів на троні свого царства, на замку Сузи» (Естер 1:2). Ось де розгортається ця біблійна розповідь: у Перській імперії під час правління царя Ахашвероша.

У першому розділі йдеться про те, що цар був змушений шукати собі іншу царицю, аби замінити Вашті, яка потрапила в немилість. Саме в цьому контексті вперше з'являються Естер і її двоюрідний брат Мордехай.

Прочитайте Естер 2:1–9. Що ці вірші повідомляють про ситуацію Мордехая та Естер? _____

_____

Мордехай проживав у місті Сузи зі своєю двоюрідною сестрою (яку в дочерив) Естер і, як царський чиновник, сидів біля воріт палацу. Через своє становище й місце проживання вони були занурені в перську культуру. Напевно, це одна з причин, чому Естер обрали для представлення цареві: «То взята була й Естер до царського дому під руку Гегая, сторожа жінок» (Естер 2:8).

Прочитайте Естер 2:10, 20. Про що повідомляють тексти і чому Мордехай дав Естер такий наказ?

_____

Хоч у тексті точно не сказано чому, але про це нескладно здогадатися. Будучи прихильниками і живучи в чужій їм культурі

й релігії (які можуть бути ворожі), вони вчинили мудро, не повідомивши про свою сім'ю і народ.

За яких обставин, на вашу думку, було б розсудливо не говорити відкрито про свою віру? Чи ми ніколи не повинні так чинити? І якщо ні, то чому?

Вівторок, 19 грудня

ВІРНЕ СВІДЧЕННЯ МОРДЕХАЯ

Живучи в чужій країні й залишаючись вірними Богові, Мордехай та Естер рано чи пізно могли зіткнутися з бідною. Це й трапилося з Мордехаем.

Прочитайте Естер 3:1–15. Що сталося з Мордехаем і чому?

З третього розділу книги Естер ми дізнаємося, що цар Ахашверош звеличив Гамана, надав йому високе становище і наділив особливою владою. Усі мали кланятися Гаманові. Однак читаємо: «А Мордехай не падав на коліна й не вклонявся» (вірш 2). І ми знаємо чому: він віруючий єврей, який поклонявся лише Богові.

«І сказали царські раби, що були в царській брамі, до Мордехая: “Чого ти переступаєш царського наказу?” ...він виявив їм, що він юдеєнин» (вірші 3, 4). Безсумнівно, цією відповіддю Мордехай пояснив: як поклонник живого Бога, Який створив небо й землю, він не може поклонятися жодній людині. Мордехай свідчив про свою віру і настільки вірно дотримувався її, що це наражало на небезпеку його самого і, на жаль, інших.

«Від Даниїла, його друзів і Мордехая сяяло яскраве світло серед моральної темряви царських дворів Вавилону» (Е. Уайт. Адвент Рев'ю енд Саббат Геральд, 13 травня 1884 р.).

Коли Гаман вирішив знищити єврейський народ, він охарактеризував його так: «Є один народ, розпорошений та поділений між народами в усіх округах твого царства, а закони їх різняться від законів усіх народів і законів царських вони не виконують, і цареві не варто позоставляти їх» (Естер 3:8). Народ, який має інші звичаї і не кориться царським законам? Ідеальний набір причин для переслідування.

Чи можемо й ми сьогодні бути випробувані, подібно до Мордехая? Як нам слід реагувати на такі випробування?

Середа, 20 грудня

«ЧИ НЕ НА ЧАС, ЯК ОЦЕЙ»

Прочитайте Естер 4:1–14. Чому саме тоді було доречно, щоб Естер назвала себе єврейкою?

Коли Мордехай звернувся по допомогу до Естер, вона вже кілька років була одружена з Ахашверошем, але в Персії існував закон, згідно з яким ніхто не міг наблизитися до царського престолу без запрошення царя. Кожен, хто порушив це правило, ризикував життям. Проте навіть знаючи про це, Естер усе одно пішла до тронної зали без запрошення.

Своєю вірою Мордехай прагнув зміцнити віру Естер. Ось вершина книги Естер: «І сказав Мордехай відповісти Естері: “Не думай в душі своїй, що втечеш до царського дому одна з усіх юдеїв... Бо якщо справді будеш ти мовчати цього часу, то полегшення та врятування прийде для юдеїв з іншого місця, а ти та дім твого батька погинете. А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!”» (вірші 13, 14).

Віра Естер піддалася випробуванню, коли Мордехай нагадував їй про любов до свого народу. Ніхто, крім Мордехая, не знав, що вона єврейка, тому, вирішивши втрутитися, вона без вагань поставила на карту своє життя. Віра Естер в Бога була сильна, вона знала, що без Божої допомоги їй не досягти успіху. Відповідь цариці Мордехая свідчила про її віру: «Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постіть за мене, і не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити так, і так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо я загину, то загину...» (вірш 16). Мордехай розіслав цю інформацію всій єврейській громаді в Сузах, і доки вони постили й молилися, Естер приготувалася до небезпечного моменту. «І сталося третього дня, і вбрала Естер царські шати, та й стала на внутрішньому подвір'ї царського

дому, навпроти царського дому. А цар сидів на троні свого царства в царському домі навпроти входу до дому. І сталося, як цар побачив царицю Естер, що стоїть у брамі, то знайшла вона ласку в очах його. І цар простягнув Естері золоте берло, що в руці його, а Естер підійшла й доторкнулася до кінця берла» (Естер 5:1, 2).

Для юдеїв піст обов'язково супроводжувався молитвою. І хоч вони діяли заради свого спасіння, молитва посідала важливе місце в їхній реакції на випробування. Який урок ми можемо почерпнути із цього?

Четвер, 21 грудня

ЧУДО ПУРІМУ

Протягом тисячоліть коментатори зазначають, що в книзі Естер немає імені Бога. Однак євреї змогли розпізнати Божі діяння у великому визволенні, здійсненому для них, і Божий народ обрав цю книгу для включення до канону Біблії.

Чи можемо ми відчутти Божу присутність в метушні нашого повсякденного життя? Божі діяння можуть здаватися звичайними, природними подіями, і, не звернувши на них більшої уваги, ми не помітимо присутності Бога.

Прочитайте Естер 9:1–12. До чого привели зусилля Естер?

Чудо Пуріму набуває незвичайної форми. Закон про знищення євреїв не було скасовано, але було написано новий закон, який дозволяв євреям захищатися. Також зверніть увагу на наступні події і діяння Господа. Перси помітили, як Бог заступився за євреїв. І який був результат? «І багато-хто з народів краю стали юдеями» (Естер 8:17). Це великий приклад того, як Господь зміг привести заблудлі душі до пізнання істини.

Лідери єврейського народу зрозуміли, що це діяння Бога. Коли євреї здобули перемогу в обороні, вони почали відзначати щорічне свято (Пурім) на згадку про цю перемогу. Ці дні, як і раніше, традиційно проводять у подяці Богові й у спогадах про Його визволення.

Завдання. Моліться, щоб цього тижня Господь дав вам мужність поділитися тим, що Він зробив для вас, з одним із людей у вашому молитовному списку.

Завдання із зірочкою. Почніть вести щоденник або журнал особливих маленьких і великих чудес, які Бог здійснює для вас. Перегляньте його і помоліться, щоб Він нагадав вам про ці чудеса в потрібний час і ви могли розповісти про них іншим.

П'ятниця, 22 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Перед кожною родиною, кожною школою, кожними батьком і матір'ю, кожними учителем і дитиною, котрих осяяло світло Євангелія, у цей час кризи постає запитання, поставлене цариці Естер у той час серйозної кризи в історії Ізраїлю: «А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!» (Естер 4:14)» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 263).

«Естер була гарною єврейською дівчиною, двоюрідною сестрою Мордехая. Він узяв її до свого дому після смерті її батьків і полюбив як свою дочку. Бог із її допомогою врятував єврейський народ від винищення в Персії.

У давнину Господь діяв через посвячених жінок, які виконували Його справу разом із чоловіками, яких Він обирав своїми представниками. З допомогою жінок Бог здобув великі й вирішальні перемоги. У часи небезпек Він неодноразово виводив їх уперед і з їхньою допомогою рятував життя багатьох. Руками цариці Естер Господь здійснив велике спасіння Свого народу. Коли здавалося, що ніщо вже не може врятувати ізраїльтян, Естер і жінки, які допомагали їй, постом, молитвою і своєчасними діями знайшли вихід зі становища та врятували свій народ.

Вивчаючи внесок жінок у розвиток Божої справи в часи Старого Завіту, ми знаходимо для себе уроки, котрі допомагають нам діяти в критичних ситуаціях, які сьогодні виникають у нашому служінні. Імовірно, ситуація не буде такою відповідальною, як трапилося з Божим народом за часів Естер, але навернені жінки часто здатні виконувати важливу роботу і за скромніших обставин. Багато хто це вже робив і, як і раніше, готовий робити» (Е. Уайт. Дочки Божі. С. 45, 46).

Запитання для обговорення:

1. Книга Естер залишає деякі запитання без відповідей, особливо щодо ролі Естер при дворі царя, адже вона стала царицею. Як ми можемо примирити цей статус із її вірою і чи можливо це?

---
2. Відомі слова Естер: «А якщо я загину, то загину!» (Естер 4:16) луною відгукувалися протягом тисячоліть як приклад вірності навіть перед смертю. Як її слова відображають переживання Божого народу в останні дні, коли проблеми, описані в Об'явл. 13, стануть реальністю?

---
3. У класі обговоріть запитання наприкінці уроку за понеділок про те, що іноді не потрібно виявляти свою віру. Чи може з нами колись статися щось подібне?

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Книга Естер унікальна з кількох причин. Однією з таких причин є відсутність у ній згадки про Бога. Ніхто в цій оповіді не згадує Господа. І все ж таки, незважаючи на таку особливість, книга містить мудрість для тих, хто слідує за Ісусом і бажає ділитися своїм духовним досвідом у світі, де багато хто закритий для відкритого визнання віри.

Розмірковуючи про Велике доручення, люди часто зосереджуються на явних діях, що сприяють поширенню віри, таких як євангелізаційні зібрання, розповсюдження релігійної літератури, вивчення Біблії та інші форми місіонерського служіння. Усе це вимагає певного рівня свободи та зв'язку зі спільнотою, щоб значні перетворення були можливі. Та як щодо місць, де уряд не дозволяє релігійної діяльності? Як бути з областями, де люди зовсім не зацікавлені в такій діяльності? Церква часто оминає подібні регіони. Однак у таких місцях проживає значна частина населення світу. Цього тижня через призму історії про Естер і Мордехая ми побачимо: Бог бажає, щоб ми виявляли творчий підхід і свідчили навіть у тих місцях, які закриті для явної місіонерської роботи.

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР

Історія Естер та Мордехая, як і історії Даниїла та Йосипа, нагадує послідовникам Бога, що їм не потрібно бути пасто-

рами чи релігійними лідерами, аби брати участь у місії Бога. Ці біблійні історії показують, що через державну службу, державних чиновників та інші урядові установи Божий народ також може служити суспільству та впливати на нього, щоб люди пізнали Божу любов.

Вірні цінностям і мудрості, переданим через їхніх єврейських предків, Естер і Мордехай зробили все можливе для спасіння свого народу. Читаючи біблійні історії, ми іноді випускаємо з уваги деталі й не завжди усвідомлюємо драматичність деяких ситуацій, як, наприклад, у випадку з Естер і Мордехаем. Вони зіткнулися з надзвичайно напруженою і небезпечною ситуацією. Якби вони пішли проповідувати або взяли безпосередню участь у місіонерській діяльності, це не послужило б важливішою Божою місією, яка полягає в тому, щоб залучати людей до взаємин із люблячим Господом. Потрібна була сміливість стояти за життя перед обличчям смерті. Мордехай та Естер зайняли цю позицію, хоч належали до групи недооціненої в імперії меншості. Та завдяки Божому впливу й готовності Естер і Мордехая приймати мудрі рішення згідно з Його загальним планом для людства цариця та її прийомний батько змогли стати благословенням для свого народу. Вони стали частиною історичної події, пам'ять про яку передалася нам через сторінки Біблії та звичай святя Пурім (Естер 9:18-32).

Багато читачів цього посібника з вивчення Біблії живуть там, де панує релігійна свобода, тому, сповідуючи свою віру, їм не потрібно непокоїтися про своє життя й безпеку. Однак інші не мають такої розкоші. Нині багато послідовників Ісуса перебувають у становищі, коли відкрита відданість Богові може привести їх до в'язниці або загрозувати їхньому життю й життю їхніх сімей. Незважаючи на цю небезпеку, деякі із цих людей активно працюють у зоні свого впливу. Господь спонукає їх виявляти свою віру такими способами, які здаватимуться нам далекими від місіонерського служіння. Проте, можливо, для цих людей найкращий спосіб служити Богові – уникати відкритого визнання своєї віри. Натомість вони тихо працюють у тилу, впливаючи на життя довколишніх і допомагаючи їм процвітати. Така робота не менш важлива, ніж гучні проповіді

Євангелія, можливі для тих, хто має більше свободи. Мужність, яка необхідна для того, щоб залишатися вірним у ситуаціях, коли не можна відкрито свідчити про свою віру, часто показова й разюча. Тільки на Новій Землі ми дізнаємося, який вплив ці люди справили на незліченну кількість життів у всьому світі.

З історії Естер і Мордехая можна засвоїти ще один місіонерський урок. Ні Естер, ні Мордехай не були підготовленими богословами чи пасторами. Вони були звичайними людьми, які посіли значне становище в тодішній імперії (Естер 2:7). Вони й не підозрювали, наскільки важливою буде їхня роль. Естер і Мордехай працювали і жили чесно (2:19-23; 4:15, 16). Усупереч усім життєвим випробуванням, вони залишалися відданими працівниками Бога і здобули гарну репутацію завдяки своїй старанності й чесності (розд. 6). І коли дії довколишніх людей (особливо Гамана та його поплічників) були спрямовані проти них, репутація Естер і Мордехая мала вирішальне значення для їхнього виживання.

Якби у звичайному житті вони не були відповідальними людьми, які віддано служили ближнім, історія була б зовсім інша. Непорочність цих юдеїв заклала міцну основу, завдяки якій вони могли просити про ласку й говорити відкрито, коли йшлося про життя і смерть (5:8; 7:3, 4). І їх не лише вислухали, а й прислухалися до них (розд. 8).

У цьому уроку і для нас. Більшість членів Церкви адвентистів сьомого дня не є співробітниками її офісів, не обіймають таких посад, як пастор, учитель чи капелан. Проте ми бачимо з історії Естер і Мордехая, що найбільший вплив у суспільстві часто справляють нецерковні працівники. Звичайний член Церкви, який може працювати у світському бізнесі або на державній службі, має найбільший місіонерський потенціал. Ми ніколи не повинні недооцінювати роль наших стосунків із людьми в довгостроковій перспективі. Історія місії Бога наповнена історіями (багато з яких не розказано), що нагадують історію Естер і Мордехая. Хоч більшість послідовників Ісуса не обіймають таких високих постів, як Естер і Мордехай, вони все ж таки перебувають у таких місцях, до яких пастори або інші працівники Церкви не мають доступу.

У таких місцях репутація людини, яка підтримує на роботі високий рівень чесності й старанності, приверне до неї інших і сприятиме шанобливому ставленню, що відкриє численні можливості для впливу. Іноді відкритої проповіді про Бога недостатньо, щоб залучити людей до життя, яке Господь бажає для всього людства. Дуже важливо нагадувати про цю реальність і собі, і людям довкола нас.

Якби ми підраховували всі біблійні історії про вірних послідовників Бога, то здивувалися б, як багато цих історій розповідають про звичайних людей, які виявляють свою віру в повсякденному житті. Біблія показує, що Божа місія призначена для всіх людей і кожен може бути учасником цієї місії. Не обов'язково відмовлятися від своєї кар'єри у сфері, яка не стосується Церкви. Необхідно, аби більше людей розглядали свої місця роботи як поле для місії. Це не означає, що потрібно обов'язково євангелізувати своїх працівників. Часто це означає, що віруючі працюють чесно й сумлінно, дозволяючи стосункам, які встановилися завдяки такому підходу, природно розвиватися. Висока ймовірність того, що люди, котрі застосовують такий підхід, періодично потраплятимуть у ситуації, які вимагають мужності й рішень, що справляють вплив далеко за межами їхнього життя. Маючи живі взаємини з Богом, вони будуть підготовлені до таких ситуацій.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Церква повинна постійно молитися за тих, хто живе в місцях, де небезпечно виявляти прихильність до своєї віри. Нам треба молитися, аби Бог дав таким людям мужність виявляти свою віру відповідно до їхніх обставин. Церква має регулярно заступатися перед престолом благодаті за тих, хто тією чи іншою мірою позбавлений волі й молиться про те, щоб завдяки своєму впливу відкрити іншим любов Бога і життя, яке Він бажає для всього людства. Було б дуже добре щомісяця проводити в громадах тижень таких особливих молитов.

Водночас ми маємо підбадьорювати тих послідовників Бога, які не є офіційними церковними співробітниками. Нам слід

визнати, що вони також просувають справу місії можливими шляхами впливу. Церква також повинна інвестувати в навчання членів Церкви, щоб вони визначили, як їхня робота може бути полем місіонерської діяльності навіть без відкритого свідчення. Генеральна Конференція має у своєму розпорядженні ресурси й персонал, який обмірковував і застосовував підхід «виготовлення наметів» у місіонерському служінні, і ці люди можуть бути контактними особами для такого навчання. Ретельне дослідження того, як члени Церкви на своїй звичайній роботі можуть бути орієнтовані на місію, відкриє нові шляхи поширення Євангелія у всьому світі.

ЗАВЕРШЕННЯ БОЖОЇ МІСІЇ

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 1:1-7; 1 Петра 2:9; Об'явл. 14:6-12; Луки 11:23;
1 Тим. 2:4; Об'явл. 21:1-4.

Пам'ятний вірш:

«Коли все це таким чином буде знищене, то якими треба бути у святому житті й у побожності вам, котрі чекаєте й прагнете приходу Божого дня, під час якого небо, охоплене полум'ям, зникне, а розжарені стихії розплавляться?» (2 Петра 3:11, 12).

Книга Об'явлення наповнена картинами останнього часу. Основна тема цієї книги – усесвітня боротьба між Христом і сатаною. Сатана втратив владу над Землею і тепер переслідує тих, хто залишається вірним Богові. Кульмінація книги – повернення Ісуса. Він прийде, щоб звільнити Своїх дітей: як живих праведників, так і вірних, котрі померли після гріхопадіння Адама та Єви. Книга також зображує знищення сатани й безбожних вогнем і встановлення Ісусом Його вічного Царства на Новій Землі.

Дослідники Об'явлення з ентузіазмом вивчають цю книгу і прагнуть визначити передбачені ознаки й події в історії Церкви з першого століття нашої ери до наших днів наприкінці часів. І це правильно.

Однак у заключному уроці цього кварталу ми побачимо, що Об'явлення – місіонерська книга, зосереджена на Богіві-Місіонері, Який закликає нас бути місіонерською Церквою.

Наше завдання – проголошувати світові істину для теперішнього часу, і ми будемо виконувати його доти, доки кожен не зробить вибір за чи проти Бога.

Неділя, 24 грудня

ОБ'ЯВЛЕННЯ: БОЖА МІСІЯ ДЛЯ ОСТАНЬОГО ЧАСУ

Перші рядки книги Об'явлення повідомляють читачеві, що ця книга зосереджена на Божій місії.

Прочитайте Об'явлення 1:1–7. У чому ви бачите докази того, що Об'явлення зосереджене на Божій місії для останнього часу? _____

Перші вірші свідчать, що Ісус – джерело й центр книги Об'явлення. Далі тексти 4, 5 посилаються на три Особи Боже-ства, Які спільно працюють для спасіння людей. Отець – вічний Бог, Який був, є і буде. Святий Дух, посланий Отцем і Сином, завжди перебуває з Божим дітьми, наділяючи їх духовними дарами. Потім Іван нагадує про статус Ісуса Христа, Який є «вірний Свідок», «Первородний з мертвих» (вірш 5), законний Власник цієї планети. Сатана хотів використати Землю для встановлення свого царства, проте зазнав поразки. Бог здобув перемогу над сатаною, а пролита кров нашого Творця змиває нашу провину.

Прочитайте Об'явл. 1:6 та 1 Петра 2:9. Що означають титули викуплених, згадані в цих віршах? _____

Божа місія – це дещо більше, ніж просто переміщення людей, які гинуть, у безпечне місце. Боже спасіння пропонує нам новий почесний статус, оскільки в нас відновиться Божий образ. Викуплені належать до царської сім'ї, адже пов'язані з Царем Всесвіту кровними узами через пролиту кров Ісуса Христа. Як члени царської сім'ї, тепер ми приєднуємося до місії царської

сім'ї заради спасіння інших людей. Це робить нас священниками! Христос назвав Свою Церкву «царством», а її окремих членів – «священниками».

У тексті Об'явл. 1:7 описана невідкладність цієї місії: Ісус прийде з хмарами, і голоситимуть за Ним усі земні племена, бо вони не спасенні. Бог бажає повернути до Себе всіх, хто віддалився від Нього. Отже, книга Об'явлення відкриває Божий План спасіння для всіх людей.

Бог не тільки створив нас, а й викупив, до того ж такою неймовірною ціною. Чому ця істина дарує нам велику надію, незважаючи на наше нинішнє становище?

Понеділок, 25 грудня

ВІСТКА Й МІСІЯ ТРЬОХ АНГЕЛІВ

Книга Об'явлення змальовує картину великої боротьби, найяскравіше представлену в тексті Об'явл. 12:12: «Тому веселіться, небеса, і ті, хто живе на них! Горе землі й морю, бо до вас зійшов диявол, який у великій люті, знаючи, що має обмаль часу!» Важко уявити, як можна правильно розуміти Писання, не розуміючи причин цієї боротьби, що досягає кульмінації в останні дні.

Прочитайте Об'явл. 14:6–12. Що зображено в уривку і як ці вірші стосуються нашої місії і покликання?

Центральне місце у Божій місії займає Боже послання – вічне Євангеліє. Це послання, по суті, і є місією. Світ повинен дізнатися про те, що на нього чекає, і кожній людині доведеться зробити вибір або на життя, або на смерть.

«Хто не зі Мною, той проти Мене; і хто не збирає зі Мною, той розкидає» (Луки 11:23). Що в цих словах Ісуса безпосередньо стосується нашої місії? _____

Триангельська вістка з розділу 14 книги Об'явлення – це основа, серцевина істини, яку ми, адвентисти сьомого дня,

покликані проголошувати світові. Центральні й основні в цій вістці дві теми: «вічне Євангеліє» (вірш 6) і поклоніння Творцеві. Ці дві теми відображені в портреті святих останнього часу: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (вірш 12). Що б ми не робили, нам ніколи не можна забувати про наше особливе покликання й місію: сповіщати заблудлому світові надію «вічного Євангелія» і попереджати про майбутні події.

«Хто не зі Мною, той проти Мене» (Луки 11:23). Як ви розумієте ці слова Ісуса? Чому вони спонукають нас проаналізувати, кому насправді належить наше серце?

Вівторок, 26 грудня

ОСТАННЯ КРИЗА

Ісус дав повеління Своїм учням і нам: «Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку! Амінь» (Матв. 28:19, 20). Це Велике доручення. А Триангельська вістка з її закликком «звіщати його жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені й народності» (Об'явл. 14:6), – це основа Великого доручення як істини для теперішнього часу (2 Петра 1:12).

Прочитайте тексти 1 Івана 4:8; 2 Петра 3:9; 1 Тим. 2:4; Бут. 12:3. Чому кожна група людей важлива для Бога?

Любов Христа не виключає жодної групи людей, вона призначена для всього людства. Попри вчення, що Христос помер лише за певну еліту, Біблія ясно говорить, що Спаситель віддав Своє життя за всіх людей, незалежно від їхньої національності, соціального статусу, матеріального становища чи будь-якого іншого чинника. Якщо ви людина, то Христос помер за вас. І крапка. Залишається єдине запитання: як ви відреагуєте на Його викупну смерть?

Коли Ісус повернеться, буде лише два класи людей: ті, які підкорилися владі сатани через релігійні й політичні інститути

(Об'явл. 13, 17), і ті, котрі повністю підкоряються Ісусу Христу, віра яких проявляється через дотримання Божих Заповідей (Об'явл. 14:12).

Від самого початку люди мали інформацію про Бога, про Його шлях праведності й любові (Римл. 1:18–21). Отже, усі люди минулих століть будуть судимі згідно з тим, чи жили вони з Богом і відповідно до отриманого світла (Римл. 2:11–16).

Проте наприкінці часів посиляться поляризація і свобода совісті буде зневажена. Люди будуть змушені приєднатися до партії сатани. Тому необхідно терміново проголошувати Євангеліє і викривати плани ворога. І саме в цьому суть Триангельської вістки й нашої місії.

Ми знаємо, що Христос помер за кожного з нас. Однак чи не з'являлася в нас така думка: «За все своє життя я зробив багато поганого. Чи може все це бути оплачене смертю Христа на хресті?»

Середа, 27 грудня

УСПІХ У МІСІЇ

Що таке успіх у місії? Ми можемо подумати, що це численні хрещення, великі церкви та швидке кількісне зростання членів Церкви. Нам може здаватися, що успіх полягає у проповідунні істини кожній групі людей на Землі за допомогою радіо, інтернету й телебачення. Звичайно, усе це добре, проте ми повинні пам'ятати слова апостола Павла: «Я посадив, Аполлос поливав, та зростив Бог» (1 Кор. 3:6). Інакше кажучи, наша увага має бути зосереджена на процесі, а Бог подбає про зростання.

Нагадаємо, що мета Божої місії – спасіння заблудлих людей у кожній групі на Землі, щоб вони стали вірними учнями Ісуса і брали участь у Його місії.

Прочитайте наведені нижче тексти. Що вони говорять про характер послідовників Ісуса?

2 Кор. 11:2 _____

Ісаї 30:21; Івана 10:27; 16:12, 13 _____

Євр. 3:12, 13; 1 Івана 1:8 _____

1 Івана 1:9, Об'явл. 7:14; 19:8 _____

Учні Ісуса чисті й вірні Йому, як непорочна наречена своєму нареченому. Вони йдуть за Христом, коли Він веде їх тихим голосом Святого Духа. Це включає керівництво під час місіонерської роботи. У цих учнях немає лукавства. Їх не збивають зі шляху виснажливі сумніви, оманливі вчення чи аморальність. Вони не відчують моральної переваги над іншими, усвідомлюючи свою недосконалість і потребу в очищувальній благодаті й милості Господа. Розуміючи це, вони також відкриті для викриття й настанови з боку інших віруючих. Успіх у місії сприяє здобуттю саме таких учнів.

Що означає бути «чистою дівою» для Христа (2 Кор. 11:2)? Як ми, грішники, можемо бути непорочними перед Богом і показувати іншим приклад, щоб вони стали «чистими дівами» для Христа?

Четвер, 28 грудня

МІСІЯ ВИКОНАНА

Прочитайте Об'явл. 21:1–4; 21:22–22:5. Яка сцена описана в уривках? _____

Яким раєм буде Нова Земля! Смерть і гріх зникнуть, сатана й безбожність будуть знищені. Ми зустрінемо нашого люблячого Спасителя і возз'єднаємося з близькими. Нова Земля буде заселена представниками всіх національностей.

Місіонерська рада Генеральної Конференції представила показники Глобальної місії, за допомогою яких можна визначити, чи успішно поширено Благі вістку в цій групі людей. «Охоплена група» – це група, яка має достатню кількість людей і ресурсів, щоб ефективно проповідувати іншим у своїй місцевості, не потребуючи сторонньої допомоги. Вони проводять богослужіння,

мають Біблії та іншу літературу рідною мовою, у їхній групі є лідери місцевих церков, які можуть свідчити іншим членам їхньої групи без допомоги перекладача.

«Неохоплена група» – це група, де немає місцевої громади віруючих-адвентистів з достатньою кількістю людей і ресурсів для ефективного свідчення без допомоги ззовні.

Кожна місцева церква й конференція повинні визначити ті групи людей у своїй спільноті, які залишаються неохопленими. Зараз саме час докласти зусиль для просування Божої місії і готувати Божих учнів у всіх народах. Так ми наблизимо повернення Спасителя і разом з ними будемо вічно перебувати на Новому Небі й Новій Землі.

Завдання. Як ви наближаєте повернення Христа? Чи сієте ви зерна надії в серцях тих, кому треба почути Благі вістку? Чи підтримуєте новонавернених, допомагаючи їм зрозуміти, що означає жити життям послуху Христові? Моліться про можливість розповісти про Нову Землю людям із вашого щоденного молитовного списку.

Завдання із зірочкою. Деякі з учнів можуть бути готові прийняти Христа. Це включає приєднання до Церкви або групи віруючих. Поставте себе на місце цих людей та уявіть, що ви вперше прийшли до своєї церкви. Наскільки ваша громада готова приймати й навчати нових людей? Чи відкриті ви для створення нових груп віруючих? Розробіть стратегію усунення слабких місць. Поділіться своїми думками із церковним керівництвом і працюйте з ним над реалізацією плану, аби більш цілеспрямовано здобувати учнів для Христа.

П'ятниця, 29 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Наслідком великого викуплення стане те, що світ знову користуватиметься Божим благоволінням. Усе, втрачене через

гріх, відновиться. Не тільки людина, а й Земля буде викуплена, щоб стати вічною оселею слухняних.

Протягом шести тисяч років сатана боровся за панування над Землею. Нарешті здійсниться споконвічний Божий намір, який Він мав при творінні. *“І приймуть царство святі Всевишнього і володітимуть царством повіки й повіки вічні”*» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 342).

Та перш ніж це стане реальністю, наш обов'язок – співпрацювати з Богом у Його місії, донести світові вістку попередження, щоб люди могли прийняти Христа і стати частиною Божої обітниці про оновлення.

«Я дуже хочу побачити безліч працівників, які працюють для тих, хто не має свідчень нашої віри. Багато людей отримало велике світло, почувши вістку трьох ангелів, і тепер вони повинні проголошувати цю вістку в усіх частинах світу. Я хочу зробити свій внесок і відкрити шлях іншим, щоб нести світло істини. Хай допоможе нам Господь надіти обладунки. Віруючі повинні об'єднатися в урочистій роботі, щоб представити світові останнє застереження» (Е. Уайт. Неопублікований лист 390, 1907 р.).

Протягом кварталу ми вивчали різні аспекти й питання, пов'язані з Божою місією. Цього тижня наше дослідження завершилося вивченням книги Об'явлення, яка повідомляє, які мають бути відновлені взаємини з Богом і чим завершиться Божою місією, а саме: оновленням нашої Землі. Так, знищення гріха та страждань буде жахливою подією в історії Землі. Однак Господь звертає наш погляд за межі цих подій, даруючи нам утіху й підбадьорення в тому, що Він відновить нашу планету.

Запитання для обговорення:

1. Що таке «вічне Євангеліє»? Чому воно «вічне»? Чому Євангеліє має лежати в основі нашої місії?

---

2. Чому ми приділяємо велику увагу Триангельській вістці? Деякі люди кажуть, що треба зосередитися на Ісусі, а не на

чомусь такому «негативному», як ці послання, які несуть грізне попередження. Що ви можете їм відповісти?

---

3. Чи допомогли вам уроки цього кварталу краще зрозуміти не лише важливість Божої місії, а й те, як ви і ваша церква можете краще брати участь у ній? Адже до цього ми всі й покликані.

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Другий прихід Ісуса – це кульмінація біблійної історії. Розділи 21 і 22 книги Об'явлення описують щасливе завершення Плану спасіння та створення Нової Землі. Настала довгоочікувана година, яку чекали всі святі відтоді, як згрішили наші прабабці. Господь повертає людині все, що було втрачено. Здійснюється початковий намір Бога, який Він мав при створенні Землі, коли вона стає вічною оселею викуплених.

А що можна сказати про Божу місію? Чи є Другий прихід Христа і створення Нової Землі завершенням Божої місії?

Об'явлення Бога про Себе можна розглядати в трьох фазах, кожна з яких потребує різних визначень «місії». (1) Перша фаза включає створення світу і взаємодію Бога зі створеними істотами в Еденському саду. Навіть у раю Божа місія полягала в тому, щоб через взаємини любові відкрити Його характер. Проте гріх змінив цю реальність, наповнивши наш світ стражданням, болем і смертю. (2) Через гріхопадіння людей до Божої місії додалися нові елементи, а саме: втілення Божого Сина, Його життя, смерть і воскресіння. Створення Нової Землі стало можливим завдяки хресному подвигу Ісуса. (3) Третій етап Божої місії досягне свого апогею під час Другого приходу. А що далі? Невже це фінал Божої місії?

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР

Як адвентисти сьомого дня, ми надаємо Другому приходу особливого значення. Світ відчайдушно потребує надії, яку

дарує вістка про Другий прихід. Коли Адам і Єва обрали шлях, протилежний Божому шляху любові, на Землі запанували страждання та смерть. Бог призначив людству зовсім іншу долю, але, на жаль, наші прабабці, скориставшись даром свободи волі, зробили неправильний фатальний вибір. Аби спасти людство, Господь багаторазово й різноманітно відкривав Себе людям протягом усієї історії. Найповніше одкровення було дано жителям Землі з Приходом у наш світ Ісуса, Божого Сина (Івана 1:1-14). Втілення, життя, смерть і воскресіння Ісуса – важлива частина Божої місії, вона зробила вічне життя можливим для всього людства.

Незважаючи на винятковий акт любові й викуплення, здійснений Ісусом близько 2 000 років тому, ми все ще занурені в страхіття гріховного світу. Виконання Божої мети – привести нас до вічного життя у відновленому світі – усе ще попереду. Кульмінацією того, що Бог уможливив завдяки подвигу Ісуса, стане воскресіння померлих праведників і перетворення живих праведників, які разом вознесуться при Другому приході Христа (1 Кор. 15:12-34, 51-53). Та навіть цей результат не є остаточним здійсненням Божого викуплення. Воно здійсниться, коли Землю буде оновлено, як описано в Об'явл. 21, 22.

Божа місія зосереджена на взаєминах, і в Об'явл. 21, 22 відображено бажання Господа перебувати на Землі та спілкуватися з нами віч-на-віч (21:3; 22:4). Таке єднання Бога й людини – головна мета Божої місії. Щодня спілкуючись з Ісусом, ми вже передчуємо життя на Новій Землі, життя віч-на-віч з нашим люблячим Спасителем.

Отже, Божа місія спасіння людей завершиться на Новій Землі. Справді, на цьому етапі вже не буде потреби в Плані викуплення. Під час Другого приходу відбувається завершення саме цього етапу Божої місії і розпочинається наступний етап. Що це за етап? Як ми вже наголошували, Божа місія зосереджена на взаєминах, а наші взаємини з Господом будуть продовжуватися вічно, отже, це етап вічного єднання з Господом і Його пізнання.

Люди будуть вічними учнями, які постійно зростатимуть у пізнанні Господа і Його великого Плану спасіння. Нова Земля – це новий початок, заснований на тому, що було

раніше, але який вічно змінюється в бік поглиблення любові в наших взаєминах з Богом. У цьому сенсі Божа місія – це вічна діяльність, у якій ми маємо честь брати участь. Ця фаза Божої місії є часом достатку й радості, «життя над міру» (Івана 10:10). Нова Земля яскрава й різноманітна, її населяють спасенні народи (Об'явл. 21:24). Іван Богослов, натхнений Богом, описує викуплених, які з радістю споживають плоди дерева життя і п'ють із джерела живої води (Об'явл. 21:6; 22:2). Нова Земля – це місце, яке перевершує все, що може намалювати найсміливіша уява. Сам Господь перебуватиме серед людей, взаємодіючи з ними, пояснюючи те, що раніше було незрозумілим, і пропонуючи нові ідеї. Тому не дивно, що у відповідь на це видіння Іван із захопленням молиться про те, щоб Ісус прийшов швидше (Об'явл. 22:20). Те саме бажання надихає сьогодні й нас ділитися з ближніми Благою вісткою про Божі вічні плани для викуплених.

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Адвентисти сьомого дня пишаються тим, що в центрі їхньої ідентифікації перебуває вістка про Другий прихід. Ми повинні бути вдячні за цю вістку й маємо ділитися нею з довколишнім світом, адже він відчайдушно потребує її.

Однак істина про Другий прихід виходить за межі просто гарної новини. Людство також має побачити, що означає жити з надією на Другий прихід і Нову Землю. Віра в біблійні істини повинна сприяти не лише проповіді Євангелія, а й перетворенню життя віруючих. Люди, які читають останні розділи книги Об'явлення та сприймають красу описаних там взаємин, повинні жити таким життям уже зараз. Так, ми обмежені через вплив гріха та смерті, але ці обмеження не відкидають можливості демонструвати фрагменти життя на Новій Землі вже сьогодні. Для тих, хто відчув Божу любов і вірить в обітницю Писання, вічне життя починається вже зараз.

Коли надія на Другий прихід і реальність Нової Землі стануть частиною нашого способу життя, ми розглядатимемо своє повсякденне життя як промінь надії у світі непрогляд-

ної темряви. Ця перспектива допоможе віруючому відчути й розділити з іншими Божий мир і радість, які виявлятимуться в доброті, терпінні й лагідності. Така думка може також надихнути інших людей використовувати свої таланти й дари, щоб творчо втілювати в життя Божу любов, як призначалося від самого початку. Живучи таким життям любові вже зараз, ми виявляємо вірність Богові та свідчимо, що Його шлях – це шлях до життя над міру. І цей вибір вказує на те, що послідовники Господа повною мірою насолоджуватимуться життям на Новій Землі.

ПРОГРАМА РОСТУ Й РОЗВИТКУ ВЧИТЕЛІВ СУБОТНЬОЇ ШКОЛИ

ЧАСТИНА 4

Вітаємо всіх учителів Суботньої школи!

Ваш труд та посвячення справі Божій — це вираження Вашої любові до нашого Господа. Давайте сьогодні продовжимо підвищувати наш рівень служіння в СШ. Ласкаво просимо кожного вчителя ознайомитися із четвертою частиною програми росту й розвитку СШ.

Служіння вчителя було завжди почесним. Учитель щоразу відкриває учневі нові цікаві істини. Завдяки Вашому служінню люди духовно зростають та міцнішають у вірі. Однак і нам необхідно зростати, бо дати щось може тільки той, хто щось має. Аби щось «винести зі скарбниці», потрібно її постійно поповнювати.

«СШ 2.0»

Чи вдається Вам утілювати програму оновленої Суботньої школи («СШ 2.0»)? Цього кварталу з 10 пунктів програми ми розглянемо пункти 3-5, а саме: «Кількість учнів класу СШ», «Місіонерські вісті й пожертви», «Створення хорошої атмосфери в класі СШ» (перелік усіх 10 пунктів «СШ 2.0» ви можете знайти в першій частині програми в посібнику за перший квартал 2023 року).

Кількість учнів класу СШ

Щоб усі процеси в класі могли проходити ефективно, необхідно, щоб у ньому було не більше 6-8 осіб. З чим це пов'язано? Насамперед ця кількість дозволяє кожному присутньому висловити свою думку. У більшому класі частина

людей мовчить. А це значить, що вони слабо засвоюють матеріал уроку. При пасивному слуханні запам'ятовується до 10% відсотків інформації, а коли учень особисто бере участь в обговоренні, він запам'ятовує 90% тієї ж інформації. А це також впливає на активність членів класу в місіонерській роботі. Адже легше розповісти іншим те, що ти вже сам проговорив та засвоїв. По-друге, менша кількість учнів у класі дозволяє вчителю говорити тихіше, що допомагає уникнути надмірного шуму в загальному залі, де працює велика кількість класів. По-третє, кількість у 6-8 осіб дозволяє розмістити людей по колу, де вчитель сидить як рівний серед рівних, не викликаючи протистояння між ним та класом. По-четверте, з меншою кількістю людей легше домовитися щодо планування й організації служіння. По-п'яте, люди можуть легше перезнайомитися між собою і контактувати протягом тижня. По-шосте, секретареві класу легше слідкувати за присутністю учнів у класі та, за необхідності, організувати відвідування тих, хто потребує цього.

Місіонерські вісті й пожертви

Стосовно місіонерських вістей і пожертв потрібно пам'ятати: вони мають бути регулярними. Пожертвування СШ в Українському уніоні використовуються у двох напрямках: 60% — на місіонерське служіння місцевої громади, 40% — для місіонерських проєктів усесвітньої Церкви.

Щодо способу збору пожертвувань слід зазначити, що їх має збирати секретар СШ в самому класі та передавати скарбнику громади, котрий і проводить вище згаданий розподіл. Однак деякі громади проводять і загальний збір пожертвувань перед уроком або після нього. Цей підхід має кілька мінусів. По-перше, на початку уроку люди ще не встигли долучитися до зібрання, а їм уже пропонують пожертвувати кошти. У класі ж перед збором ще тривають привітання, розповіді про досвіди, що спонукає людей жертвувати кошти. Якщо ж ви вирішили збирати кошти в залі, то зробіть це після місіонерських вістей, у яких розкажіть, де ці кошти будуть використані. По-друге, у залі також присутні приятелі, які не завжди готові

жертвувати кілька разів під час одного відвідання церкви; а в класі немає гостей, бо всі вони перебувають у пасторському, або гостьовому класі.

При читанні місіонерських вістей важливо наголосити: «Наша Церква є всесвітньою, а щоб зберігати солідарність з усесвітньою Церквою, ми ділимося досвідами з різних країн світу. Ми підтримуємо молитовно і фінансово проекти всесвітньої Церкви. Сьогодні ми послухаємо досвід з ... (чітко називаємо ту чи іншу країну) та підтримаємо їх нашими пожертвами, а іншим разом вони підтримають наші проекти». Отже, люди можуть зрозуміти, чому ми проводимо збір США.

Створення хорошої атмосфери в класі США

Хороша атмосфера для роботи з людьми — одна з найважливіших умов успіху. Вона є складовою культури, котра формує людську свідомість. Атмосфера залежить від організаційної довіри як складової частини церковної культури. Довіра відображається в таких рисах, як надійність, чесність, доброзичливість, упевненість. В успішних громадах здебільшого високий рівень довірчих стосунків. Довіра до громади формується поступово. Виділяють три рівні довіри: на рівні міжособистісних стосунків, на рівні класу США та на рівні служіння громади. Атмосфера довіри впливає на ефективність служіння кожного члена класу, на ефективність управління класом, на репутацію всієї громади.

Якщо клас живе, як згуртована, дружна команда, у якій стосунки будуються на взаємодопомозі, довірі та співпраці, він здатний привести в громаду значно більше людей, ніж будь-яка місіонерська стратегія. Доброзичлива атмосфера в класі й громаді важливіша за будь-яку іншу мотивацію. Якщо служіння класу сповнене доброзичливості, у співробітників зростає мотивація, збільшується працездатність, знижується плинність учнів. Люди більше вкладають у розвиток служіння, виявляють ініціативність та взаємопідтримку.

Як же сформувані хороший клімат у класі? Як визначити, що його формує? Виділяють 5 основних чинників, котрі впливають на створення позитивного настрою у членів класу:

- Задоволеність членів класу своїми обов'язками в класі та громадою загалом.
- Хороші взаємини в класі.
- Хороші взаємини учнів та вчителя.
- Задоволеність умовами навчання та служіння.
- Задоволеність учнів оцінкою їхнього служіння.

5 порад учителям для створення сприятливої атмосфери в класі

Сформулюйте загальні цінності класу, що базуватимуться на Церковному керівництві, принципах та віровченні АСД. Це необхідно для того, щоб кожен член класу вважав себе важливою частиною громади та бачив свій внесок у процесі досягнення поставлених цілей класу чи громади.

Спонукайте людей до взаємодопомоги. Для цього навчайте їх із терпінням ставитися до вад інших та налагоджувати спілкування між собою. Розвитку взаємодопомоги також сприяють спільний відпочинок та спільні інтереси.

Не закривайте очі на конфліктні ситуації. Сварки та розбрат у класі знижують продуктивність служіння усієї громади. Звісно, повністю виключити конфліктні ситуації неможливо. Потрібно грамотно їх вирішувати. З'ясовуйте причину конфлікту, вислуховуйте обидві сторони протистояння та шукайте компромісні рішення.

Ставтеся із розумінням до помилок людей та визнавайте свої, адже помиляються всі – і працівник, і керівник. Важливо вміти визнавати власні помилки та з розумінням підходити до помилок своїх підлеглих. Обговорення й аналіз негативних ситуацій допомагають почерпнути з помилок цінний досвід.

Створюйте комфортні умови служіння в класі. Необхідно подбати про місце для класу, посібники США, Біблії, листівки з біблійними віршами, невеличкі подарунки для гостей та активних членів.

Як упевнитися, що у вашому класі хороша атмосфера

- Практикується взаємодопомога.
- Учні в хорошому настрої.

- Виявляється доброзичливість до гостей класу.
- Учні ознайомлені з перспективами зростання в служінні та будують плани щодо досягнення цілей у цьому напрямку.
- Люди задоволені умовами служіння.
- Люди поділяють цінності АСД.
- Члени класу дотримуються Церковного керівництва.
- Члени класу визнають авторитетність керівництва класу та громади, засновану на довірі й чесності.
- Люди знають, що їхнє служіння цінують і поважають.
- Учні радіють здобуткам своїх братів та сестер.
- Рідко виникають конфлікти, складні ситуації відкрито обговорюються з учителем та пастором.
- Члени класу із задоволенням беруть участь у загальних заходах класу та громади.

ДЛЯ ЗАМІТОК

Посібник з вивчення Біблії в Суботній школі
з коментарями для вчителів
IV квартал 2023 р.

**БОЖА МІСІЯ –
МОЯ МІСІЯ**

Автори: керівники навчальних центрів Глобальної місії

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Переклад **Н. Качмар**

Коректор **Л. Шаповал**

Верстка **В. Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **А. Аптер**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Формат 84x108/32. Папір газетний. Офсетний друк.

Підписано до друку 12.07.2023 р. Гарнітура Октава. Наклад 1200 прим.

Видавництво «Джерело життя» 04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
тел. (044) 425-69-06, e-mail: dzherelo@ukr.net, www.adventist.ua, bookson.com.ua, lifesource.ua